

Roger J. Morneau

*Cesta
do nadpřirozeného
světa*

Obsah

Měl jsem svědomité křesťanské rodiče	7
Cesta do nadpřirozeného světa	14
Mistnost k vzývání bohů	22
Duchové v činnosti	28
Nátlak, abych se stal členem společnosti	33
Od vzývání démonů k biblickému studiu	38
Studium bible v tabákovém dýmu	45
Ještě krátká lhůta milosti	49
Den zaslibení	55
Odpověď pro mého šéfa	62
Nový život	65
Potíže s duchy	73
Hrozba smrti	77
Mohu jen děkovat	84

1.

Měl jsem svědomité křesťanské rodiče

Narodil jsem se 18. dubna 1925 jako pátý v rodině s osmi dětmi. Bydli jsme v St. Jacques, New Brunswick, v malé vesnici poblíž hranic provincie Quebec ve východní Kanadě. Moji rodiče byli zbožní, francouzsky mluvící katolíci. Dvě sestry mého otce byly jeptíškami a jeho mladší bratr byl kněz. Později byl monsignorem v římskokatolické církvi.

Ještě dnes musím obdivovat píli svých rodičů, s jakou se řídili učením a příkazy své církve. Pokud si pamatují, celá naše rodina se každodenně modlila. Nejzřetelněji si vzpomínám na večerní pobožnosti. Jejich hlavní částí byl růženc, opakovali jsme však i litanie svatých, ve kterých jsme je žádali o přimluvy. Nás děti bolela kolena od dlouhého klečení, rodiče nás však povzbuzovali slovy, že naše utrpení je obětí Bohu, aby duše, trpící ve věčném ohni, mohla být alespoň nakrátko zbavena utrpení v ohni očiště.

naši rodině jsme dělali mnohá kajicná tělesná cvičení, abychom dosáhli Boží přízně. Každý pátek jsme drželi půst a nejedli jsme žádné maso. Když šel někdo první pátek v měsíci ke zpovědi a přijímání, zajistil si odpustky na pět tisíc dní. Pojilo se to však i s naprostým půstem. Církev od té doby tato pravidla změnila.

určitou roční dobu bylo zvykem všech členů naší rodiny, že jsme probděli celé noci při modlitbách. Klečeli jsme v řadě před obrazem celou hodinu a modlili se růženc a jiné modlitby. Také před velikonočními byla doba velkého odříkání. Moji rodiče milovali Boha, a proto se celý jejich život soustředoval na náboženskou činnost, chtěli se Bohu zalíbit.

Když jsem měl tři roky, těžce jsem onemocněl a lékaři již nedávali žádnou naději na mé uzdravení. Otec dokonce začal dělat přípravy na můj pohřeb. Maminka slíbila Bohu, že v případě mého uzdravení udělá vše pro to, abych se stal knězem. Měl jsem oslavit Boží jméno a přivádět jiné k němu.

Později mi maminka vyprávěla, že se mi krátce na to ulevilo a po rychlém zotavení jsem se zcela uzdravil.

Nastala doba přípravy na mé první přijímání. Čím víc jsem se učil z katechismu odříkávat zpaměti učení a příkazy církve, tím těžší bylo, abych je sladil s Kristovým evangeliem. Kněz před svým nedělním kázáním vždy předčítal jednu kapitolu z evangelií nebo z dalších knih Nového zákona. Na to jsem se velmi těšil. Když mi bylo asi sedm let, vraceli jsme se jednoho zimního dne z kostela. Byl slunný den. V koloně za sebou jelo asi dvacet saní tažených koňmi. Cinkání jejich zvonků nám bránilo v hovoru, a proto jsme mlčeli. Pak jsem přerušil ticho otázkou k mamince, proč byl Ježíš tak laskavý, když byl na naší zemi a tak prostý, když odcházel do nebe.

„Proč se mne ptáš právě na toto?“ zeptala se.

„Proč dobrý Bůh páli po celá staletí lidi, kteří se dopustili i malých hříchů?“ chtěl jsem vědět. „On nejedná podle toho, co sám učí. Přece ty a tatínek děláte to, čemu nás učíte, proč to nedělá Bůh stejně? Vy nás učíte, abychom si vzájemně odpuštěli naše viny. Jak si mám vysvětlit, že Bůh úplně neodpustil lidem?“

Když jsem se díval do maminičiny tváře, viděl jsem, že ji to uvedlo do rozpaků. Otec jí chtěl pomoci tím, že se začal odvolávat na autoritu. „Viš, Rogere, je to tak, jak jednou řekl strýc Felix, je přece knězem. Bůh nenávidí hřích, a proto, aby lidem pomohl se od hříchu odvrátit, hrozí lidem tak strašným trestem. Kromě toho náš svatý Otec v Římě zná ještě mnoho dalších důvodů, proč Bůh používá očiště, a my o jeho autoritě nesmíme pochybovat.“

Když jsem se seznamoval s učením o proměňování při svatém přijímání, chápal jsem to jako každé dítě mého věku. Věřil jsem, že kněz proměňuje Kristovo tělo a krev v chléb a víno. Avšak o velikonočních roku 1937, kdy mi zemřela matka, jsem slyšel něco, co mne přivedlo ke změně názoru. Kněz četl z jednoho evangelia o zmrtyvýchvstání Krista. Fascinovala mne skutečnost, že Ježíš se snažil své učedníky přesvědčit o tom, že po svém zmrtyvýchvstání byl skutečnou bytostí z masa a kostí a ne pouhým duchem. Začal jsem přemýšlet o některých zajímavých otázkách. Je snad možné, aby nebe bylo podobným místem, jako je naše země, s lidmi z masa a kostí, kteří žijí skutečným životem, a ne pouze jakýmsi duchy vznášejícími se v oblacích? Není-li však Ježíš takovým duchem, jak potom může být v hostii?

Možná, že to někdo správně nepochopí, jak mohlo tak malé dítě, jakým jsem tenkrát byl, ztratit víru a obrátit se proti náboženství. Pokusím se to vysvětlit tím, že budu vyprávět několik událostí.

Jako dítě jsem vždy přemýšlel o tom, co jsem viděl a slyšel u dospělých. Náš domov byl místem pokoje a radosti. Rodiče nám byli dobrým příkladem toho, jak mají lidé spolu jednat. Jakí druhým byli přátelští a ohleduplní a totéž očekávali od nás. Ochotně pomáhali chudým a potřebným. To vše mne vedlo k přesvědčení, že Bůh musí být přinejmenším právě tak dobrý a soucitný k lidem jako ti, které k tomu vybízí.

Jednou jsem rozhlédl něco, co mne přivedlo k hlubšímu zamyšlení. V době mého dětství lidé během zimy odstavovali svá auta a přivést je na jaře do provozuschopného stavu vyžadovalo hodně práce.

Otec požádal jednoho mechanika, aby naše auto Ford po zimním období uvedl do provozu. Avšak dříve, než k nám přijel, otec nám řekl: „Ten muž je protestant, je to však příjemný člověk a velký odborník. Je možné, děti, že když se v poledne budeme společně modlit před jídlem, nebude se s námi modlit. Nedivte se tomu a otázkami ho nepřivádějte do trapné situace.“ Potom se na nás podíval a my jsme mu to slíbily.

Během tří dnů, které mechanik opravoval naše auto, jsem ho pozoroval. Byl přesně takový, jak o něm tatínek hovořil. Byl to velmi příjemný člověk a rád si se mnou povídal. Také jsem si všiml, že nikdy neklel.

Otec vlastnil tři farmy s mnoha zaměstnanci a staral se o jejich provoz. Když přijímal nového zaměstnance, slyšel jsem jak říkával: „Jsem přesvědčen, že budeme spolu dobře vycházet. Ke své spokojenosti toho nežádám příliš, ale na jedno, prosím, nezapomeňte. Já ani moje žena si nepřejeme, aby se naši zaměstnanci rouhali Bohu nebo svatým. Naše děti chceme vychovat v úctě k Bohu. Dávejte si proto pozor na svá slova.“ Avšak i přes své sliby se někteří při práci zapomněli a přísahali při všech svatých a rouhali se.

Když se však protestantský mechanik při práci klepl do prstu nebo si praskl ruku, řekl pouze: „Au, to bolí!“

Během naší polední modlitby se choval ještě uctivěji než my. Když jsme se začali modlit, sklonil hlavu, zavřel oči a sepal ruce. My děti jsme při modlitbě oči nikdy nezavíraly a modlily jsme se co nejrychleji.

Když od nás onen muž odcházel, pocítil jsem zvláštní neklid, který jsem nedokázal zahnat. V katechismu byla věta, kterou jsem se naučil zpaměti: „Mimo katolickou církev není spásy“. Maminka tušila, že mne něco znepokojuje a zeptala se mne na to. Položil jsem jí otázku: „Maminko, kam přijdou dobří protestante po smrti?“

„Proč se mne na to ptáš, Rogere?“ Řekl jsem jí onu větu z katechismu. Přiznala, že neví, co mi má odpovědět a slíbila, že se na to zeptá strýce kněze. Musela o tom přemýšlet, protože při večeri se otcí zmínila o našem rozhovoru a prosila ho o jeho názor. Zkraje uvažoval, co má odpovědět, ale pak poznamenal, že Bůh žádného dobrého člověka nevyloučí z nebe, ať byl katolíkem nebo protestantem. Řekl, že andělé po smrti povedou dobrého protestanta do nebe zadními dveřmi. „Protestante nebudou přijímají se slávou a nebudou počtení tím, že je přijme osobně sám svatý Petr. Je vůbec otázku, zda přijdou do nebe, protože jejich předci se možná dopustili hrozných chyb, když opustili katolickou církev. Teď jejich potomci musí počítat s tím, že za to musí trpět.“

Snažil jsem se uznat pravdivost jeho argumentů a v mysli se mi vybavovala slova z katechismu: „Mimo katolickou církev není spásy.“

Po několika měsících jsem se dozvěděl, že můj strýc plánuje návštěvu všech příbuzných. Poprosil jsem otce, aby se ho zeptal, jaký úděl čeká po smrti dobré protestanty.

Po strýcově příjezdu a po určité době společného rozhovoru se na něho můj otec obrátil s otázkou: „Felixi, řekni mi, kam přijdou dobří protestante po smrti?“

„Proč se ptáš?“

Otec mu vysvětlil, že mne výrok z katechismu přivedl k této otázce.

„Co ti Roger z katechismu citoval, je pravda,“ odpověděl strýc Felix. „Mimo katolickou církev není spásy, a vůbec nezáleží na tom, o jakého člověka jde.“

Jeho poznamka vyvolala rušnou diskusi. Otec tvrdil, že by od Boha bylo nesprávné, kdyby nedovolil dobrému protestantovi vstoupit do nebe. Můj strýc tuto vášnivou diskusi zmínil tím, když řekl, že duše dobrého protestanta přijde po smrti pravděpodobně do předpekla. Do tohoto místa přicházejí duše zemřelých nepokřtěných malých dětí. Strýc Felix nakonec řekl: „Vím jen to, že podle učení církve nepřijde ani špatný ani dobrý protestant do nebe, ani neuvidí Boha. Já jsem si toto učení nevymyslel. Kdyby pro protestanty byla nějaká cesta do nebe, pak by nám to svatý Otec, papež, jistě řekl.“

Tento zážitek v mém myšlení zanechal velký otazník týkající se Boží spravedlnosti.

Čas plynul a o několik let později jsem se opět tázal, zda je Bůh spravedlivý.

Jednoho krásného červencového večera k nám přišel muž, aby mým rodičům oznámil, že náhle zemřel jeho soused. Stalo se to při práci asi osm kilometrů od domova. Zpráva všechny zneklidnila. „Zemřel dřív, než mu mohl dát kněz poslední pomazání!“ Přichozí jen potrásl hlavou a řekl: „To je smutné.“

Pamatuji se na ten večer velmi dobře. Po chvíli kolem nás jel vůz se zemřelým částečně přikrytým vlněnou dekou. Nohy se mu kymácely, ve tváři měl vepsáno zoufalství.

V té době sedělo u nás na verandě několik sousedů. Přišli k nám telefonovat, protože tenkrát jsme měli telefon Široko daleko pouze my. Když přešel vůz s mrtvým mužem, poznamenala maminka: „Kdyby

měl aspoň kněze, který by mu odpustil smrtelné hříchy, aby nemusel jít do pekla. Doufejme, že se nedopustil nějakých hrozných hříchů. Ale i tak to znamená, že léta bude trpět v plamenech očistce."

„Sebereme nějaké dolary a necháme za něho sloužit mši. Nevím, jak je na tom jeho vdova s dětmi, jestli by na to měla dost peněz," řekl otec.

Jeden ze sousedů poznamenal: „Myslím, že si výlohy můžete ušetřit. Myslím, že jeho duše už trpí v pekelném ohni. Víte, manželé Morneauovi, tento muž měl dlouhé prsty. Vzal si někdy věci, které mu nepatřily."

„To je dost závažné obvinění," řekl můj otec, „a pokud to nemůžete dokázat bylo by lepší o tom nemluvit."

Jiný muž pokračoval: „Říkám to nerad, ale možná, že si ještě pamatujete, jak jste asi před rokem nemohl najít řetěz, který jste si koupil na odtažování kmenů stromů. Našel byste ho v jeho kůlně, před několika dny jsem ho tam sám viděl. Řekl jsem mu to, ale on tvrdil, že si ho od vás vypůjčil. Myslím si však, že jste o tom nevěděl."

Nejdříve se zdálo, že tatínka ona zpráva trochu vyvedla z míry, po chvíli se však vzpamatovala a řekl: „Je to pro mne novinka. Avšak přede všemi říkám, že před Bohem daruji tento řetěz zemřelému. Nezáleží na tom, jestli si ho ode mne vypůjčil, anebo měl v úmyslu mi ho nikdy nevrátit. A pokud si vzal ještě něco jiného, o čem třeba ani nevím, pak mu to také dávám. Proto je jeho duše čistá a nelpí na ni žádný hřích, pro který by ji Bůh trestal."

„Nechtěl bych být vůči Bohu neuctivý," odpověděl souseď, „ale teď mám dojem, že jste dobrotivější než On. Musím uznat, že to je nejlaskavější gesto, o jakém jsem kdy slyšel. Jste možná prvním člověkem, který Boha přinutil vyjmout duši z pekelného ohně a dát ji do ohně očistce, dokud nebude dostatečně očistěna, aby mohla vstoupit do nebe."

Tento zážitek na mne hluboce zapůsobil. Musel jsem o tom přemýšlet řadu dní. V jedné věci jsem se sousedem souhlasil — že můj otec má šlechetnější povahu než Bůh, kterému slouží. Domníval jsem se, že Bůh není dobrý a tolerantní, nutí-li lidi, aby trpěli v ohni očistce jen proto, že jejich příbuzní nemají dost peněz, aby za ně dali sloužit mši.

To, co mne dovedlo k tomu, že jsem se úplně odvrátil od Boha, byla smrt mé maminky. Na jaře roku 1937 se musela maminka podrobit určitému zákroku v nemocnici. Po čtrnácti dnech se vrátila domů, aby tam prožila několik posledních dnů života. Bylo mi tenkrát dvanáct, v tomto věku jsou děti velmi citlivé.

Když jsem se jednou vrátil ze školy domů, šel jsem jako obvykle do ložnice, abych maminku políbil na čelo. Řekla mi, abych se posadil a pak pokračovala: „Chci ti říci něco, co je pro nás oba důležité. Víš, že tu již dlouho nebudu, a proto ti chci dát následující radu: Buď ve svém dalším životě vděčný a přátelský vůči lidem. Poděkuj za každou sklenici vody. Lidé, kteří umí být druhým za všechno vděční, sami získají mnoho dobrého."

Dříve bylo zvykem, že smuteční hosté mohli přicházet do domu zemřelého, aby ho mohli ještě naposled vidět. Tři dny k nám chodili příbuzní, přátelé a sousedé, aby vzdali mamince poslední poctu a pomodlili se za její duši. V den pohřbu byli mnozí přesvědčeni, že maminka se nachází v bezprostřední blízkosti Boží, protože za ni bylo vy-modleno mnoho růženců. Zvlášť nás uspokojovalo vědomí, že tatínek již předem zajistil gregoriánské mše za pokoj její duše.

Strýc Felix nám vysvětlil, že gregoriánské mše jsou tím nejlepším, hotovým zázrakem pro duši zemřelého. Vymyslel a zavedl je papež Gregor, kterému leželo na srdci zvlášť blaho duší zemřelých, které se ocly v ohni očistce. Naše rodina se proto postarala o to, aby v určitý den bylo v různých kostelích slouženo tři sta mší. Podle strýce měly mše výkupnou moc a duše zemřelé pak přišla přímo do nebe aniž spatřila plameny očistce.

Slyšel jsem však jednoho příbuzného poznamenanat, že každá tato mše stojí jeden dolar, tedy dohromady to bylo tři sta dolarů. Myslел jsem si, jaké máme štěstí, že si otec mohl dovolit dostat naši maminku do nebe.

Pak jsem si náhle vzpomněl na jednu paní, která zemřela asi před šesti měsíci. Jelikož pocházela z chudé rodiny, která za ni nemohla dát sloužit mše, bylo jasné, že duše této ženy musela jít do očistce. Přípravu na pohřeb této chudé ženy otce tehdy velice vzrušily, zejména proto, že byl členem dobročinného spolku naší fary. Tatínek se tehdy posadil ke stolu, aby povečeřel, ale pak se rozhodl, že jíst nebude. Maminka hned poznala, že něco není v pořádku. Zeptala se ho, co se stalo. Odpověděl: „Téměř celé odpolne jsme s Členy dobročinného spolku jednali o problémech chudých v naší farnosti. Jednalo se hlavně o zakoupení rakve pro starou Annu. Nic jsem nenamítal proti tomu, aby se nějaké

peníze ušetřily. Když se však farář Paquin ptal vedoucího pohřebního ústavu, kolik bychom ušetřili, kdybychom krátce před uložením do hrobu z rakve odstranili kříž a úchytky, popudilo mne to tak, že jsem měl sto chutí mu říci své mínění. Z úcty k jeho povolání jsem se však ovládl. Abychom nepřijemnou

diskusi ukončili, řekl jsem, že cenový rozdíl vyrovnám. Takové věci mne popouzejí. Je velice smutné být v dnešní době chudým, zvláště když se jedná o umírání."

Když jsem o těchto událostech přemýšlel, dospěl jsem k názoru, že Bůh je nespravedlivý, může-li se dívat na utrpení na naší zemi. Časem jsem úplně ztratil víru v Boha a v církev a rozhodl jsem se, že až budu dospělý, k ničemu z toho se nebudu vázat. Na podzim roku 1937 poslal otec mne i mého bratra Eduarda do klášterního internátu a pobyt v něm mne ještě více zatvrdil. Jen těžko si někdo dokáže představit, k jakým vnitřním konfliktům došlo v mé duši. Pozvolna, krok za krokem jsem se s ošklivostí a odporem odvracel od Boha. Přešla léta, přišla druhá světová válka a s ní i povolání do služby pro vlast.

2.

Cesta do nadpřirozeného světa

Velmi mne přitahovalo kanadské námořnictvo, snad proto, že mi jeden známý vyprávěl, jaké to tam je a jak se mu tam líbí. Účastnit se služby pod záštitou královského námořního loďstva a letectva, to dávalo pocit jistoty.

Dva a půl roku jsem pracoval v loděnicích, na různých lodích, kam jsem byl přidělen nejčastěji jako topič. Dobře si pamatuji na to, jak jsem si při nástupu na loď říkal: „Doufejme, že pokud zde budu sloužit, žádné torpédo loď nezasáhne.“ Celá řada mužů, které jsem znal, skončila svůj život v moři. To, co jsem prožil u námořnictva, mne ještě více zatvrdilo proti Bohu a lidem.

Po válce nebylo vůbec snadné najít v Montrealu dobré zaměstnání, protože tisíce vojáků propuštěných z armády, hledaly ve městě obživu. Rozhodl jsem se, že se vyučím povolání, které by bylo tvůrčí a dalo mi smysl života. Nechtěl jsem pracovat jen proto, abych se uživil. Chtěl jsem se trochu porozhlédnout, abych měl jistotu, že zvolené povolání mne bude skutečně těšit. Přijal jsem proto dočasně místo u firmy Windsor Bowling Alleys v kuželně, v ulici St. Catherine. Byl to tehdy jeden z nejlepších zábavních podniků v celém Montrealu. Stal jsem se pravou rukou muže, který zodpovídal za celý kulečnickový prostor. Práce nebyla namáhavá, seznámil jsem se s mnoha lidmi a čas mi rychle utíkal.

Nepracoval jsem tam ještě dlouho, když do herny vešel jeden z mých dřívějších kamarádů od námořnictva. Byl jsem šťastný, že jsme se zase oba živí shledali, společně jsme povečeřeli a pohovořili o mnoha věcech.

O jednom tématu však můj přítel Roland hovořil se zvláštním zaujetím. Byl to jeho zájem o nadpřirozeno. Vyprávěl mi, jaké měl štěstí, že se nedávno seznámil s lidmi, kteří byli členy společnosti, ve které komunikují se zemřelými lidmi. Spiritistické médium totiž Rolandovi umožnilo mluvit s otcem, který mu zemřel, když mu bylo deset let. Jeho otec mu dal mnoho rad do budoucnosti.

Bylo to sice velmi zajímavé poslouchat Rolanda, jak vypráví o svých setkáních s nadpřirozeným světem, měl jsem však při tom zvláštní pocit. Pak se mne zeptal, zda bych neměl zájem navštívit takovou spiritistickou seanci. „Možná, že by ti médium umožnilo rozhovor s tvou matkou, nelíbilo by se ti to?“ Když viděl, jak mne to šokovalo, jeho nadšení trochu pohaslo. Nebyl jsem schopen mu odpovědět. Po krátké odmlce pokračoval: „Snad by ses nebál mluvit s dusí své zemřelé matky?“ Nějak jsem se vymluvil, aby počkal, že jsem o tom dosud nikdy nepřemýšlel.

Podíval se mi do očí a řekl: „Rogere, ty máš strach! Vidím to na tobě. Jak je možné, že ses tak změnil od doby, kdy jsme byli naposledy spolu? Roger Morneau, kterého jsem tehdy znal, ten se nebál ničeho. Vzpomínám si, jak jsme spolu ještě se šesti námořníky jako nováčci měli službu na lodi. Přišel k nám lodní důstojník a řekl, že potřebuje jednoho dobrovolníka, který by druhý den natřel nejvyšší část stožáru. »Kdo je připraven splnit tento úkol?« zeptal se. »Není to tak vysoko, pouze jednadvacet metrů. Kdo tam ale půjde, musí být odvážný. Musí slézt ze sedátka, na kterém bude vytažen, lehnout si na břicho na stožár, aby mohl natřít i druhou stranu.« Všichni jsme se k smrti báli a ulevilo se nám, když jsme zaslechli tebe, že tam půjdeš a práci uděláš. Byla to od tebe tehdy skutečně odvaha. A teď bys mne nechal na pospas a nešel se mnou na seanci?“

Po tomto krátkém rozhovoru jsem mu nemohl odepřít. Musel jsem jednat jako Roger Morneau, jinak to ani nešlo.

Jednoho sobotního večera jsme s přítelem navštívili dům, ve kterém bylo čestným hostem médium. Byli jsme představeni ostatním přítomným a bylo pro nás vyznamenáním, že jsme se mohli seznámit s jedním manželským párem. Muž byl vedoucím manažerem velmi populární hudební skupiny Jazz-Band. Jeho skupina hrála v nejlepších podnicích.

V pozdních večerních hodinách, když už bylo po seanci a někteří z hostů se připravovali k odchodu, obrátil se vedoucí hudební skupiny ke své ženě: „Poklade, nepůjdeme už? Je už dost pozdě.“ Ona však právě hovořila s médiem, a proto mu řekla: „Jíí, jed' sám domů. Já zde ještě chvíli zůstanu a pak mne Belangerovi odvezou.“

Když jsme vyšli z domu, obrátil se na nás Jiří s otázkou: „Jedete domů autem?“ „Ne,“ řekl jsem, jdeme kousek pěšky a pak pojedeme tramvají.“ „Nastupte, zavezu vás na zastávku.“

Onoho večera se mluvilo o tom, jak jsme spolu za války sloužili u námořnictva. Spiritistické médium to potvrdilo vyvoláním ducha Rolandova spolupracovníka, který zahynul při potopení lodi. V autě

jsme s Jiřím mluvili o naší práci za války, o nebezpečích, jimž jsme byli vystaveni. Za chvíli jsme byli u stanice.

Jiří nám pojednou navrhl: „Co kdybychom zašli do restaurace a něco pojedli? Mohli byste mi vyprávět svá dobrodružství z války. Fascinujete mne. Jídlo bude na můj účet a pak vás odvezu domů.“

Zavezl nás do západní části St. Catherine, do míst známých místním labužníkům a zaparkoval svůj luxusní lincoln hned u své oblíbené restaurace, za černým caddilacem. „Joe je tady. Lokál patří jemu. Je to prima chlap.“

Když jsme vešli dovnitř, informovala nás dáma v recepci, že musíme počkat v čekárně, dokud se neuvolní místo. Joe však zdálky poznal Jiřího a přišel, aby se s ním pozdravil. Když se dozvěděl, že čekáme na volný stůl, řekl, že to není nutné. „Před několika minutami telefonoval jeden manželský pár, abychom zrušili rezervaci jejich stolu. Můžete se posadit.“ Šli jsme za ním. Odstranil se stolu nápis „rezervováno“ a posadili jsme se. Servírka nám objednala cocktail a řekla nám, že budeme muset na jídlo počkat trochu déle, protože restaurace je plně obsazená. Jiří mezitím objednal dvojitou dávku svého oblíbeného nápoje, aby nám nebyla dlouhá chvíle. Pak jsme odpovídali na jeho různé otázky o námořnictvu a také se přiznali, že se zajímáme o nadpřirozené jevy.

Než nám přinesli objednané jídlo, uplynula dost dlouhá doba, a tak jsme si ještě jednou objednali nápoje. Alkohol rozvážal Jiřímu jazyk. Vyprávěl nám věci, které by nám za normálních okolností asi neřekl. Zeptal jsem se ho například, zda by nám mohl prozradit, jak to dokázal, že je ve svém povolání tak populární.

„Proč bych vám to neřekl popravdě,“ odpověděl. „Nejdřív vám prozradím hlavní důvod mého úspěchu; je to něco, o čem neví ani moje žena. Musíte mi příslibit, že o tom budete mlčet.“ Ujistili jsme ho, že všechno, s čím se nám svěří, zůstane jen mezi námi.

„Slyšeli jste už něco o uctívání démonů?“

„Ne,“ odpověděl jsem. „Proč se na to ptáš?“ Aniz by odpověděl na mou otázku, zeptal se: „Jak dlouho se zabýváte spiritismem?“

„Jiří, nevím přesně, na co se ptáš?“

„Chci vědět jen toto: Jak dlouho máte kontakt s mrtvými?“

„Já dlouho ne,“ řekl jsem.

„Musíte se ještě leccemu o nadpřirozeném světě naučit. Tím, že chodíte na spiritistické seance, ztrácíte čas. Abyste mi nerozuměli špatně, seance mají svůj účel. Je to však spíš dobré pro ženy k trávení volného času. Nacházejí v tom útěchu, že jim někdo milý, který zemřel, zase pomáhá. Víte, já jsem se seance dnes zúčastnil jen kvůli manželce. Několikrát v roce jdu s ní, aby měla pocit, že mě zajímají její zájmy, to je jediný důvod. Co však ona neví, je to, čemu jsem se naučil. Chodím totiž ke zdroji oné síly. Tam člověk skutečně něco zažije. Hovořím o uctívání démonů.“

Ze všeho, co nám řekl, mi v paměti utkvěla jedna myšlenka. Poprosil jsem Jiřího: „Mohl bys nám vysvětlit, proč ses nás předtím ptal: »Jak dlouho máte podle vás kontakt s mrtvými?« Co míníš tím — »Jak dlouho?«“

S úsměvem se podíval na hodinky a řekl: „Dnes je na vysvětlování příliš pozdě, ale chci vám říci jedno. Nemluvili jste s mrtvými.“ Pak pokračoval ve vyprávění o tajemství svého životního úspěchu. „Bylo to tak: Dlouhá léta se zdálo, že Jazz-Band nebude nikdy úspěšnou skupinou. Pak jsem měl to štěstí, že jsem se seznámil s kultem démonů. A díky této velké moci jsem získal všechno, co jsem si přál. Pochopitelně, že dříve, než mi duchové mohli začít pomáhat, musel jsem se seznámit s určitými rituály a plnit je.“

Ve tváři se mu objevil široký úsměv. „Od toho dne jsem měl se svou skupinou úspěch. Doslova přes noc jsme se stali známí a uznávaní. Nesnažili jsme se o to, a přece nás objevili, oslavovali nás jako nejlepší skupinu v celé oblasti. Všude se o nás mluvilo, hovořilo se o nás i v rozhlasu a během neuvěřitelně krátké doby jsme se ocitli na samém vrcholu.“ Jiří si upil, potáhl ze své cigarety a pokračoval: „Od té doby jsme všude žádáni. Peníze se doslova hrnou. Lidé při naší hudbě rádi tančí. Ve skutečnosti nás ovládají duchové. Dávají nám energii a my pak předáváme jejich vliv na ostatní lidi. Těm se to líbí, a proto se vracejí, aby získali ještě víc.“

Odvrátil se a zapálil si další cigaretu. Trochu se pousmál a řekl: „Musím vám něco vyprávět. Asi před měsícem jsem měl v rozhlasu interview a byl jsem velmi překvapen. Rozmlouvalo se mnou šest vedoucích zaměstnanců rozhlasu z Montrealu a Toronta. Moje odpovědi je uváděly v úžas. Sám jsem se divil, jak bylybleskové. Nikdy předtím jsem tak nesřel humorem a neoplýval nápady. Zasloužené jsem byl středem jejich pozornosti a obdivu.“

Jiří se znovu podíval na hodinky a řekl: „Přátelé, je už hodně pozdě. Co říkáte, nepůjdeme již?“ Zatímco čekal na účet, poznamenal: „Jsem bezesporu úspěšný člověk. To je možné jen díky mocnému dílu duchů, když člověk využije jejich moc ve svůj prospěch.“

Byli jsme s Rolandem naštěn tím, co nám Jiří vyprávěl a prosili jsme ho, aby ve vyprávění pokračoval i během cesty domů.

„Cítím, že vám musím říci všechno, co jsem prožil, protože i vy hledáte zdroj velké síly pro svůj život. Vím jistě, zeji nenajdete v návštěvě takových spiritistických seancí, jaké jste se dnes účastnili. Rekl bych to následovně: Proč byste hráli v druhé lize, když můžete vyniknout v první?“ Roland ho pak požádal, aby nám řekl, jak se můžeme dostat „do první ligy“.

„Jste dva skutečně odvážní mladí muži a pro svou zemi jste vykonali opravdu hodně.“ řekl Jiří. „Já pro vás udělám také něco velkého. Postarám se o to, abyste oba mohli přijít na naše příští shromáždění, kde budeme vzývat duchy.“

Pak se na nás oba podíval a rozhodně řekl: „Ještě v jedné věci bych chtěl mít jasno. Předpokládám, že ani jeden z vás nemá v úctě Krista. Je to tak? Ptám se proto, že v našem shromáždění nemůže být nikdo, kdo by třeba jen nepatrně věřil křesťanskému Bohu. To by mohlo mít katastrofální následky.“ Oba jsme ho ujistili, že jsme se Bohu rouhali a ve svém postoji vůči němu jsme zašli tak daleko, že pro nás už není cesty zpět.

„Dnes večer jsem si to uvědomil,“ pokračoval, „protože duchové vám dávali přednost před ostatními. Věřím, že jsem se vás svojí otázkou nijak nedotkl. Musel jsem se vás zeptat jen proto, abych měl naprostou jistotu, že jste v pořádku.“

Já jsem měl ze shromáždění démonů určité obavy, avšak můj přítel se nijak nezdráhal. Svůj postoj zdůvodňoval tím, že jednou tak jako tak přijdeme do pekla a na věky budeme hořet, proto bude dobré, když se s některými lidmi seznámíme dřív, než se tam dostaneme.

Myslel jsem si, že nás Jiří už nevyhledá, protože ve chvíli, kdy nás zval, byl značně opilý a ráno si zřejmě nevzpomene ani na polovinu toho, co řekl minulý den. Přesto nás po několika dnech telefonicky pozval. Měli jsme však dost času k rozhovoru. Jiří nám řekl, abychom nebyli překvapeni tím, že se ve společnosti setkáme s nejvýznamnějšími a nejuspěšnějšími lidmi z Montrealu. Jmenoval nám asi patnáct známých jmen. To mne velmi překvapilo, protože doposud jsem si představoval, že se tam setkám spíše se spodní částí společnosti. Opak byl však pravdou. Všichni přítomní byli elegantně oblečení, zdáli se mi velmi zdvořilí a byli skutečně inteligentní. Měl jsem pocit, že se známe už dlouho a že k sobě patříme.

Shromáždění začalo asi patnáct minut po našem příchodu. Panovala tam uvolněná atmosféra. Téměř dvě hodiny si přítomní vyprávěli o fantastických věcech, které se jim podařilo s pomocí duchů vykonat. Většinou se to týkalo obchodních záležitostí. Tyto obchody jim vynesly zisky, protože duchové jim udělili schopnost jasnovideckví, přenášení myšlenek, a tím mohli lidé přimět k určitým rozhodnutím.

Jeden muž vyprávěl, jak s pomocí astrologie předpovídá budoucnost a jakou měl možnost oklamat několik bohatých lidí. Démon, který ho doprovázel, mu dával přesné pokyny ohledně vkladů jeho klientů, takže se mohl obohatit na jejich úkor. Informace slyšel pouze on sám a jeho klienti o nich neměli ani tušení. „Tito bohatí lidé mají hodně prostředků, které je možno investovat. Já znám způsob, jak jejich peníze získat.“

Zeptal jsem se ho, jestli si někdy dělá starosti, že by svůj podíl na zisku mohl ztratit.

„Požaduji určité procento z uložených částek. Určitě všichni víte, že astrologie je pouze návnadou. Nedělám si žádné starosti. Můj průvodce ze světa duchů pečuje o můj blahobyt. Na příkladu vám ukážu, jak to dělá. Jeden manželský pár se snažil snížit můj podíl ze zisku z prodeje neprosperující výroby. Dali mi šek na určitý obnos a já byl spokojen. Můj duch mi však řekl, abych se zeptal, zda jsou ochotni mi dát ještě dalších 1700 dolarů, na které mám právo. Dostali strach a muž mi vysvětloval, že mne nechtěli ošidit a slíbil, že peníze dostanu do 24 hodin.“

Po každé takové zprávě chválil vždy vyprávějící svého ducha, připisoval mu svůj úspěch a nazýval ho jménem. Někteří mužové označovali ducha jako pána svého života.

Vzývatele duchů „svě“ demony považují za svého „Pána Boha“. Jeden například řekl: „Bylo úžasné ten den pozorovat, jak mi pomáhala síla Pána Belzebuba, mého Boha.“ Anebo se kdosi zeptal: „Same, jak se ti dařilo od té doby, co jsem tě naposled viděl?“ a pak následovala odpověď: „Děkuji, velice dobře. Bohové mi v životě skutečně záračně pomohli.“

Toho večera mne mimořádně zaujala jedna postava. Byl to lékař, který vyprávěl, jak mu duchové dávají schopnosti k hypnotizování a uzdravování. Dokázal odstraňovat bolesti a při velkém zranění zastavoval krvácení. Když ukončil vyprávění o uzdraveních, která vykonal, oznámil, že půjde do modlitebni místnosti: „Přátelé! Prosim, abyste mne omluvili. Musím jít dolů vykonat určité obřady, aby mi mohla moje bohyně Nehuschtan znovu obnovit sílu. Jsem závislý na její oživující moci, jen tak mohu léčit své pacienty.“

Asi po hodině se ve shromáždění objevil jeden opozdilec. Přítomní mužové ho pozdravili a oslovoval ho Charmer, kouzelník. Když jsme večer odjížděli, zeptal jsem se Jiřího: „Kdo byl ten dobře vyhlížející muž, který přišel pozdě? Někteří ho oslovovali Charmer. Má to nějaký zvláštní význam?“

„Ano, má, ale teď ti to nemohu říci. Až navštívíš shromáždění víckrát a staneš se členem naší skupiny, pak se mne na něho znovu zeptej. Je to úžasný muž. Říká se, že je největším hypnotizérem v Montrealu. Velmi na mne zapůsobilo, jak se o vás dva všichni zajímali. Dělal mi to dobře. Musíte si uvědomit, že jsme velmi uzavřenou společností. Získat povolení, abyste mezi nás mohli přijít, bylo velmi obtížné. Nejdřív jsem nepochodil. Později jsem však byl, díky intervenci jednoho ducha, který se zjevil našemu vůdci při jeho cestě po USA, telefonicky vyrozuměn, že mezi nás můžete přijít a stát se členy našeho společenství. Později vám o tom řeknu ještě víc.“

Když jsem uslyšel, že Jiří počítá s tím, že bych se měl stát členem jeho společenství, neměl jsem dobrý pocit. Roland se však z toho radoval.

Jiří pokračoval: „Po několika návštěvách vás požádám, abyste šli i do modlitební místnosti. Budete určitě nadšeni. Do svatyně však budete moci jít až bude přítomen satanův kněz a jedině tehdy, jestli k tomu dají duchové souhlas.“

Shromáždění probíhalo v soukromém luxusním montrealském sídle. Když jsme procházeli přizemím, ze suterénu jsme zaslechli slabý zvuk, připomínající hudbu a zpěv při obřadech Indů. Lidé postupně odcházeli do suterénu a vraceli se asi po půl hodině. Jiří si přisedl na pohovku, na které jsme seděli spolu s Rolandem, naklonil se ke mně a zašeptal: „Naše modlitebna je dole. Budu vám dnes večer po shromáždění o tom vyprávět.“

Asi po šesti týdnech po prvním shromáždění jsem požádal Jiřího, aby nám řekl něco bližšího o kouzelníkovi. „Určitě, o tomto muži musíte něco vědět. Chci vás nejdříve upozornit na to, že lidé v našem společenství jednájí v mezích zákonů. Všichni si také vzájemně pomáháme, ať se pomoc týká čokoliv. Nepovyšujeme se jeden nad druhého ani díky schopnostem, které nám duchové udělují.“

V případě kouzelníka je to poněkud jiné. Má tu slabost, že svoji velkou schopnost hypnózy používá způsobem, jakým by neměl. Myslím, že poněkud ztratil orientaci. Je to chytrý obchodník — vlastní dva noční kluby — takže finančně je na tom velmi dobře. Je to velmi schopný hypnotizér. Když se někomu zahledí upřeně do očí, během několika vteřin ho ovládne a uvede do hypnotického spánku nebo transu.

Jako majitel dvou nočních podniků má mnoho kontaktů s lidmi z cirkusů a zábavních podniků. Většina z nich hostuje ve městě čtyři až šest týdnů a pak odjíždějí na další místo. Věděli jsme, že se některé z těchto skupin rozpadly nebo ztratily někoho ze svých členů po vystoupení v jeho nočních klubech. Když někdo odešel, pak to byla vždy žena. Asi po šesti měsících udělala policie razii v jednom luxusním nevěstinci a zjistila, že všechny prostitutky odešly pracovat pro kouzelníka. Ty dívky by se nikdy nedostaly do této situace, kdyby se nedaly zhypnotizovat. Kdo se dá jednou zhypnotizovat, nedokáže již vzdorovat moci hypnotizéra.“

3.

Místnost k vzývání bohů

Když jsme navštívili místo vyznavačů duchů potřeťi, informoval nás Jiří, že bude přítomen satanův kněz, velekněz jejich společenství. Vrátil se právě ze své cesty po USA. Jiří byl přesvědčen, že nás kněz přijme a dovolí nám navštívit i jejich svatyni.

Po příchodu jsme byli představeni několika lidem, které jsme doposud neznali. Rozmlouvali jsme i s několika přítomnými, kteří nás pozdravili. Pak vešel dovnitř velekněz, pozdravil přítomné, potřásl jim rukou, prohodil s každým několik slov a zamířil k nám. Jiří mu řekl: „Pane veleknězi, rád bych vám představil dva milé muže.“ Během následujícího rozhovoru nás několikrát překvapil. Když například Jiří poznamenal, že jsme byli u námořnictva, jmenoval velekněz lodi, na kterých jsme sloužili. Dodal ještě několik podrobností, které kromě Rolanda a mne nemohl nikdo jiný vědět. Udělalo to na nás hluboký dojem. Pak se s námi rozloučil a přítomný poznamenal, že by si s námi rád ještě během večera pohovořil.

Z jeho slov i z celé jeho přítomnosti vyzářovalo něco nevysvětlitelně tajemného. Měl pronikavý zrak, byl holohlavý a když mluvil svým hlubokým hrdelním hlasem, bylo možno vycítit ironii. Impozantní byl jeho mohutný vzrůst. Myslím, že byl tak robustní jako zemědělský generál Charles de Gaulle.

Když byla pronesena celá řada chvalořečení bohům, opět za námi velekněz přišel, aby si s námi přátelsky pohovořil. Rekl nám, že mu bohové o nás hodně řekli a že si přeje, aby náš život mohli obohatit pomocí velkých darů.

Jakmile odešla většina lidí, pozval nás, abychom navštívili svatyni duchů.

Abych dokázal ještě lépe vylíčit svůj údiv, nebo spíš šok ze skutečnosti, které jsem viděl, musím nejdřív popsat, jaké představy o satanu a o padlých andělech jsem získal během náboženské výchovy. Dospělí mne v dětství učili, že satan a jeho andělé přebývají pod zemí v pekle a trápí tam duše lidí, kteří zemřeli ve smrtelném hříchu. Satana nám líčili jako stvůru, naplň zvíře a naplň člověk, s rohy, kopyty a ohnivým dechem. Když jsem byl dospělý, měl jsem dojem, že celá tato představa je k smíchu. Získal jsem přesvědčení, že satan a celý duchovní svět byl výmyslem lidí minulých staletí k zastrasování nevzdělaných lidí. Nakonec jsem úplně pochyboval o existenci satana a andělů.

Po schodech jsme se dostali do přepychově zařízeného sálu, který byl dekorován skutečnými mistry. Vysoké koberece tlumily kroky, aby pak smysly člověka zaujala tichá, povznášející hudba. Nejvíce mne však uchvátily olejomalby. Kolem sálu na stěnách viselo asi 75 obrazů velkých 120 na 70 centimetrů. Jelikož nás velekněz vyzval, abychom mu kladli jakékoliv otázky, zeptal jsem se: „Kdo jsou ty vznešené osoby na obrazech?“

„Jsou to bohové, o kterých jste slyšeli v chvalořečení. Jsou to hlavní poradci, kteří vládou legiím duchů. Zjevili se nám ve viditelné podobě, abychom je mohli vyfotografovat. Pak jsme je nechali namalovat. Poněvadž si zaslouhují úctu, nechali jsme zhotovit pod každý obraz malý oltář, aby jim při bohoslužbě mohli lidé zapálit svíčku, obětovat kadidlo a vykonat obřady.“

Potom jsme přišli k oltářům, na kterém ležela hůl, kolem níž byl ovínut bronzový had. Kněz nám vysvětlil, že je to oltář zasvěcený bohyni Nehuschtan, jejíž sílu tak záračně používá lékař, kterého jsme slyšeli při naší první návštěvě. Oltář připomíná velké divy, které v dávné době Bůh konal pro Izraelce, když pálii kadidlo před bronzovým hadem, kterého dal udělat Mojžiš, (viz 2 Král 18,4)

Na konci sálu stál velký oltář s obrazem, na kterém byla vyobrazena majestátná postava v životní velikosti. Když se můj přítel zeptal na tento obraz, kněz odpověděl: „Tento obraz jsme věnovali mistrovi my všichni.“ „Jak se jmenuje?“ zeptal jsem se. Pyšně dodal: „Bůh s námi.“

Když si ještě dnes vzpomenu na onen obraz, který jsem tenkrát tak obdivoval, musím potvrdit, že osoba na něm zobrazená jevila rysy mimořádného intelektu. Měla vysoké čelo, pronikavé oči a postavu, která svědčila o silné osobnosti muže Čínu.

Odpověď kněze byla poněkud neočekávaná a nejasná. Rozhodně se netýkala Ježíše Krista. Zaváhal jsem — mluvil o Ježíši Kristu nebo nemluvil? Zeptal jsem se: „Chcete snad říci, že je to skutečný obraz satana?“ „Ano, je, a vy se možná divíte tomu, že se nepodobá zvířatům.“ Ušklíbl se a dodal: „Promiňte mi, že se směji. Rozhodně se nesměji vám, pánové. Bavím se jen tím, jak se démonským duchům podařilo skrýt svou vlastní identitu, že ještě dnes, v době velkého pokroku a vzdělání, většina křesťanů věří teorii o satanovi s kopyty a rohy.“ Pak změnil výraz obličeje a zdálo se, jako by na něj dolehly velké starosti. Řekl: „Je nesmírně důležité, aby mladá generace došla k názoru, že v duchovním světě neexistuje žádný Mistr a jeho spolupracovníci. Jen tak budou moci úspěšně vládnout obyvatelům této planety po další

desetiletí." Pak se znovu změnil výraz jeho obličeje a důvěrně dodal: „Nic neteší duchy víc, než hledat způsoby, jak z lidí udělat členy přicházejícího satanova království."

Zatímco jsme si prohlíželi obrazy a oltáře, satanův kněz nám vysvětloval, že démonští duchové se specializují na různé Činnosti. Mají tisícileté zkušenosti s tím, jak zvítězit v boji o nadvládu nad myšlením lidí nad nebeskými mocnostmi.

Když se Roland zeptal, proč duchové vynakládají tolik času klamáním lidí, obdržel odpověď, že každý člověk, kterého se jim podaří vyřadit z Kristova království, se automaticky stává členem velkého satanova království, které bude na zemi zanedlouho zřízeno. Lidé, kteří zemřou pod vládou satana, opět jednoho dne ožijí. Kristus se svými následovníky má sice v úmyslu ukončit nekompromisní boj mezi oběma mocnostmi tím, že následovníky satana bude chtít spálit, avšak oheň jim vůbec neškodí, protože mají schopnost ho ovládnout a uhasit. Kdyby mne napadlo o tom pochybovat, měl bych navštívit Indii nebo jinou část světa, kde je Černá magie velmi rozvinutá, a viděl bych tam lidi, kteří procházejí ohněm a nemají dokonce spálený ani vlas či chlup na nohou.

Když jsme opustili modlitebnu, byl jsem z učení o satanovi a jeho andělech zcela zmaten. V dětství mě učili tomu, že satan, jeho andělé a duše lidí, kteří zemřeli ve smrtelném hříchu, se nacházejí v pekelném ohni. Co je tedy pravdou?

Satanův kněz byl ochoten nám věnovat čas, aby nám tyto záležitosti objasnil. „Pánové, vidím, že po návštěvě naší modlitebny ve vašich myslích vyvstaly mnohé otázky. Rád bych vás informoval, že my, členové této tajné společnosti zde v Montrealu, tvoříme elitu vyzvatelů duchů. Až bude ukončen boj mezi mocnostmi nebe a mocnostmi našeho mistra, a on zde zřídí konečně své království, budeme zastávat vysoká místa, budeme mít autoritu a Čest. Budeme bohatě odměněni, protože jsme se postavili na stranu toho, kdo se zatím zdá být podřízeným — jistě rozumíte, co tím chci říci. Před tisíciletími byl náš velký mistr vládcem nad mnoha bytostmi v obrovském vesmíru. Byl však nepochopen a spolu s jinými duchy, kteří smýšleli jako on, byl přinucen opustit své království. Obyvatelé této země našeho mistra s radostí přijali. Jelikož si je dokázal naklonit, stal se právoplatným vládcem této planety. Rádi se vzdali nároku na vládu nad zemí a uvěřili našemu mistrovi. Někteří lidé by to nazvali klamem či lstí, on však neudělal nic jiného než že se řídil zákonem sebezáchovy, přirozeným instinktem, který projevuje každý velký vůdce. Když bylo postupně oznámeno lidem, že jeho protivník Kristus přijde na svět v podobě člověka, aby si lidi opět získal na svoji stranu, rozhodl se náš mistr a jeho pomocníci, že zvolí podobnou strategii jako na počátku, že se přizpůsobí novým podmínkám. Tento předvídací plán vyžaduje, aby všichni démonští duchové lidem doporučovali takový způsob života, který by je z Kristova království vyřadil. Duchové vybízejí lidi, aby se řídili slovy pocity a ne proroky a Kristovým slovem. Pokud se podaří člověka zmást v této oblasti, není obtížné ovládnout jeho život. Duchové lidem nabízejí různá nepravda učení a pravdy, a lidé je ochotně přijímají."

Velekněz doslova zářil spokojeností, protože to, co nám právě líčil, ho samotného zaujalo. Požádal nás, abychom mu věnovali ještě několik minut k dokreslení. Ujistili jsme ho, že nás zajímá vše o činnosti duchů a on pokračoval.

„Možná, že víte o izraelském králi Šalamounovi, který byl obdařen úžasnou moudrostí, pro kterou ho ctílo mnoho mocných vládců. Šalamoun se stal středem pozornosti, a to dělalo našemu mistrovi nemalé starosti. Proto se ze všech sil snažil, aby získal nadvládu nad celým světem. Podařilo se mu, že takřka na celém světě lidé uctívali různé bohy, pouze národ Izraelců odolával. Proto se poradci ze světa duchů dohodli, že přimějí Šalamouna, aby se stal pyšným a domýšlivým. Dál ho měli přimět k názoru, že v zájmu jeho národa bude dobré uzavřít smlouvy s okolními národy. I když ho mnozí rádcí před tímto krokem varovali, Šalamoun tuto myšlenku přijal. Plán našeho mistra byl velmi úspěšný. Když nadešel den, kdy se Izraelité vedeni příkladem krále klaněli si-donské bohyni Astartě, moabskému bohu Kemoschovi, ammonitské-mu bohu děti Milkemu — těm, kteří představovali démonské duchy, v té chvíli náš mistr cítil, že dosáhl svého velkého vítězství a cíle. Klaněl se mu celý svět. Doufám, pánové, že jste plně pochopili, jak moudře náš mistr jedná, když před lidmi ukrývá svou vlastní totožnost. Jemu oddaní lidé mohou mít jistotu, že jejich píle bude jednou odměněna vskutku velkým bohem."

Najednou jsem začal úplně nově chápat duchovní a věčné skutečnosti. Když jsme ještě chvíli spolu rozmouvali, dodal satanův kněz: „Máte ještě nějaké další otázky?" Zatímco jsme si prohlíželi obrazy, zadával jsem se na satanův oltář, který byl z jednoho kusu mramoru asi 2,7 metru dlouhý, 90 centimetrů vysoký a asi 75 centimetrů široký. „Mistrův oltář je pravděpodobně z jednoho kusu mramoru," poznamenal jsem. „Jak jste dostali takový těžký kus sem dolů?"

Kněz se usmál. „Dobře jste si všiml, pane Morneau, anebo vám tuto myšlenku vnukl sám mistr, aby vám ukázal svou velkou moc? A dál, pánové, jeden z mých poradců z duchovního světa mi sdělil, že mistr má pro každého z vás zvláštní plán. Rád bych vás o tom informoval. Dozvíte se, jak budete mocí využívat moci duchů. Nejdřív si ovšem zapálím doutník."

Seděli jsme na pohovce vedle velkého okna s výhledem na město, které v té chvíli bylo jediným mořem světla. Měl jsem dojem, že kněz neobyčejně těšilo, když nám mohl vyprávět o hlavním zájmu svého života a o činnosti démonských duchů. My jsme měli dost času k naslouchání.

„Oltář mistra byl přinesen na toto místo stejným způsobem, jaký používají druidští kněží ke stavbě kamenných staveb, totiž levitací z moci duchů. Duchové mi ukázali úžasné schopnosti druidských kněží mezi starými Kelty ve Francii, Anglii a Irsku před 2800 lety. Druidové vždy v poledne a o půlnoci za úplňku nechali přenášet velké pískovcové bloky, vážící až 28 tun, na kultovní místo.“

Kněz několikrát dlouze potáhl ze svého churchillovského doutníku, protáhl se a pokračoval: „Když jsem se dozvěděl o těchto výkonech, napadlo mne, že bych i já mohl zkusit něco podobného. Předložil jsem proto svým lidem záměr, že bychom mohli našemu mistrovi věnovat krásný oltář na znamení naší oddanosti. Ujistili mne, že pokud duchové oltář postaví na stanovené místo, postarají se o zaplacení a přepravu až k zadním dveřím bohoslužebného domu. Bez váhání jsem je vyzval, aby objednali oltář z bílého mramoru. Pro našeho mistra není nic dost dobré. Vím ze zkušenosti, že pokud někdo důvěřuje mistrovi slovu, pak moc duchů je takřka neomezená. Duchové bohatě odměnili mou víru. Během půlnočního shromáždění byl ležce přemístěn tento mramorový oltář na místo, kde stojí dodnes.“

Víte, milí pánové, i když si toho patně nejste vědomi, byli jste dnes večer velmi poctěni. V okamžiku, kdy jsme stáli u mistrova oltáře a prohlíželi si malbu, která je pouhým odleskem jeho skutečné krásy, zjevil se mi sám mistr, asi tři minuty stál na druhém konci oltáře a naslouchal nám. Proto jsem vás vyzval, abyste se poklonili. Tím, že jste mou prosbu splnili, udělali jste mistrovi velkou radost, jak jsem mohl postřehnout. Možná, že vás bude zajímat, že jsme se s mistrem nesetkali už dlouhé tři měsíce. Organizace spojených národů připravovala mírové plány, a to vyžadovalo bedlivou pozornost mistra. Tento úkol se neodvážil svěřit nikomu jinému. Světový mír není v zájmu jeho říše, a proto se soustředil na to, aby poučil legie svých pomocníků jak co neúčinněji zmást politiky a postavit je proti sobě. Zaměstnají je samotnými problémy natolik, že nakonec nenajdou dost času na jejich řešení.“

Ze všeho, co jsem slyšel, bylo pro mne nejdůležitější jedno: skutečnost, že namalované vyobrazení satana je jen nedokonalou napodobeninou jeho krásy a majestátu. Rozhodl jsem se ještě jednou vrátit k tomuto tématu, proto jsem se zeptal: „Mohli byste mi vysvětlit jednu větu, kterou jste před chvílí řekl? Patně jsem to dost dobře nepochopil.“ Připomenul jsem mu jeho výrok a čekal na odpověď. „Ano, přátelé, obraz, který jste viděli, je pouze nedokonalou napodobeninou mistra. Když se duch zjevuje, pak obvykle skrývá svou přirozenou krásu a slávu. Kdyby se nám třeba duch zjevil nyní a nechránil nás před svým jasem, nedokázali bychom se na něho dívat přímo, boley by nás oči.“

Když jsem byl například naposled v USA na dovolené, zjevil se mi hlavní poradce v mém hotelovém pokoji v Chicagu. Sdílel mi velmi naléhavou zprávu, že člověk, který mne v Montrealu zastupuje, chce veškeré dílo duchů překazít. Brzy vám o tom řeknu něco víc. Zářil tehdy tak oslnivě, že jsem se na něho nedokázal dívat. Dal mi několik rad a odešel. Zář jeho zjevu mne asi na půl hodiny oslepila. Po chvíli jsem se snažil telefonovat, nebyl jsem však schopen vytočit číslo, protože jsem je vůbec nepřečetl a musel jsem poprosit hotelového zřízence o pomoc.“

Pak jsme ještě nějakou chvíli hovořili s knězem. Informoval nás o nejrůznějších aspektech vyzývání démonů. Dřív, než jsme však odešli domů, museli jsme přísahat, že všechno, co jsme viděli a slyšeli, uchováme v tajnosti. Velekněz pronesl formuli přísahy a my jsme do plamene černé svíčky vsypali trochu kadidla. Prášek hořel a místnost se naplnila příjemnou vůní.

Když jsem se vrátil do svého bytu, až do rána jsem nedokázal usnout. Hlavou se mi honilo všechno, co jsem slyšel v modlitebně. Připadalo mi příliš těžké vyrovnat se s myšlenkou, že satan a jeho andělé jsou skutečné, existující a překrásné bytosti a ne žádné příšery. Mé náboženské vzdělání v dětství mne poznamenalo natolik, že jsem nebyl schopen se vyrovnat s těmito novými skutečnostmi. Potřeboval jsem navíc nadpřirozené úkazy, abych asi po dvou měsících přijal skutečnost, že padlí andělé jsou krásné a inteligentní bytosti.

4.

Duchové v činnosti

Asi po dvou či třech týdnech, po návštěvě místa k uctívání duchů, jsem měl další příležitost hovořit s veleknězem o satanu, jeho andělech a o jejich vyznavačích. Když jsem mu řekl, že jsem si představoval setkání se skupinou mimofádně zdatných mužů, zasmál se. „Lidé, kteří uctívají demony, se od sebe liší jako členové ostatních společností lidí. Záleží to na místní kultuře. Když člověk cestuje, pozoruje, že pověra je nejvíce zakořeněna v zemích, kde vládne negramotnost. Tito lidé jsou oddáni nejnižším formám uctívání duchů. Ti z toho mají radost, protože pokud lidé žijí takovým způsobem života, způsobují bolest jejich nesmířitelnému rivalovi, Kristu. On tvrdil, že všechny lidi potáhne k sobě. Avšak duchové během dlouhých dějin nesčetněkrát dokázali, že se mýlí. Milióny za milióny lidí odcházely do hrobu, aniž kdy slyšely jeho jméno, natož aby v něho uvěřily.“

Když satanův kněz mluvil, zvedl se ze svého křesla a začal pomalu přecházet sem a tam. Sepjal si ruce za zády a hleděl k zemi. Chvillemi zvedl oči a díval se na mne. „Co se týče Montrealu, nejsme na tom špatně. Příroda nás vybavila duchovními schopnostmi, které hodně převyšují schopnosti miliónů lidí, bydlících v této oblasti. Mistr má pro každého z nás zvláštní úlohu. Neděvejte se na mne tak, jako byste mi nevěřili!“

Na mé tváři bylo bezpochyby zřetelné překvapení nad tím, co dosud řekl. „Promiňte mi, jestli jsem se vás nějak dotkl,“ omluvil jsem se. „Věřím tomu, co jste řekl. Musím se však ještě hodně učit o vůli mistra. Všechno, co jsem ve vaší modlitebně zažil, je pro mne zcela nové a je to naprosto odlišné od toho, co mne v dětství učili.“

„Nechtěl jsem vás nijak kárat,“ odpověděl, „a vy jste se mne také vůbec nedotkl. Pravděpodobně beru věci někdy příliš vážně. Co se týče mého vyjadřování o lidech v oblasti Montrealu, pak jsem se tím nechtěl nijak chlubit. Tyto věci mi sdělil sám mistr.“

Znovu usedl do svého kancelářského křesla a zapálil si doutník. „Co se týče vás a vašeho přítele Rolanda, už před rokem mi bylo zjeveno, že se s vámi v naší modlitebně setkám, ale pak jsem na to zapomněl. A jak jsem se vám před chvílí zmínil o setkání s jedním hlavním poradcem ze světa duchů v hotelu v Chicagu, zjevil se mi, aby mi připomenul, že mám zatelefonovat muži, kterého jsem pověřil jako svého zástupce v mé nepřítomnosti. Byl to on, kdo chtěl překazit snahu duchů, abychom se s vámi spojili. Zavolal jsem mu, a dřív, než jsem se dostal ke slovu, zmiňoval se, že Jiří prosí o dovolení, aby mohl vás dva pozvat na shromáždění chvalořečení, a že mu tuto možnost odepřel. Já jsem ho okamžitě informoval o přání hlavního poradce. Pak jsem zavolal Jiřího a řekl jsem mu, že nás potěší, když přijdete. Jak vidíte, mistr si vás obou velmi váží. Přestaňte se proto podceňovat.“

Po tomto večeru jsem prožil další bezsnou noc, stále jsem myslel na rozhovor s knězem.

Jednoho večera musel můj přítel pracovat přesčas a před shromážděním neměl možnost mi zatelefonovat. Během jízdy tramvají ho napadlo, že kdyby jel přímo z práce, mohl by tam dojet včas. Rozhodl se, že vystoupí u jedné velké křižovatky a odtud mi zavolá do modlitebny. Zapomněl si však doma telefonní číslo. Nemohl si vzpomenout ani na adresu, aby se zeptal na informacích. Snažil se vzpomenout alespoň na číslo domu, které už tolikrát viděl, ale ne a ne si vzpomenout. Když si potichu pošeptal: „Potřeboval bych, aby mi duchové pomohli,“ jakoby jeho ruku vedla nějaká neviditelná moc a perem mu do malého připraveného sešitku napsala jméno ulice a číslo domu krásným úhledným písmem. Na svůj výkon byl velice hrdý. Na informacích mu však sdělili, že na uvedené adrese nevedou žádnou telefonní stanicí.

Takřka ve stejnou dobu jsme s Jiřím přemýšleli, co asi je s Rolandem. Jiří dostal nápad. „Půjďme za jasnovidcem Gerardem a on nám řekne, kde se Roland nachází.“ Po několika zaklánačích formulích zavřel Gerard oči, položil si prsty na spánky a řekl: „Vidím, jak Roland vchází do obchodu s tabákem na křižovatce St. Catherine Str. a St. Laurent-Boulevard. Teď žádá informace o naše telefonní číslo, ale bylo mu řečeno, že naše telefonní číslo není v seznamu. Pomocí svého ducha na něho přenesu myšlenku. Už ji má. Vytáčí číslo, aby si promluvil s Jiřím. Připrav se, bude tě chtít k telefonu. Jiří se odebral k telefonu na druhé straně místnosti. Když se ozvalo první zazvonění, zvedl Jiří telefon a po pozdravu začal s Rolandem hovořit.“

Když Roland konečně přišel, byl nadšen svou zkušeností s duchy. Ukázal nám ve svém sešitku krásné písmo a řekl: „Dám si ho zarámovat. Tak krásný rukopis jsem ještě neviděl.“ Pak se obrátil ke knězi a řekl: „Proč mi duch kromě adresy nedal také telefonní číslo?“ Odpověděl: „Neprosil jste o to ducha.“

Duchové vám odpovídají podle vaší víry. Zkušenost, kterou jste dnes prožil je pouhou dětskou hrou v porovnání s tím, co pro vás duchové naplánovali, pánové. Musíte však duchům věřit a očekávat od nich velké věci. Musíte se ještě několikrát přesvědčit o moci a inteligenci duchů, a pak, doufám, jim budete dostatečně věřit, aby vám mohli pomáhat daleko víc."

Asi po třech týdnech od první návštěvy modlitebny, nám po pozdravu satanův kněz sdělil: „Dnes večer zažijete zcela zvláštní setkání. Jeden můj dlouho známý muž navštívil naše město. Je to věhlasný profesor, mimořádný historik, který učil na nejlepších univerzitách ve Francii. Jeho mimofádné znalosti historických podrobností mu zajistily vysokou prestiž v jeho vědním oboru. Rád bych to doplnil. K jeho věhlasu mu pomohli duchové, kteří mu sdělili mnoho neznámých dějinných událostí. Dnes večer prostřednictvím média odhalí řadu podrobností z válečných tažení Napoleona Bonaparte. Teď je v naší modlitebně při obřadu. Mezitím vám sdělím několik informací o tom, co se bude odehrávat."

Pohodlně jsme se posadili a pozorně naslouchali knězi, který nám popisoval, co to bude za fascinující seanci. „Médium dovolí duchu, aby mohl vstoupit do jeho těla, aby je mohl tělesně i duchovně plně ovládnout. Stává se tak nástrojem ducha, který tak dokáže s lidmi lépe komunikovat. V minulosti někdy vstupovalo do média Šest a dokonce i dvanáct duchů. Každý z duchů má informace týkající se určité oblasti. Některý zná určité dějinné údobí, když je však vyžadována jiná informace, na jeho místo nastoupí ten duch, který se uvedených událostí zúčastnil. Duchové jsou tak precizní, že použijí slova tehdejších lidí a dokonce dokáží napodobit jejich přednes i zabarvení hlasu."

Po několika minutách odešel, aby se přesvědčil, že jeho přítel již ukončil obřady. Za chvíli se vrátil a oznámil přítomným, pokud se chtějí zúčastnit seance, mají se odebrat do modlitebny.

Kněz předtiskl návštěvníkům historika a pak požádal, aby šest dobrovolníků šlo dopředu. Duchové si vyberou jednoho z nich jako prostředníka ke komunikaci pro onen večer. Šest mužů se postavilo před knězem, který vyzýval duchy a prosil je, aby zjevili svou velikou sílu. Duchové, kteří vedli. Napoleona Bonaparte při jeho válečných výpravách a pomáhali mu, měli zjevit podrobnosti, o které stál hostující historik. Mezitím co kněz provedl krátký rituál, zmocnil se duch jednoho z mužů, který začal hovořit. Hlas měl přesný pařížský akcent a vyznačoval se zvukem, který budil pozornost.

Duch nás informoval, že je hlavním poradcem v oblasti vojenských záležitostí a že je zodpovědný za celé legie duchů. Jelikož je tento předmět velmi složitý, potřebuje ještě další dva ze zbylých dobrovolníků jako prostředníky duchů. Tito dva mužové v určitých obavách zavřeli oči a duchové řekli, že skrze ně budou mluvit Remi a Alfons. Oči muže, jehož prostřednictvím mluvil hlavní poradce, zůstaly otevřené, vůbec se nepohnuly ani nemrkly po dobu asi 45 minut.

Kněz se obrátil k historikovi a řekl: „Duchové jsou připraveni splnit vaše přání." Návštěvník se zvedl, měl v ruce pero a blok. Nejřív děkoval duchům a přiznal, že to byli oni, kdo mu v minulosti podávali informace, které ho proslavily, takže se stal jedním ze Špičkových vědců v uvedené oblasti. Několik minut se bavil s duchy a jmenoval je pane Remi, pane Alfonsi a pane poradce. Pak jim kladl otázky a duchové na ně bez váhání odpovídali. V jednom okamžiku se rozprava točila kolem pozoruhodného rozhovoru mezi Napoleonem a jedním z jeho důstojníků. Hlavní poradce ze světa duchů řekl, že kvůli přesnosti bude lépe, když Alfons a Remi zopakují celou rozmluvu těchto mužů. Jejich hlasy zněly skutečně odlišně, jako když rozmlouvají dva lidé. Obrátil jsem se k Jiřimu a řekl jsem: „To je fantastické." Jiří mi s úsměvem odpověděl: „Když se ti toto zdá úžasné, pak počkej, až ti duchové předvedou hlasy zemřelých, které jsi znal a jsou již delší dobu mrtví. To je něco ohromného."

Když historik dostal odpovědi na všechny dotazy ohledně Napoleona Bonaparte a jeho válečných výprav, byl ještě znesen požadavek na několik doplňujících informací o proslovu, který měl starosta Camillien Houde, krátce před vstupem Kanady do druhé světové války na schodech radnice v Montrealu. Hlavní poradce řekl, že nemožno poskytnout informace, protože on se svými pomocníky soustředili veškerou svou činnost na záležitosti Evropy. Po jejich vystoupení však nastoupí jiný poradce, který podá všechny žádané informace.

Oba muži, kteří byli vyvoleni za média, se ptali, jak dlouho ještě budou sloužit jako prostředek ke komunikaci duchů. Muž, kterého používal hlavní poradce, se chvil podobně, jako ti druzí dva, na okamžik zavřel oči, a když je otevřel, jiný duch promluvil: „Tešší mne, že vám mohu pomoci a odhalit vám neznámé skutečnosti. Byl jsem přítomen, když Camillien Houde přednášel svůj proslov proti službě Frankokanadánů v armádě. Co byste z tohoto proslovu rád slyšel?"

Historik opět poděkoval hlavnímu poradci za to, že ho v životě vedl a pak řekl: „Jelikož tento proslov nezachytil nikdo stenograficky, kolují o něm různé zprávy. Vážený poradce, mohl byste nám tuto věc objasnit a proslov nám přiblížit?"

„Rád to udělám a přednesu vám celý proslov slovo za slovem."

Co se dělo dál, nedokážu prostě vysvětlit. Nechtěl jsem věřit svým uším. Uslyšel jsem hlas, který jsem po několika let nečetněkrát slyšel z rozhlasové přijímače. Camillien Houde byl velmi otevřený politik. Nikdy se nebal otevřeně vyjádřit svůj názor o komkoliv či čemkoliv. Koncem třicátých let byl Houde

oblíbenou postavou francouzských sdělovacích prostředků v Kanadě. Jako starosta v Montrealu byl ve středu zájmu zpravodajských relací. Rozhlasové stanice nahrávaly jeho proslovy a znovu je vysílaly. Jeho hlas bylo možné bez problémů poznat. Nyní jsem slyšel onen známý hlas, který byl však tentokrát napodoben démonským duchem. Naslouchali jsme mu asi dvacet minut.

Nedávno jsem se o tomto fenoménu zmínil jednomu člověku, který se domníval, že tento proslov mohla pronést duše nebo duch zemřelého Camilliena Houda. Nemohlo tomu však být tak, protože v době, kdy jsem proslov slyšel, Camillien ještě žil. Zemřel až 12. září 1958. Jak démonský duch řekl, bylo to napodobení hlasu a slov onoho politika.

Když nás toho večera Jiří odvázel domů, řekl, že člověk po smrti neví nic. Lidé, kteří tvrdí, že mluví s duší zemřelého, hovoří ve skutečnosti s démonskými duchy, kteří zemřelé napodobují.

Tenkrát mne sice jeho výrok zaujal, ale víc jsem o něm nepřemýšlel. Jiří toto téma dál nerozváděl, pouze poznamenal, že by nám tuto věc mohl objasnit kněz, až na to bude dost času.

K rozhovoru o tomto tématu s knězem se mi naskytla příležitost hned následující neděli. Vyprávěl nám o tom, jak duchové napodobují zemřelé, o schopnostech, jaké mají padlí andělé, aby mohli lidi svést. Měl jsem pocit, že se tento muž přímo vyžíval v tom, když mohl uvádět příklady, kdy duchové oklamali velké vůdce. Kněz se odvolával na několik biblických příkladů, ale protože jsem tenkrát bibli neznal, nijak mne to nezaujalo. Když se však zmínil o izraelském králi Saulovi a o jeho mistrném oklamání věštkyní z Endor, ohromilo mne to. Zdůraznil zvlášť skutečnost, že duchové přiměli Saula k tomu, že se nechal vést více svými pocity než Božím slovem. Vyprávěl o tom, jak se jim podařilo Saula úplně odloučit od Stvořitele, přivést ho k hroznému činu a tím ho přivést do zkázy. „V oné době nemohl být mistr poctěn ničím víc, než tím, že přiměl vůdce národa Izraelského, že před zraky všech obyvatel vesmíru padl před jedním démonským duchem.“

O několik měsíců později sehrálo toto vyprávění podstatnou roli v mém rozhodnutí oprostít se od kultu démonů.

5.

Nátlak, abych se stal členem společnosti

Když jsme spolu s Rolandem jednoho večera znovu rozmlouvali se satanovým knězem, přesvědčoval nás, že nastal čas, abychom vyznali svou víru v moc duchů. Rekl, že ho mistr vyzval, aby s námi o tom promluvil. Rekl: „Jakmile budete ochotni otevřeně mistrovi vyznat svou víru, obdržíte také jeden z mnoha darů.“

Měli jsme se zúčastnit rituálu satanova kultu a tam před shromážděnými svědky vyznat, že považujeme satana za velkého boha, nejvyššího panovníka planety Země, který je ochoten svým vyznavačům propůjčit pozoruhodné dary. Na tomto základě můžeme obdržet dar, který si budeme přát. Nakonec zpčetíme vyznání víry tím, že se pokloníme před satanovým oltářem a na žhavé uhli vysypeme hrstku kadidla.

Můj přítel se vůbec nezdráhal, zatímco já jsem měl pocit, že si musím celou věc ještě promyslet. Roland uvedl řadu důvodů pro to, že právě tento večer je ideální, abychom učinili tento důležitý krok.

Dnes se za to stydím, ale musím přiznat, že jsem se podvolil. Prosil jsem ducha, aby mi dal dar prorocství, který jsem chtěl používat tak, že by mi duch ve spánku sdělil jména a čísla konů, kteří poběží na dostizích a vyhrají. Já pak pouze půjdu za zprostředkovatelem a uzavřu sázku. Již první noc jsem měl takový sen. Zcela zřetelně jsem viděl, kteří koně při příštím sobotním závodě zvítězí.

Druhý den jsem šel k zprostředkovateli sázek a ejhle, jména, která jsem ve snu viděl, stála na seznamu běžících koní. Protože jsem neměl mnoho peněz, vsadil jsem pouze málo na dvě kola a získal jsem asi šedesát dolarů. Třetí kůň měl vyneset 21 x více než činil vklad, protože to nebyl žádný favorit. Protože mne dosud duchové informovali správně, rozhodl jsem se investovat dvacet dolarů. Kůň vyhrál a já jsem byl jediný, kdo správně tipoval. Obdržel jsem 420 dolarů, poděkoval jsem a odešel. Odcházel jsem s vědomím právě získaného štěstí. Sel jsem na třídu St. Catherine, vešel jsem do nejluxusnějších obchodů s pánskými obleky a koupil jsem si za 200 dolarů ručně šitý oblek.

Něco podobného jsem zažil i o dalších sobotách a netrvalo to dlouho, co si mne nechal zavolat ředitel sázkové kanceláře, aby si se mnou promluvil. Z našeho rozhovoru mu bylo jasné, že toho o dostizích mnoho neví. Rekl mi: „Skutečně zasnu, že s tak malými znalostmi jste schopen vytipovat vítěze. Můžete mi prozradit, kdo vám dává informace?“ Když videi, že se mnou nic nesvede, řekl: „Přijdete mi v mém podnikání drahá. Chtěl bych, abyste odešel a už se nevracel. Rád vám poskytnu adresy dalších zprostředkovatelů sázek v Montrealu.“

Bylo to příjemné, že jsem se stal najednou majitelem většího obnosu peněz. Vnitřně jsem však nebyl šťastný, nevím proč, a ani spokojen jsem nebyl. Roland se naproti tomu vyžíval jako nikdy předtím, duchové mu totiž pomáhali úžasným způsobem.

Jednu večer se stalo něco, co mne zneklidnilo. Nejdříve řada lidí podávala svědectví o tom, co pro ně duchové vykonali. Pak nám kněz navrhl, abychom se odebrali do modlitebny a tam poděkovali duchům. Rekl: „Budeme mluvit řečí nebe. To velice potěší našeho mistra i nejvyšší poradce.“ Jeho výrok pro mne byl hádankou, nedokázal jsem si vysvětlit, co znamená, když vyznavači démonů mluví řečí nebe. Myslel jsem si však, že bude lépe, když se na nic nebudu ptát. V modlitebně dostal každý zpěvník (skutečný křesťanský zpěvník). Kněz dokonce uvedl tři křesťanské církve, které ho používají. Nejdříve vykonal před oltářem krátký rituál a pak vyzval shromáždění, aby si vyhledalo určitou píseň a zpívalo s ním. Zpívalo se asi dvacet minut. Já jsem nepromluvil ani slovo a seděl jsem tu šokován.

Když jsme vyšli nahoru, přišel ke mně kněz a řekl mi s úsměvem: „Viděl jsem, že jste se neúčastnil našeho chválení bohů. Můžete mi říci proč?“ „Nedokázal jsem prostě ony křesťanské písně znesvéřit, jak jste to udělal vy a ti ostatní. Skutečnost, že někoho (tzn. Boha) neuznávám, není důvodem k tomu, abych se jeho jménu rouhal!“ „Rozumím vám, co cítíte, věřím však, že se po Čase přizpůsobíte. Je to asi tak, jako když člověk vidí poprvé obětovat živé zvířátko. Nejdřív je šokován, když to však vidí vícekrát, už se ho to nedotýká. Konečně, máme v úmyslu pozvat vás i Rolanda na velký svátek aktivání bohů do Laurentinských hor. 1. listopad je totiž pro nás velmi významným a posvátným svátkem. Až se příští týden setkáme, řeknu vám o tom víc.“

Když jsme večer odjížděli s Jirím domů, požádal jsem ho, aby mi vysvětlil to, co se dělo při bohoslužbách. Po určité době zpěvu začali někteří lidé zpívat jinou řečí a zpívali stejnou melodii. Vysvětlil

mi, že duchové některé ze shromáždění zcela ovládli, takže chválili satana a jeho poradce jinou, duchovní řečí. Uschopnili je, aby jim projevovali chválu a vzývání na vyšší duchovní úrovni. Chvalořečení takového shromáždění má dvojitý účel. Zaprvé již samotné zpívání křesťanských písní vyznavači satana bylo rouháním Kristovu jménu. A pak, tím, že duchové ovládli některé osoby natolik, že chválili satana a duchovní poradce v duchovní řeči i když zpívali křesťanskou melodii, rouhali se Bohu tou nejhrubší formou, a to se satanovi líbí mimořádně.

Premýšlel jsem také o četných narázkách ohledně obětování živých zvířat, a proto jsem požádal Jirřho, aby mi i o tom něco řekl. Vysvětloval mi, že lidé z jeho společenství přinášejí tuto oběť 1. listopadu na určitém místě v Laurentinských horách, ale ať se na vysvětlení raději zeptám kněze. Okolnosti mi již nedovolily, abych se o tom dozvěděl něco bližšího. Do této doby jsem nevěděl, i když padli andělé si to již uvědomovali, že Bůh pracuje na tom, abych se brzy dostal na místo, kde uslyším o jeho velké lásce k nehodným lidem, o jeho plánu záchranu člověka a o jeho skutečné povaze. Duchové se proto ze všech sil snažili přimět mne, abych se cele oddal jejich uctívání. Doufali, že překročím hranici, ze které již není návratu, jak o tom budu dále vyprávět.

Když jsem jednou ve středu vstoupil do místa vzývání duchů, netušil jsem, že je to naposled. Potřásl jsem si rukou se všemi přáteli, kteří se snažili, abych se v jejich středu cítil dobře a abych se zalíbil duchům. V té chvíli bylo nemožné si představit, že jen o deset dnů později se Tito lidé stanou mými zavilými nepřáteli, kteří budou plánovat mé zničení a budou ochotni zaplatit velké částky peněz, aby mne navždy umlčeli.

Onoho večera lidé podávali úchvatná svědectví a když shromáždění skončilo, kněz nám řekl, jak velice duchům záleží na tom, aby byli pro náš život užiteční. Budeme-li ochotni zúčastnit se s nimi za čtrnáct dnů obřadu přijetí do jejich tajné společnosti, duchové nám zjeví, jaké plány mají připraveny pro náš život.

Když jsem se ptal kněze, proč se musíme podrobit tomuto rituálu dříve, než nám budou plány odhaleny, vysvětlil nám, že jde o to, abychom duchům věřili. Bez víry není možné se mistru zalíbit, když však v nás najde zalíbení, bude to jen k našemu dobru. „Prosím, pojďte se mnou,“ vyzval nás, „chci, abyste slyšeli, jak mistr lidi odměňuje.“

Šli jsme za ním do místnosti, z níž jsem onoho večera slyšel nepřetržité psaní na stroji. Zaklepal. Kdoisi ho pozval dál. Když jsme vešli dovnitř, viděli jsme, jak jeden muž dává velké a na stroji psané listy do obálek.

„Juliene, ty jsi už viděl tyto muže,“ řekl kněz. „Určitě dnes neznají svou úlohu. Neví ani to, jak duchové odmění tebe, když ses rozhodl. Přiveď jsem je za tebou, abys jim řekl, co jsi prožil následující den po svém přijetí do naší společnosti.“

Tento muž nám vyprávěl, jak se jako mladý advokát rozhodl získávat informace pro jednu advokátní firmu. Štěstí se na něho usmálo, dostal se do spojení s demony a jeho život se během jedné noci změnil. Když se stal členem společenství, duchové ho informovali, že pro něho mají připravenou zcela výjimečnou úlohu. Měl pomáhat lidem, kteří něco zpronevěřili a neměli prostředky na advokáta k obhajobě.

Duchové chtěli, aby si ihned otevřel svou vlastní kancelář. Potom nabídne advokátům podklady pro obhajobu na soudech. Duchové většinu práce vykonávají za něho.

Informovali ho o tom, že již byly rozeslány dopisy francouzsky mluvícím advokátům v celé Kanadě. Obsahovaly nabídku, že jim budou dodány veškeré nutné podklady, aby obnovili všechny procesy, které v minulosti prohráli, protože neměli dost času na důkladnou přípravu. V krátké době začaly chodit odpovědi. Pak mu duchové řekli, že když bude potřebovat jejich pomoc, musí v modlitebně pracovat jen ve středu. Veškerá jeho práce bude spočívat v tom, že vloží Čisté papíry do tří psacích strojů a bude čekat, dokud duchové nevypracují všechny soudní podklady. Na stole před ním byly tři psací stroje a asi padesát balíků papíru. Vysvětloval, že právě odesílané dopisy byly napsány tak rychle, že stěží stačil do strojů vkládat papíry. Každý podklad pro soud obsahoval informace o události, která předcházela soudu, odkazy na dřívější případy, které prošly soudním jednáním a všechny další podrobnosti.

Když se ho kněz zeptal, jak advokáti přijali jeho služby, řekl, že jeho podklady používají s nadšením, výsledky byly velké. Na otázku kněze ohledně ceny jeho práce odpověděl, že v sázce jsou tisíce dolarů. Když jsme již chtěli odejít, nabídl nám možnost, abychom kdykoliv přišli a pokud bude zrovna pracovat, budeme moci sledovat duchy při práci.

Kněz opakoval svou prosbu, abychom se nechali přijmout do jejich kultu. Můj přítel souhlasil, ale já jsem to nedokázal. „Je mi to skutečně líto, ale dnes vám ještě nemohu dát odpověď,“ řekl jsem mu. „Do týdne se rozhodnu.“

I když jsem to ještě nevěděl, toho dne jsem podal satanovu knězi ruku naposled a odešel jsem. Když jsem pozdě v noci chtěl usnout, nedokázal jsem. Představa, že se mám stát členem satanského kultu, mne tlačila jako můra. Jak se mám rozhodnout?

Před očima jsem měl zkušenosti posledních měsíců a přemýšlel jsem o mnoha nezodpovězených otázkách týkajících se dobra a zla. I když jsem objevil mnoho úžasných skutečností o nadpřirozených věcech, měl jsem pocit, že jde ještě o daleko víc, než jsem dosud poznal. Uvědomoval jsem si, že nemohu

tak docela věřit démonským duchům, že Bůh s nimi jednal nespravedlivě. Kde je ovšem pravda? Určitě ne v křesťanských církvích, myslím jsem si, o tom bych přece musel něco vědět.

Ve své krizi jsem měl pocit, že potřebuji nějakou pomoc, abych se správně rozhodl. Jakýsi pocit vnitřní bezmocnosti mne přivedl k tomu, abych hlasitě zvolal: „Jestli je Bůh na nebi a má-li o mne zájem, ať mi pomůže.“ Krátce po tomto zvolání jsem se obrátil na bok a usnul jsem. Probudilo mne až zazvonění budíku. Ten čtvrtek jsem šel do práce zcela pohroužen do svých myšlenek.

Krátce poté, co jsem potkal Rolanda a začal navštěvovat spiritistické seance, nastoupil jsem na nové místo, o které jsem se již dříve ucházel. Učil jsem se vyšívát u jedné firmy, která se specializovala na výrobu výšivek pro dámskou konfekci.

Když jsem toho dne zasedl za svůj vyšívací stroj, musel jsem při práci stále myslet na to, jak se za týden rozhodnu. V pátek v poledne jsem konečně došel k rozhodnutí, že mi nezbyvá nic jiného, než se podrobit obřadu přijetí.

6.

Od vzývání démonů k biblickému studiu

Ve tři hodiny odpoledne zazněl jako obvykle zvonek, který oznamoval patnáctiminutovou přestávku. Když jsem šel kolem kanceláře, prosil mne Harry, jeden z majitelů firmy, abych se při odchodu z práce u něho zastavil.

Když jsem později přišel do jeho kanceláře, nabídl mi cigaretu a řekl: „Určitě sis mne všiml, když jsem dnes ráno prováдел jednoho mladého muže továrnou, abych ho seznámil s provozem. Stal se našim zaměstnancem a pracovat začne v pondělí ráno.“ „To je zajímavé, šéfe, ale co s tím mám společného já?“ zeptal jsem se. „Dávej pozor, co ti řeknu, je to důležité. Od chvíle, co odešel, nemyslím na nic jiného, než na jeho problém. Ten muž je křesťan, ale světlí sobotu, sedmý den týdne. Než přijal toto místo, vysvětlil mi, že by rád vzhledem ke svému náboženskému přesvědčení končil v pátek v půl čtvrté odpoledne, aby se ještě mohl připravit na sobotu. Chybějící část pracovní doby chce nahradit během ostatních dnů týdne.“

„Harry, já tě poslouchám, ale stejně tomu nerozumím.“ „Vidím, že nevíš, že biblická sobota začíná v pátek při západu slunce a v sobotu při západu končí. Jelikož jsem Žid, hned jsem ho pochopil a slíbil jsem mu, že najdeme společné řešení. Neměl jsem však odvahu zeptat se ho, ke které církvi patří. Mohl bych tě proto o něco požádat? Posadím Cyrila vedle tebe a až se trochu seznámíte, snaž se vyzvědt, čemu věří a ke které církvi patří. Neříkej mu, že to chci vědt já. Buď taktní, nemusím to vědt hned, stačí za týden, až na to přijde řeč. Jsem na to velice zvědavý. Až dosud jsem nic neslyšel o křesťanech, kteří světlí biblickou sobotu.“

Cítil jsem, že musím Harryho opravit ohledně soboty a pravého dne odpočinku, a proto jsem se ho zeptal: „Ty nevíš, že neděle je sedmým dnem týdne? Dozvěděl jsem se to už jako dítě ve škole. Vyučovaly nás řádové sestry a vyprávěly nám, že Bůh stvořil svět v šesti dnech a sedmý den odpočinul. Avšak v gregoriánském kalendáři se dopustili chyby. Ve skutečnosti má být neděle tam, kde je dnes sobota.“

Harry se pousmál, otevřel jednu zásuvku svého stolu, vyndal slovník, našel slovo „sobota“ a prosil mne, abych přečetl uvedenou definici. Četl jsem: „Sobota — sedmý a poslední den týdne.“ Pak mi vysvětlil, že Židé nikdy nezapomněli na týdenní cyklus, že sobota je skutečně sedmým dnem týdne tak, jak je uvedeno v kalendáři.

„Co se týče gregoriánského kalendáře, měla by být udělána korektura, která vsak v žádném případě nemůže změnit pořadí dnů v týdnu. Byla by pouze jakýmsi vyrovnáním, protože rozdíl mezi kalendářem a pohybem slunce za období 1600 roků dělá deset dní.“ Pak mi navrhl, abych se podíval do nějaké dobré encyklopedie a v neděli odpoledne mu řekl, co jsem v ní objevil. V neděli jsme si chtěli spolu zahrát kulečnick.

Musel jsem šéfovi přiznat, že co se týká náboženství, nejsem doposud dobře informován. Poděkoval jsem za zajímavou historickou informaci a vrátil jsem se ke své práci. Umínil jsem si, že získám informace o Cyrilové přesvědčení.

Při práci jsem přemýšlel nad tím, o čem jsme hovořili s Harrym a hned po skončení práce jsem šel do veřejné knihovny, abych si to ověřil. Napadlo mne: „Proč vlastně přemýšlím o náboženství? Co z toho budu mít? Vždyť je to ztráta času!“ Náhle jsem však pocítil silnou touhu přijít věci na kloub. Šel jsem proto do městské knihovny a v několika minutách jsem měl fakta ohledně gregoriánského kalendáře před sebou. Dozvěděl jsem se, že vedoucí měl pravdu.

Papež Gregor XIII. nařídil, aby den po čtvrtku 4. října 1582 byl pátek 15. října 1582, aby se velikonoční svátky konaly ve stejný čas, jak byly slaveny na koncilu v Niceji. Koncil stanovil, aby církev slavila velikonoce v neděli po prvním dnu jarní rovnodennosti.

V pondělí ráno nám představil Harry nového zaměstnance. „Jmenuje se Cyril Grosse, je vyučen v oboru vysívání. Vitáme ho v našem závodě a jsme přesvědčeni, že bude usilovat, aby se naše firma těšila ještě většímu uznání.“

Pak ho doprovodil k jeho pracovnímu místu a řekl, že určitě rád bude pracovat na novém stroji. Nato se obrátil ke mně a řekl: „Cyrile, přestavuji ti Rogera. Měli byste se spřátelit, protože časem budete pracovat na stejných projektech. Rogere, buď tak laskav a zodpověz Cyrilovi otázky ohledně práce. Kdybyste potřebovali nějakou pomoc, jsem vám k službám.“

Asi za necelou hodinu mi začal stroj vynechávat stehy. To znamenalo, že jsem se musel vracet a práci opakovat. Když stroj několikrát po sobě vynechal, ztratil jsem trpělivost a jak jsem byl zvyklý začal jsem

na pomoc svolávat všechny svaté. Nakonec jsem požádal vedoucího, aby prozkoumal, jak je stroj seřízen. Když přišel, snažil se stroj opravit, seřídil napětí cívek a hledal závadu, ale na chybu nemohl přijít.

Během přestávky jsme šli s Cyrilem do přírody, abychom se nadýchali čerstvého vzduchu a prodiskutovali problém šicího stroje. Poškrábal se na bradě a řekl: „Když už se mne ptáš na můj názor, pak si myslím, zeje tu určité řešení. Mám k tobě prosbu: Rogere, neber tak snadno do úst Boží jméno. I přes hluk strojů jsem tě slyšel klít, ale že bys prosil o pomoc, to jsem neslyšel.“

Jeho reakce na mou prosbu mne poněkud překvapila, ale řekl to tak, že mne to nijak neranilo. Uviděl jsem příležitost, abych se zeptal na to, co chtěl vědět Harry.

„Cyrile, promiň, jestli jsem řekl něco, co tě ranilo,“ odpověděl jsem. To jsem rozhodně nechtěl. Víš, slyšel jsem o tobě, že jsi věřící člověk. Zajímalo by mne, ke které církvi patříš?“ Odpověděl mi: „Jsem adventistou sedmého dne.“ „Doufám, že mi to nebudeš mít za zlé, ale doposud jsem o této církvi nic neslyšel a nesetkal jsem se s žádným adventistou. Můžeš mi říci, čemu věříte a z čeho vycházíte?“

Cyrl mi řekl, že už samotný název je zdůvodněním existence církve. Adventisté sedmého dne v rámci celého biblického poselství lidem připomínají dvě základní a přitom opomíjené pravdy. Za prvé zdůrazňují potřebu svčeni soboty jako sedmého dne, památky stvoření. Vyzývají lidi, aby uctivali Stvořitele. (Zjev 14,6-7) Za druhé očekávají brzký příchod Ježíše Krista podle jeho zaslíbení. V tomto okamžiku budou mrtví vzkříšeni k novému životu a živí budou proměněni. V nesmrtelném těle budou vzati do Boží přítomnosti, tam, kde pro ně sám připravuje příbytky.

Patnáctiminutová přestávka byla u konce a my jsme zase šli ke svým strojům. Řekl jsem Cyrilovi, že sice nemám v úmyslu chodit do kostela, přesto že si rád poslechnu o jeho náboženském přesvědčení. Řekl mi: „Rogere, rád ti zodpovím tvé otázky.“

Byl velmi krásný říjnový den a mne napadla myšlenka: „Cyrile, co bys řekl na to, kdybychom spolu dnes někde v přírodě poobědvali? Mohli bychom se posadit v zádzu za továrnu, tam se najíst, a řekl bys mi tam ještě více o svém náboženství.“ „Souhlasím.“

Když jsem se vrátil ke stroji, šel k mému údivu naprosto bez poruch. Začal jsem přemýšlet o tom, co jsem slyšel. Sivořitel lidsiva vyzývá člověka, aby na něho jako na dárce života nezapomínal a svou vědnost mu prokázal svčenením památky stvoření. To bylo zajímavé. Druhý příchod Ježíše Krista na zem a vzkříšení, lidé v nesmrtelném těle se odeberou do skutečného nebe... Způsob, jakým Cyril o těchto věcech hovořil, budil dojem, že se jedná o skutečnost.

Tehdejší polední přestávka se mi zdála velmi krátká, i když trvala jako obvykle celou hodinu. To, že jsem slyšel Boží slovo, které mělo vyřešit základní problémy mého života, způsobilo, že mi hodina připadala jako čtvrt hodina.

„Cyrile, to, co jsi řekl, mne velmi zaujalo, ale zároveň to ve mně vyvolalo lavinu dalších otázek. Mohl bys mi některé zodpovědět?“

„Na co myslíš?“ posadil se trochu pohodlněji. „Budu se snažit ti pomoci.“

Abych měl jistotu, že jsem mu poprvé dobře rozuměl, zopakoval jsem, co mi řekl: „Když jsi mluvil o Kristově druhém příchodu, zmínil ses o lidech, kteří budou vzkříšeni a proměněni a půjdou do skutečného nebe. Říkal jsi, že tento slib dal Kristus učedníkům. Řekni mi, co se stane s nesmrtelnou duší lidí a co dělá duše mezi smrtí a vzkříšením?“

Opřel jsem se o stenu budovy, ukousl jsem si z chlebičku a Čekal, že se bude s mou otázkou potýkat delší dobu. On mi však hned dal také otázku: „Rogere, byl bys velmi zarmoucen, kdybych ti řekl, že nemáme nesmrtelnou duši?“

„Vůbec ne, ale znám hodně lidí, kteří by byli zklamáni. Od čeho však odvozuješ svůj názor?“ „V celé bibli nenajdeš slovo nesmrtelný,“ řekl. „Pouze tři místa se zmiňují o nesmrtelnosti, avšak nikdy v tom smyslu, že by měl člověk nesmrtelnou duši. V 1 Tim 6,15-16 je napsáno, že „pouze Bůh je nesmrtelný“ a v 1 Kor 15,53-54 se mluví o nesmrtelnosti jako o daru, který bude lidem udělen až při Kristově příchodu. Pokud tedy bible říká, že pouze Bůh je nesmrtelný, je správné tvrdit, že máme nesmrtelnou duši?“

Když jsem to slyšel, málem mi upadl chlebiček. Nečekal jsem takové vysvětlení, ale to, co řekl, mělo smysl. „Ty tedy říkáš,“ pokračoval jsem, „že když člověk zemře, celý se rozpadne v prach a nevnímá nic z toho, co se kolem něho děje?“ „Ano, apoštol Pavel v listu Římanům vybízí všechny křesťany k tomu, aby usilovali o nesmrtelnost. (Řím 2,7) Je jasné, že by nás nevybízeli, abychom se snažili získat něco, co bychom už vlastnili.“

Jeho argumentace mne zaujala hlavně proto, že jsem dosud neslyšel žádného křesťana takto mluvit. Chtěl jsem se dozvědět ještě více, a proto jsem mu kladl další otázky.

Řekl mi, že Ježíš za svého působení na zemi označil smrt jako spánek. O tom čteme v bibli následující: „Náš přítel Lazar usnul. Ale jdu ho probudit. Učedníci mu řekli: »Pane, spí-li, uzdraví se.« Ježíš mluvil o jeho smrti, ale oni mysleli, že mluví o pouhém spánku. Tehdy jim Ježíš řekl přímo:

»Lazar umřel.« (Jan 11,11-14) Na dalším místě bible potvrzuje totéž: Ježíš Kristus zbavil smrt její moci

a způsobil, že hlásáním evangelia jasně vidíme, jak dospět k životu a k nesmrtelnosti," (2 Tim 1,10 překl. Petřů)

Když jsem ho prosil, aby mi tento výrok blíž vysvětlil, Cyril řekl, že satan a jeho andělé se velice radují z toho, když mohou lidi klamat a podvádět. Ode dne, kdy se jim podařilo svést první pár lidí k neposlušnosti, zlořečenství, kletba hříchu postihuje celé lidstvo. Zli duchově pečlivě vypracovali plány, jak upoutat pozornost smrtelných lidí různými představami a filozofiemi, aby ztracení lidé ztratili ze zřetele zaslibené Boží požehnání. Žel, že má satan se svými plány takový úspěch."

Pomyslel jsem si: „Ten člověk zná dobře strategii svých nepřátel." Vyzval jsem ho, aby ve výkladu pokračoval.

Největší požehnání přinesl příchod Mesiáše. Žel, a to musím také říci, i když Izraelský národ obdržel mnoho Božích zjevení, utvořil si o Mesiáši úplně zcestné představy. Když pak byl mezi nimi, většina ho odmítla se slovy: „Ukřížuj ho."

Jedním z nejcněnějších Božích zaslibení bylo zaslibení o zmrtvýchvstání a naději života věčného. V Ježíšově době to byli saduceové — vzdělaná třída židovského národa — kdo učili prostý lid, že zmrtvýchvstání není. (Skut 23,8) Naproti tomu mnohé sousední národy zastávaly názor, že když lidé zemřou, vstupují do vyšší sféry života. Z 2 Tim 1,10 vysvítá, že Kristus svou smrtí na Golgotě odhal smrti moc a tím znehodnotil všechna falešná učení v této otázce. Kristovo evangelium jasně říká, že nesmrtelnost a věčný život bude spravedlivým dán až při vzkříšení při Kristově příchodu. Z Božího slova, bible, jasně vysvítá, že když člověk zemře, neví o sobě, protože „spi" spánkem smrti.

„Cyrile, Duch Boží vás, kteří patříte do vašeho společenství, vysvobodil z léčky. Tou myslím učení o nesmrtelnosti duše. Podle mého názoru je to největší klam, do kterého nás lidi svedli démonští duchové. Máte za co děkovat!"

Pocítil jsem potřebu mu říci o svém spojem' s duchy, ale uvědomil jsem si, že prozrazení by mne mohlo stát život. Namísto toho jsem mu položil další otázku: „Věřím, že té to nebude obtěžovat. Mohl bys mi říci ještě víc o druhém příchodu Ježíše Krista a o jeho zmrtvýchvstání?" Můj mladý spolupracovník mi pak řekl výrok apoštola z 1 Tes 4,14-18: „Věříme-li, že Ježíš zemřel a vstal z mrtvých, pak také víme, že Bůh ty, kdo zemřeli ve víře v Ježíše, přivede spolu s ním k životu. Toto vám říkáme podle slova Páně: My žijí, kteří se dočkáme příchodu Páně, zesnulé nepředejdeme. Zazní povel, hlas archanděla a zvuk Boží polnice, sám Pán sestoupí s nebe, a ti, kdo zemřeli v Kristu, vstanou nejdříve; potom my žijí, kteří se toho dočkáme, budeme spolu s ním uchváčeni v oblacích vzhůru vstříc Pánu. A pak už navždy budeme s Pánem. Těmito slovy se vzájemně potěšujte."

Když jsme se s Cyrilem vrátili ke svým strojům, poznamenal jsem: „Je to úžasné, jak rozumíš životu. Kdo má takovou naději jako ty, má něco nesmírně cenného."

Zatímco moje ruce to odpoledne vyšívaly vzor, aniž to někdo mohl pozorovat, stala se má mysl bitevním polem mezi Božím Duchem a satanovými demony. Pochopil jsem, proč démoni Ježíše Krista tak nesmírně nenávidí, proč vymysleli a lidem nabízejí neščetné teorie, aby lidi oklamali především v tom, že jsou nesmrtelní. Jak jsem již sám zjistil, dodávají věrohodnost svému démonskému učení tím, že se sami duchově lidem zjevují a tvrdí, že jsou to duchové zemřelých blízkých lidí.

Poprvé v životě jsem poznal, že je Bůh, který lidi miluje. Zároveň jsem si také uvědomil, že jsem ztraceným člověkem. Jak dnes vidím ony věci, prožil jsem tenkrát něco z toho, co zažijí lidé, kteří budou za hradbami nebeského Jeruzaléma a budou se dívat na vykoupené. Jejich svědce jim pak řekne: „Je už příliš pozdě!"

Když jsem si plně uvědomil, že v Božích očích jsem ztracen, začal jsem se potit, i když v budově bylo poměrně chladno. Sundal jsem si vázanku, vyhrnul rukávy košile, vzpažil jsem, ale nic mi nepomohlo. Vzpomínám si, že jsem šel na záchod, kde jsem se v hrozně úzkosti opřel, protože se o mne pokoušely mdloby. Po obličejí mi stékaly pramínky potu a velké kapky dopadaly na zem. Říkal jsem si: „Je pozdě, příliš pozdě!" Chtělo se mi křičet, ale všechno mne dusilo. Má nenávisť vůči Bohu se rozplynula a před mým zrakem mi vyvstal můj bezbožný život. Pochopil jsem, že jsem se stal obětí satanova podvodu a terčem jeho pronásledování.

Démonští duchové mne trýznili pocitem malomyslnosti, jaký jsem do té doby, ani potom, nezažil. Cítil jsem jejich přítomnost tak hmatatelně, že jsem měl problémy s dýcháním.

Ve své bezmocnosti, když jsem stěží dýchal, jsem si pomyslel: „Kdyby se tak Bůh nade mnou smíloval!" Nemyslel jsem to jako modlitbu, ale hned pomínuły dusivé pocity a pocit malomyslnosti. Když jsem si umyl obličej studenou vodou, vrátil jsem se ke svému stroji. Během práce mne napadlo, že asi dárcé života slyšel můj výkřik a zahnal zlé duchy. Pokud tomu tak bylo, proč to udělal? Přece jsem Boha nenáviděl, rouhal jsem se mu. Nemohl mi přece odpustit. Avšak nemohl to být nikdo jiný než Bůh v nebesích, kdo mne právě osvobodil.

Hlavou mi probleskla ještě jedna myšlenka: Pokud mi nebude odpuštěno, nemohu očekávat věčný život. Možná však má Stvořitel úmysl použít si mne, aby obohatil život ostatních, které chce zachránit pro své království.

Byl jsem přesvědčen, že Bůh mi umožnil setkání s Cyrilem, který toho věděl tolik o duchovních pravdách. Ano, bylo docela možné, že když jsem před několika dny ležel na lůžku a v zoufalství jsem zvolal: „Jestli je nějaký Bůh a záleží mu na mně, ať mi pomůže!“ že mne tenkrát vyslyšel.

Začal jsem uvnitř jásat: „On o mne má zájem!“ Chtěl jsem to hlasitě zvolat, aby se to všichni dověděli, ale zdržel jsem se. Protože jsem pochopil, že Bůh má o mne zájem, rozhodl jsem se požádat Cyrila, aby mi ještě víc vyprávěl o tom, co sám získal v bibli. Jestli se Bůh zajímá o mne, nehodného člověka, pak se zcela jistě zajímá o mnoho dalších, lepších lidí, kteří si ještě dnes neuvědomují, co pro ně Bůh připravil. Když se budu třeba starat o věčné blaho druhých, snad mne Bůh vysvobodí z moci démonských duchů. Snad bych se po zbytek života mohl zabývat tím, že budu ostatním lidem odhalovat zákulisí velkého zápasu tak, abych je přivedl k vědomému rozhodnutí pro Krista.

Když jsem si po chvíli plně uvědomil, jak démoni klamou lidi, byl jsem pobouřen. V tom okamžiku jsem se rozhodl, že s nimi už nebudu mít nic společného.

Po skončení pracovní doby jsem řekl Cyrilovi, že bych s ním rád šel ke stanici tramvaje, abych s ním mohl ještě mluvit. Během naší cesty jsem se ho zeptal, jestli by byl ochoten se mnou studovat bibli. Odpověděl, že by to pro něho bylo potěšením. Pak se mě zeptal: „Chtěl bys začít ještě koncem tohoto týdne? Mohli bychom pak mít biblickou hodinu každý týden, jednu nebo dvě najednou.“

„Cyrile, z určitých důvodů, které ti teď ještě nemohu říci, je důležité, abychom začali ještě dnes večer. Mám přijít já k vám, anebo přijdeš ty ke mně?“

Pozval mě k sobě na sedm hodin večer k biblickému studiu. Když jsme se loučili, ještě jsem viděl jeho překvapení nad tím, že jsem trval na tom, abychom začali hned ten večer. Přesně za týden bychom mohli prostudovat 28 témat.

Studium bible v tabákovém dýmu

Když mne představil své manželce a několik minut jsme spolu hovořili, řekl Cyril, že mi chtěl říci, jaký on má vztah k církvi adventistů sedmého dne. V závodě nebylo dost času na to, aby se mohl zmínit o podrobnostech. On sám vlastně ještě nebyl členem církve, ale navštěvoval bohoslužby a měl v úmyslu dát se příští sobotu pokřtít.

Aniž by to jeho žena, která byla adventistkou, věděla, přečetl během několika měsíců časopisy a knihy, které měla doma a byl opravdu pilným čtenářem. Studoval také biblické poselství s kazatelem L. W. Taylorem. Tak získal hlubší poznání bible, a proto se rozhodl připojit k této církvi.

Cyрил chtěl, aby mé studium vedla jeho žena Cynthia. Mně to vyhovovalo, a tak jsme začali biblické studium modlitbou. Měli doma brožuru s názvem 28 biblických studií pro zaměstnané lidi. Cynthia navrhla, že bychom mohli studovat podle této předlohy. Každá studie sestávala asi z 15—20 otázek a biblických odpovědí k určitému tématu a trvala asi hodinu. Tento plán se mi líbil a začali jsme s první lekcí nadepsanou „Slovo Boží“.

Zdálo se mi, že jsme byli s tímto tématem hotovi brzy. Velmi se mi líbilo to, co jsem se dozvěděl o Božích zjeveních. Druhá lecke se týkala proroctví z druhé kapitoly Danielovy knihy. Byla to lecke o zvestupu a pádu velkých světových říší a o druhém příchodu Pána Ježíše na naši zem. Cyril pak navrhl, abychom si domluví, kdy budeme studovat Danielova proroctví. Zeptal jsem se, zda bychom se studiem nemohli začít hned. Souhlasili, a proto jsme pokračovali.

Nejvíc mne zaujal jeden biblický výrok: „Ve dnech těch králů dá Bůh nebes povstat království, které nebude zničeno navěky, a to království nebude předáno jinému lidu. Rozdrtí a konec učiní všem těm královstvím, avšak samo zůstane navěky.“ (Dan 2,44) Když jsem přečetl tento verš, chtěl jsem vědět, co se ještě dozvěděl Daniel o tomto Kristově království na zemi. Cyrilova žena poukázala na 7. kapitolu v 27: „Království, vladařská moc a velikost všech království pod celým nebem budou dány lidu svatých Nejvyššího. Jeho království bude království věčné a všechny vladařské moci ho budou uctívat a poslouchat.“

Cynthia řekla, že ve stejné době se naplní i slova Pána Ježíše zaznamenaná v Mat 5,5: „Blaze tichým, neboť oni dostanou zemi za dědictví.“ Zjistil jsem také, že lidé, kteří sloužili a věřili Ježíši, budou při jeho příchodu vzkříšeni nebo proměněni.

Čas při studiu třetí lecke nám uběhl tak rychle, že to bylo jako okamžik. Takové věci jsem nikdy neslyšel. Doslova mne uchvátily a já jsem chtěl vědět ještě víc. Zeptal jsem se, o čem pojednává další lecke. Dnes si už nedokážu vybavit její název, ale vím, že jsem měl tak velikou touhu dozvědět se, co o tom říká slovo Boží, že jsem je přemluvil, abychom prostudovali i tuto.

Zapálil jsem si další cigaretu, dlouze vdechl kouř a věděl jsem, že když Cyril vyprázdnil popelník, bude připraven pro další lekcí. Odešel, přinesl ho prázdný zpět a já jsem řekl: „Nesmíme ztrácet čas, abyste nešli příliš pozdě spát.“ Odpověděli mi, že obvykle chodí spát po jedenácté večer. „To je ohromné,“ řekl jsem, „je teprve několik minut po deváté. Studujme dál a neztrácejme čas.“

Vzpomínám si na jejich reakci, jako by to bylo včera. Cynthia se tázavě podívala na svého muže a on byl toho názoru, aby pokračovala. Mezitím jsem měl už polovinu své poslední cigarety vykouřenou. Zeptal jsem se jich, zda by jim nevadilo, kdybych si zapálil doutník. Obvykle jsem to dělal, když jsem měl pocit, že jsem dokázal něco velikého. Věřil jsem, že biblické studium s mými přáteli bylo to nejceněnější, co jsem kdy v životě podnikl.

Cyрил bez váhání odpověděl: „Chceme, aby ses mezi námi cítil dobře. Chovej se jako doma.“ Nic špatného jsem v tom tenkrát neviděl a brzy byl pokoj plný modrého kouře.

Jsem pevně přesvědčen, že Duch Boží působil na mne i na mé přátele, aby pochopili, jak silně jsem závislý na kouření a že jim dal sílu, aby nepřijemné kouření vydrželi a pomohli mně seznámit se s Ježíšem. Po léta jsem děkoval Bohu za to, jak obstál v této delikátní situaci. Plných sedm dnů po sobě jsme studovali bibli každý večer čtyři hodiny. Až když jsme se dostali k tématu o zdravém způsobu života, uvědomil jsem si dopad kouření na vlastní organismus i to, co byli moji přátelé ochotni pro mne snést. Toto téma bylo takřka na konci studia!

Když jsem se jich později zeptal, proč tolerovali mé kouření, Cynthia mi řekla: „Byli jsme opravdu rádi, že jsi k nám přišel. Když jsi pak vyslovil přání změnit svůj život, řekl jsem si, že to budeme trpět až do doby, než poznáš Boží slovo a staněš se následovníkem Krista.“

Vrátím se ještě k onomu pondělnímu večeru. Slovo Boží mi otevřelo pohled na věčné pravdy. Chtěl jsem se o nich dozvědět ještě víc, a proto jsem prosil o další téma: „Ještě toto, a pak už vás nechám jít spát.“

Znovu bylo na jejich tvářích vidět překvapení a Cyril odpověděl: „Nebylo by lepší se sejít další večer?“

„Doufám, že mohu přijít zítra večer, abychom studovali tuto lekci, předpokládám ovšem, že budu ještě naživu.“ Měl jsem pocit, že se mne budou snažit démonští duchové odstranit. Neřekl jsem jim, co jsem cítil. Oni však vycítili, že je to pro mne velmi naléhavé, a proto byli ochotni se mnou prostudovat toto poslední téma.

Ten večer, kdy jsme s Rolandem poprvé navštívili modlitebnu bohů, museli jsme knězi přísahat, že o tom, co jsme viděli a slyšeli, nikomu neřekneme. Opakovali jsme tenkrát po něm určitou formuli a svůj slib jsme zpečetili tím, že jsme do ohně černé svíčky pomalu sypali kadidlo. Kněz nám zdůraznil, že venku musíme zachovat absolutní mlčenlivost, abychom nevyvolali hněv duchů.

O něco později, když jsme navštívili bohoslužbu chválení, nám kněz vysvětlil, že každý, kdo rozhněvá demony, se octne ve velkém nebezpečí. Jako příklad uvedl jednoho muže, který se zpronevěřil v jedné zdánlivě maličkosti. Přestože tento muž bydlel v údajně nezničitelné budově, duchové tento dům zapálili a zrádce uhořel i se svojí manželkou. Jiří nám řekl, že tyto lidi znal.

Jindy duchové zase terorizovali jiného neposlušného člověka v jeho bytě. Vrhali veškerý nábytek proti zdem s takovou silou, že mu zničili celé vybavení domácnosti. Muž z toho dostal šok, ve kterém ho našit sousedé a nechali ho odvézt do nemocnice. Tento muž se z toho téměř pomátl.

Musel jsem myslet na tyto zkušenosti, a proto pro mne byla doba studia bible velmi cenná. To byl důvod, proč jsem tak neodbytně žádal čtyři lekce. Odvahu, kterou jsem tím projevoval, jsem neměl sám ze sebe, ale dnes vidím, že byla přímým důsledkem toho, že mi bylo na pracovišti nabídnuto slovo Boží. Slovo Boží znamená život. Skrývá se v něm moc. Dokáže člověka vést i k takovému rozhodnutí, pro které se na něho hněvá i satan. Bůh chtěl, abych slyšel o velkých pravdách bible, a to se stalo. Tomu nemohli démonští duchové žádným způsobem zabránit.

Další schůzku jsme si domluvili na sedm hodin příští večer. Dřív, než jsem odešel, prosil jsem Cyrila, aby ještě něco z bible přečetl a pomodlil se. Četl z Žalmu 46,2-4:

„Bůh je naše útočiště, naše síla, pomoc v soužení vždy velmi osvědčená. Proto se bát nebudeme, byť se převrátí země a základy hor kolísaly v srdci moří. Ať si jejich vody hučí, ať se pění, ať se hory pro jejich zpupnost třesou!“

Když už jsem byl na odchodu a držel ruku na klice, chtěl jsem od Cynthie vědět názvy příštích témat. Jedno z nich bylo: „Stav mrtvých.“

Po odchodu jsem se nemohl dočkat příštího setkání studia bible. Ve skutečnosti to nebylo mojí největší starostí. V tramvaji jsem se ptal sám sebe, jestli budu v úterý v sedm hodin večer ještě naživu. Toho pondělního večera jsem očekával návštěvu duchů, ale proti jejich útokům jsem neznal žádnou účinnou metodu. Báł jsem se zemřít. Duch Boží požehnal můj život pro Ježíše Krista, i když jsem si to nezasloužil.

Když jsem uléhal ke spánku, stále jsem myslel na slova bible, která četl Cyril na rozloučenou. Pak jsem usnul a probudilo mne až zazvonění budíku. Bylo úterní časné ráno a musel jsem jít do práce. Tento den pro mne slova z knihy Žalmů znamenala mnoho, protože mi ukazovala na Boha jako na průvodce životem a zdroj síly. Bůh dokáže změnit i beznadějnou situaci tak zázračně, že se stane zdrojem síly a potěšení. Bůh vysvobozuje bezmocné z cesty záhuby.

8.

Ještě krátká lhůta milosti

V úterý večer jsem byl opět hostem v rodině Grosseových. Studovali jsme téma o stavu člověka po smrti a bible mi přinesla jasné odpovědi na otázky jako: Jsou lidé nesmrtelní? Mohou mrtví lidé chválit Boha? Je možné po smrti předávat informace?

Odpověď na první otázku je jasná z výroku ap. Pavla napsaného Ti-moteovk „Pouze Bůh je nesmrtelný“ a z toho plyne, že člověk jako takový je smrtelný. (1 Tim 6,16)

Když jsme si četli odpověď bible na druhou otázku: „Mrtví nechválí Hospodina, nikdo z těch, kdo sestupují v říši ticha.“ (Žalm 115,17) bylo to jakoby blesk rozřízl náboženské učení z mého dětství na tisíce kousků. V odpovědi na třetí otázku jsem se dozvěděl, jak s námi, ubohými hříšníky, jedná spravedlivý a laskavý Bůh. Četli jsme v knize Jobov: „Člověk narozený z ženy má krátký věk, avšak nepokoje do sytosti. Jako květ vzraje a zvadne, prchá jako stín a neobstojí... Neví, jsou-li jeho synové ve cti, není mu známo, jsou-li v neváznosti.“ (Job 14,1.2.21)

Když jsme přečetli uvedené verše v bibli, pocítil jsem velkou úlevu a řekl jsem Cynthii a Cyrilovi: „Jsem rád, že vím, že naši zemřelí příbuzní se netrápí ani v ohni očistce a nejsou ani v nebi, protože by zase viděli utrpení nás žijících, ale že jsou až do zmrtvýchvstání v hrobě.“

Bůh mi umožnil pochopit, že smrt je přesným protikladem života, stavem naprostého nevědomí. V té chvíli jsem pochopil, jak zcestná je představa, že člověk má nesmrtelnou duši, zvlášť když jsem si přečetl biblickou zprávu o stvoření Člověka: „I učinil Hospodin Bůh člověka z prachu země, a vdechl v chřípí jeho dechnutí života, i byl člověk v duši živou.“ (1 Moj 2,7 král.) Bylo mi jasné, že Boží oživující dechnutí je prostředkem, který oživuje a udržuje náš organismus při životě. Díky jemu můžeme dýchat, může naše srdce bít, může v našich žilách proudit krev a můžeme se pohybovat. Jakmile Bůh odejde tohoto oživujícího ducha, život člověka končí. Tim, že Bůh podává v Písmu jasný popis stvoření člověka, toho, jak se stal živou bytostí (živou duší), uzavírá satanu a jeho pomocníkům přístupové cesty k člověku. Nemůže lidi klamat tím, když se duchově zjeví a tvrdí, že jsou to duchové zemřelých, kteří údajně dosáhli vyššího stupně své existence. Na konci našeho studia stavu člověka po smrti se přede mnou otevřel úplné noví pohled na Boha. UVědomil jsem si, jak nepravdivě si i křesťané představují Boha.

Pokud chcete pochopit, v jakém rozpoložení jsem se ten týden nacházel, pak byste se museli vžít do situace člověka, který dosud nikdy neměl v ruce bibli, natož aby ji někdy četl. Takový člověk nedokáže mít ze života opravdovou radost, protože i když něco hezkého v životě objeví a mohl by z toho mít radost, najednou ho ochromí myšlenka, že už zítra může smrt udělat všemu konec. Člověk je stále konfrontován s věčností — avšak s jakou věčností? Pak se najednou stane to, že člověk se zcela neočekávaně setká s někým, kdo mu přiblíží knihu od samotného dárce života. Nachází v ní moudré odpovědi na mnohé otázky, kterými se po léta obíral. To však není všechno.

Poznal jsem, že biblické učení o zmrtvýchvstání nabízí všem lidem možnost, aby získali nesmrtelnost: „Hle, odhalím vám tajemství: Ne všichni zemřeme, ale všichni budeme proměněni, naráz, v okamžiku, až se naposled ozve polnice. Až zazní, mrtví budou vzkříšeni k nepomijitelnosti a my živí proměněni. Pomijitelné tělo musí totiž obléci ne-pomijitelnost a smrtelné nesmrtelnost. A když pomijitelné obleče ne-pomijitelnost a smrtelné nesmrtelnost, pak se naplní, co je psáno: „Smrt je pohlcena, Bůh zvítězil! Kde je, smrti, tvé vítězství? Kde je, smrti, tvá zbraň?“ (1 Kor 15,51—55)

Ježíš jako dárce života dá při svém druhém příchodu nesmrtelnost těm, kteří jej přijali za svého Pána. Vráti život těm, kdo ho pro Krista ztratili. Zmrtvýchvstání je tou velkou událostí, na kterou pisatelé bible čekali.

I když apoštol Pavel se pro Krista zřekl všeho, mohl mít tu největší radost, protože jeho naděje vrcholila zmrvýchvstáním. (Fil 3,7.8.10.11) Svou mysl upoutával k nebesům: „My však máme občanství v nebesích, odkud očekáváme i Spasitele, Pána Ježíše Krista. On promění tělo naší poniženosti v podobu těla své slávy silou, kterou je mocen všechno si podmanit.“ (v. 20—21) Připadlo mi zvláštní, že Pavel hovořil o těžkostech v Asii a byl skoro zoufalý, a přesto důvěřoval Bohu, který obživí mrtvé. (2 Kor 1,8—9) Apoštol neříká, že se s Pánem setká hned při své smrti, jak tomu mnozí učí, ale celou svoji nadějí stavěl na zmrtvýchvstání.

Když jsem v Písmu hledal, kdy obdrží spravedliví svou odměnu a nespravedliví trest, zjistil jsem, že to není okamžitě po smrti, ale až po zmrtvýchvstání. Velmi mne překvapila Ježíšova slova: „Ale dáváš-li hostinu, pozvi chudé, zmrzačené, chromé a slepé. Blaze tobě, neboť ti nemají čím odplatit; ale bude ti odplaceno při vzkříšení spravedlivých.“ (Luk 14,13-14)

Zjistil jsem, že Pavel celou svoji pozornost soustředil na druhý Kristův příchod, kdy z Ježíšových rukou osobně obdrží věnec vítězů. Až do konce života nesl tento unavený bojovník kříže na svých zádech jizvy od ran, kterých dostal pětkrát třicetdevět. (2 Kor 11,24) Byla to naděje na zmrtvýchvstání, co mu dodávalo síly. Byl si vědom toho, že zanedlouho zemře jako mučedník, a přece odvážně zvěstoval poselství, které až dodnes povzbuzuje lidi. Stále poukazyval na odměnu, která čeká věřící, na věčný život. „Nebot' já již budu obětován, přišel čas mého odchodu. Dobrý boj jsem bojoval, běh jsem dokončil, víru zachoval. Nyní je pro mne připraven vavřín spravedlnosti, který mi dá v onen den Pán, ten spravedlivý soudce. A nejen mně, nýbrž všem, kdo s láskou vyhlížejí jeho příchod.“ (2 Tim 4,6—8)

Po celou dobu, co jsme studovali otázku zmrtvýchvstání, jsem myslel na to, že kdyby pisatelé Nového zákona věřili, že člověk má nesmrtelnou duši, která v okamžiku smrti odchází do nebe, pak by se jistě zmínili o tom, že by Kristus při svém druhém příchodu přivedl tyto duše s sebou, aby je opět spojil s jejich tělem. Nikde jsem však takovou zprávu nenašel. Místo toho však mnohá místa bible potvrzují opak. Apoštol Pavel v 1 Kor 15. kapitole popisuje poměrně podrobně všechno, co souvisí se zmrtvýchvstáním. Několikrát se přitom zmiňuje, jak Kristus vzkřísí mrtvé.

Můj poslední objev o zmrtvýchvstání, snad nejzávažnější, lze najít v 11. kapitole listu Židům. Tato kapitola hovoří o zkouškách a těžkostech věřících lidí, o jejich odvaze a naději, která se týká vzkříšení a života věčného. Věřící lidé žijící v různých dobách čerpali svou sílu z této víry a naděje, a to i tehdy, když stáli tváří v tvář smrti.

„Ženám se jejich mrtví vraceli vzkříšení. Jiní byli mučeni a odmítli se zachránit, protože chtěli dosáhnout něčeho lepšího, totiž vzkříšení. Jiní zakusili výsměch a bičování, ba i okovy a žalář. Byli kamenováni, mučeni, řezáni pilou, umírali pod ostřím meče. Chodili v ovčích a kozích kůžích, trpěli nouzí, zakoušeli útlak a souzení. Svět jich nebyl ho-den, bloudili po pouštích a horách, skrývali se v jeskyních a roklinách země.

A ti všichni, ačkoliv osvědčili svou víru, nedočkali se splnění toho, co bylo zaslíbeno, neboť Bůh,

který zamýšlel pro nás něco lepšího, nechtěl, aby dosáhli cíle bez nás.“ (Žid 11,35—40)

Myslel jsem si: Kdybych tak mohl žít s touto krásnou nadějí na vzkříšení a věčný život! Pak však mé nadšení ochladlo. Není přece možné, že by mi Bůh mohl odpustit nenávisť, které jsem tak dlouho dával ve svém srdci prostor. Bude lépe, když se s nadějí na věčný život rozloučím. Ve svém odboji jsem zašel tak daleko, že jsem se dokonce spojil s duchy a s ďáblem! To mi Bůh nemůže odpustit. Řekl jsem si: Zapomeň na to, Morneau, je už příliš pozdě!

Na konec našeho studia četla Cynthia neplánovaně text z listu Titovi, ve kterém Pavel dává křesťanům radu: „Boží milost... vychovává nás k tomu, abychom se zrekli bezbožnosti a světských vášní, žili rozumně, spravedlivě a zbožně v tomto věku a očekávali blažené splnění naděje a příchod slávy velikého Boha a našeho Spasitele Ježíše Krista.“ (Tit 2,12-13)

Tato pasáž mne vedla k tomu, že jsem manželům Grosseovým poděkoval za jejich přátelství a ochotu, za to, že mi věnovali čas a studovali se mnou bibli. Řekl jsem jim, že bych si velice přál žít v této naději na příchod Pána, ale můj minulý život byl takový, že je to nemožné.

„Ty máš naději,“ řekla Cynthia. „V Ježíši Kristu máme velkého a mocného velekněze, který slouží v nebeské svatyni v náš prospěch. Přišel na svět a za nás zemřel na golgotském kříži, aby se mohl stát naším obhájcem. Jedině s jeho pomocí můžeme být zachráněni.“

Myslel jsem si, že kdyby věděla o mém spojení s duchy, jistě by mi nedávala naděje. Ona však pokračovala: „Je pro tebe naděje, vím to jistě. Každý z nás má v Ježíši Kristu naděje. Dokud člověk touží po Ježíšově pomoci a dokud žije, má naděje. Přečtu ti o tom v bibli.“ Otevřela bibli a četla text: „Nemáme přece velekněze, kterému by byly cizí naše slabosti; vždyť na sobě zakusil všechna pokušení jako my, ale nedopustil se hříchu. Přistupme tedy směle k trůnu milosti, abychom došli milosrdenství a našli pomoc a milost v pravý čas.“ (Žid 4,15—16)

Vzal jsem jí bibli z rukou a řekl: „Dovol, ať se podívám.“ Věřím, že to byl Duch Boží, který naplnil mou mysl nadějí na záchranu. V době, kdy jsem ještě sloužil u kanadského námořnictva se stalo, že jeden můj spadol přes palubu a já jsem mu hodil záchranný pás. Chytil se ho a zoufale po něm šplhal. Nyní jsem v podobné situaci. Poznal jsem svou ztracenost, uviděl jsem svoji naděje a rychle jsem se jí chopil.

Jelikož bylo už dost pozdě, prosil jsem Cyrila, aby se před mým odchodem pomodlil. Ještě jsem se zeptal, jestli mohu přijít zítra k dalšímu studiu. Souhlasili, Cyril se pomodlil a já jsem šel domů.

Během jízdy tramvají, celého toho dopravního ruchu, jsem se díval bezděky z okna ven. Avšak v myšlenkách jsem se neustále obíral tím, co mi řekla Cynthia: „Je pro tebe naděje, vim to jistě. Každý z nás má v Ježíši Kristu naději. Dokud člověk žije a touží po Ježíšově pomoci, má naději.“

Jako bych ve svém nitru slyšel hlas, který mi říkal, že je naděje i pro ty, kteří nemají žádnou naději, snad i pro ty, kdo se zapletli do kontaktů s duchy.

O dvaatřicet let později, spolu s mou ženou, jsme se setkali s manželi Grosseovými v Torontu v Kanadě. Krátce po mém obrácení se totiž odstěhovali do Spojených států, a od té doby jsme se celá léta neviděli. Když jsme spolu vzpomínali na ony dny podzimu roku 1946, vyprávěl Cyril něco, co mne povzbudilo, protože jsem plněji spatřil zvláštní projev lásky Božího Ducha ke mně.

Vyprávěl: „Několik měsíců po naší svatbě jsem se zúčastnil veřejných biblických přednášek, které měl kazatel anglického sboru v Montrealu, Warren Taylor. Všechno, co říkal, dokládal biblí, takže jsem tomu mohl věřit. Jednoho večera přednášel o biblické sobotě. Vzpomněl jsem si přítom na jeden večer v Halifaxu, kdy jsem jako dítě dal své babičce otázku, který den je pravou sobotou a měli bychom ho světit. Avšak ani přednáška kazatele Taylora nerozptýlila všechny mé pochybnosti. Aniž bych o tom někomu řekl, modlil jsem se toho večera a prosil jsem Boha, abych vírou přijal jeho den bohoslužby. Prosil jsem ho také, aby mi pomohl o sobotě přesvědčit některého Člověka.“

Následující pondělí jsem šel jako obvykle do práce. Byl jsem však neklidný a unavený a náhle jsem se rozhodl, že kvůli svěcení soboty dám výpověď. Jelikož jsem se dozvěděl o nové továrně, ve které potřebovali zaměstnance mé profese, zašel jsem tam a ke svému údivu jsem byl přijat. Ještě mi k tomu nabídli vyšší plat. Vrátil jsem se tedy na původní místo a podal jsem výpověď.

V pondělí, první den nástupu do nového zaměstnání, jsem seděl vedle kolegy, který měl dva zvláštní zvyky. Za prvé silně kouřil, a proto jsem byl rád, že jsme mohli otevřít okna. Jeho druhým zvykem bylo, že když se mu něco nedařilo, vychrlil vždy proud neuvěřitelných nadávek. Už jsem zapomněl, o co jsem tenkrát Boha prosil, Bůh však na modlitby svých dětí nezapomíná. Nikdy bych nevěřil, že tento mladý muž, který seděl vedle mne, bude ještě ten den velmi naléhavě žádat o studium bible. Neťušil jsem, jaké problémy tíží život Rogera Morneaua, když tehdy seděl v Montrealu u svého stroje. Bůh to však věděl.“

Dárce našeho života všechno zařídil tak, abych se po oné bezesné noci sešel s Cyrilem, který mi nabídl duchovní pomoc.

Když Cyril prosil Boha, aby ho povzbudil při svěcení soboty a vyslovil svou touhu přesvědčit o tom někoho jiného, Bůh pro něho připravil člověka, i když kvůli tomu musel změnit zaměstnání.

Když mne okolnosti i silící vnitřní napětí vedly k tomu, abych učinil nejdůležitější rozhodnutí v životě, byl Bůh připraven mi pomoci. Duch svatý připravil všechny okolnosti, Do tohoto obrazu zapadá i můj židovský představený Harry, který se na mne obrátil s prosbou, abych zjistil, ke které církvi náleží Cyril.

Během studia biblických lekcí, které jsme od onoho pondělního večera studovali, jsem se seznámil se základními duchovními pravdami bible. Duch svatý mi je pomohl chápat tak jasně, že jsem k tomu nepotřeboval ani dlouhý čas, ani hlubší teologické vzdělání. Nacházel jsem se v kritické situaci, a proto jsem nemel času nazbyt. Věděl jsem, že zanedlouho dojde ke střetnutí s duchy. Měl jsem dojem, jako by mi zbýval už jen krátký čas milosti.

Den zaslíbení

Určitě si vzpomínáte, jak jsem satanovu knězi slíbil, že mu ve středu řeknu, zda se stanu členem tajné společnosti nebo ne. Duchové slíbili, že zvláštním způsobem obohatí můj život, avšak během krátké doby posledních dvou dnů jsem poznal některá z velkých Božích zaslíbení z jeho slova.

I ve středu ráno jsem se během cesty do práce obíral pravdami a zaslíbeními bible a tázal jsem se sám sebe, jak se s novým poznáním mám vyrovnat. Ten den jsem hodně přemýšlel a málo mluvil. V pět hodin odpoledne jsem se rozhodl, že domů půjdu pěšky. Byl jsem tak vnitřně napjatý, že jsem neměl ani chuť na jídlo. Ani jsem neveceřel. Musel jsem zatelefonovat Rolandovi, že z důvodů, které mu zatím nemohu sdělit, nebudu moci se obvyklého shromáždění v modlitebně duchů zúčastnit. Prosil jsem ho, aby to vyřídil knězi, že se mu zase brzy ozvu.

Když jsem pomalu kráčel třídou Bleury a míjel různé obchody, nevšímal jsem si jich. Najednou jsem se z nepochopitelného důvodu zahleděl do jedné výlohy, ale bezděky jsem šel dál. Teprve po chvíli jsem si uvědomil, že jsem tam viděl bibli. Vrátil jsem se, a skutečně, uprostřed nejrozmanitějších věcí tam ležela nová bible. Byla to zastavárna, kde bylo možno levně koupit všechno možné. U bible byl malý nápis: „Vystavenou bibli můžete koupit za zvlášť nízkou cenu. Koupě se vám vyplatí.“

Váhavě jsem vstoupil do obchodu plného zákazníků. Nebylo se ani kam postavit, protože krám byl přeplněn nejrůznějšími zbožím. V jednom koutě visely obleky, u stropu byly pověšeny kytary a další hudební nástroje. U každého předmětu byla cenovka. Přistoupil ke mně malý muž a zeptal se na mé přání. „Zajímala by mne ta bible ve výloze.“ „Hm, ta bible, hned vám ji přinesu.“ „Nemusíte, zajímala by mne spíš její cena, nemám s sebou totiž dostatek peněz.“ Muž ji přesto přinesl. „Určitě na ni budete mít dost peněz. Do výlohy jsem ji dal teprve před hodinou a prodávám ji za zvlášť nízkou cenu.“ Stále mluvil a mluvil a já jsem ho z úcty k jeho stáří nechtěl přerušovat. „Chcete-li výhodně koupit bibli, pak nikdy nechoďte do obchodu s biblemi, ale jděte do takového obchodu jaký je tento,“ radil mi.

Dokázal se mezi nahromaděnými věcmi proplétat tak dovedně, že nic z toho nepřevrátil ani neshodil. Pomyslel jsem si, že v mládí musel být určitě akrobatem. Podal mi bibli a řekl: „Je to krásná bible, vidíte?“ „Kolik za ni budete chtít?“ zeptal jsem se ho znovu. „Určitě nebude u mne tak drahá jako v jiných obchodech. Víte, taková bible stojí 15 dolarů a možná i víc.“ Otevřel ji a řekl: „Nevím toho o biblich mnoho, ale myslím si, že ty v červené vazbě jsou nejlepší.“

Znovu jsem měl na jazyku otázku, kolik za tuto bibli žádá, ale on mne předešel: „Původně jsem za ni chtěl požadovat dost velkou sumu, ale čím víc o ní mluví, tím její cena klesá.“

„To je krásné. Jen mluvte dál, až její cena klesne na dolar a padesát centů, pak sáhnou do kapsy a zaplatím vám za ni.“ „Ujednáno. Dejte mi dolar a padesát centů.“

To jsem opravdu nečekal, proto jsem začal muži vysvětlovat, že nechci, aby mi natolik vycházel vstříc, že jsem ochoten zaplatit i vyšší rozumnou cenu.

„Ne, nechci ani o cent víc. Když jednou stanovím cenu, pak ji už neměním.“

Když jsem mu podal peníze, řekl: „Bibli vám nezabalím, za takovou cenu si to už nemohu dovolit. Jistě vám nebude vadit, když si ji vezmete jen tak.“ „Vůbec ne,“ odpověděl jsem a připravoval jsem se k odchodu. Když už jsem takřka zavíral dveře, na okamžik jsem se ještě otočil, protože mne něco napadlo. „Není něco v pořádku?“ zeptal se malý muž. „Pane, v takovém obchodě, jaký je váš, jsem ještě nikdy nebyl. Mohl byste mi zcela otevřeně říci, proč jste tu bibli prodal tak levně? Mám takový pocit, jako byste se ji chtěl zbavit.“

Podíval se mi přímo do očí a řekl: „Mladý muži, je to bezpochyby ukradená bible. Koupil jsem ji minulý týden ještě s dalšími předměty od několika mladíků. Tento měsíc jsem měl dobré obchody, ale asi hodinu předtím, než jste přišel do obchodu, mne napadlo, že od té chvíle, co jsem tuto bibli koupil, se mi nedařilo. Proto jsem ji hned vystavil do výlohy. Vezměte si ji, čtete si z ní a at' vám Bůh požehná.“

Vybavila se mi slova z listu Židům 4,15—16. Poděkoval jsem a vyšel z obchodu. Když jsem šel ulicí s bibli pod paží, cítil jsem zvláštní radost. Tak dobře jsem se necítil od svého dětství. Připadalo mi, jako bych se předtím brodil jakýmsi černým mrakem, který se najednou rozptýlil. Vrátila se mi i chuť k jídlu, proto jsem si v židovském obchodu s lahůdkami koupil chlebiček. Chtěl jsem se doma najíst, chvíli Číst v bibli, abych pak večer mohl jít k Cyrilovi.

Pak se stalo něco, co můj zájem o list Židům ještě víc posílilo. Když jsem přišel domů, bylo již dost pozdě. Položil jsem bibli na stůl, abych vytáhl zaluzie na okně, a přitom jsem loktem zavadil o stůl a bible spadla na zem. „To ne,“ zvolal jsem, „moje nová bible je na zemi!“ Bible na zemi zůstala otevřená právě v listu Židům v 7. kapitole. Vzal jsem ji a četl: „Ježíšovo kněžství však nepřečkázi na jiné, neboť on zůstává navěky. Proto přináší dokonale spasení těm, kdo skrze něho přistupují k Bohu; je stále živ a přimlouvá se za ně.“ (v. 24—25) Sledoval jsem očima text dál a narazil jsem na slova: „Z toho, co bylo řečeno, plyne: máme velekněze, který usedl po pravici Božího trůnu v nebesích jako služebník právě svatyně a stánku, který zřídil sám Hospodin, a nikoli člověk.“ (Žid 8,1—2)

Bylo to, jako by ke mně prostřednictvím těchto textů promluvil sám Ježíš a ujistil mne, že je živým, dobrým a mocným Vykupitelem, který má moc dokonale zachránit všechny, kdo s jeho pomocí přicházejí k Bohu. To ovšem znamená, že má moc převyšující moc démonů.

Po cestě ke Grosseovým jsem přečetl celý list Židům, na zpáteční cestě jsem si ho přečetl podruhé a doma potřetí. Jeho obsah mne uchvátil. Ukázal mi, že Kristova přímluvná služba v nebeské svatyni je pro záchranu člověka stejně důležitá jako jeho smrt na kříži.

Poznal jsem, že Ježíš člověka miluje, i když si to nezasluhuje. Uviděl jsem v něm toho, kdo může uvést všechny věci do pořádku. Porozuměl jsem i tomu, že Bůh dopustil, že lidé Krista přiblížili na kříž, „aby svou smrtí zbavil moci toho, kdo smrtí vládne, totiž d'ábla“. (Žid 2,14) Pochopil jsem, že mi zbývá jediná naděje: cele se spolehnout na zásluhy oběti toho, který sám může zachránit všechny, kdo k němu přijdou.

Ze čtyř lekcí, které jsme toho večera u Cyrila prostudovali, byla jedna pro mne zvlášť důležitá. Zabývala se osudem bezbožných.

Až dosud jsem v bibli poznával dárce života jako Boha lásky, který „tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný“. (Jan 3,16) Další biblické výroky podtrhují tuto skutečnost způsobem, na který nikdy nezapomenu. Bůh poslal svého Syna na svět ne proto, aby ho odsoudil a zničil, ale aby ho zachránil, (v. 17) Dál Písmo zdůrazňuje, že Bůh chce zachránit všechny lidi. (1 Tim 2,4) Z těchto výroků jsem pochopil, že jediné lásky určuje Boží vztah k lidem.

Dál jsem se zajímal o to, jak Bůh naloží s lidmi, kteří jeho nabídku nepřijmou. Není možné, aby jednal dvojakým způsobem a uspokojovalo ho trápení nevěřících lidí, jak se mnozí křesťané domnívají? Byl jsem skutečně zvědav, co o tom říká bible.

V této biblické studii se nejprve rozvíjela myšlenka o původci zla a o Božím postoji k němu. Izaiáš o satanovi napsal: „Jak jsi spadl z nebe, třeptivá hvězdo, jitřenky syru?“ (Izai 14,12) Ezechiel popisuje velkou moudrost a vysoké postavení, které zaujímal tento cherub mezi ostatními bytostmi: „Toto praví panovník Hospodin: Byl jsi věrným obrazem pravzoru, plný moudrosti a dokonale krásný. Byl jsi v Eden, zahradě Boží, ozdoben všemi drahokamy. ... Byl jsi zářivý cherub ochránce ... Na svých cestách jsi byl bezúhonný ode dne svého stvoření, dokud se v tobě nenašla podlost.“ (Ezech 28,12—15)

Tento mocný anděl přestal mít vztah lásky a lásky k Bohu a začal obdivovat sám sebe. Obdiv k vlastní osobě postupně přerostl v pýchu a touhu po uctívání: „Pro tvou krásu se tvé srdce stalo domyšlivým.“ (v. 17) Lucifer se rozhodl, že bude rovný Bohu, chtěl mít ještě vyšší postavení než Kristus. Prorok Izaiáš odhaluje pochody, které se odehrávaly v jeho nitru: „A v srdci sis říkal: Vystoupím na nebesa, vyvýším svůj trůn nad Boží hvězdy, zasednu na Hoře setkávání, na nejzajším Severu. Vystoupím nad výšiny oblaků, budu rovný Nejvyššimu.“ (Iz 14,13-14)

Bylo velmi zajímavé číst biblické zprávy o satanově vzpouře proti Bohu, přesto mne však nejvíc zajímalo, jak naloží Bůh s padlým cherubem a s jeho přívrženci, až bude před vesmírem odhalena jejich skutečná povaha. Ezechiel o tom píše: „Množstvím svých nepravostí... jsi znesvětil své svatyně. Způsobím, že z tvého středu vyšlehnou oheň a stráví tě, pohodím tě na zem jako popel před očima všech, kdo tě spatří. Všude mezi lidmi, kde tě znají, strnou nad tebou v úděsu, staneš se odstrašujícím příkladem, zanikneš navěky.“ (Ezech 28,18—19) Dárce života způsobí původci hříchu a smrti definitivní konec, odejme mu život, takže přestane existovat.

Když jsem poprvé četl uvedený oddíl Pisma, položil jsem sobě a také manželům Grosseovým otázku: „Jak je možné, že křesťanství teologové říkají, že satan se bude věčně trápit v ohnivém jezere; když bible tvrdí pravý opak?“

Paní Grosseová se snažila můj údiv zmírnit. Nejasno v této otázce nemají pouze lidé. Vždyť dokonce celá třetina andělů, a to jsou vysoce inteligentní bytosti, byla v nebi tak zmatena, že se připojila na stranu satana i navzdory riziku, že ztratí nárok na věčný život. (Zjev 37,9)

Pak jsme se podívali, co bible učí o osudu zlých lidí. V Žalmu 37,20 Čteme: „Avšak svěvolníci zhynou, nepřátelé Hospodinovi se vytráti jak pávab lučin, vytráti se v dýmu.“ Zde je jasně napsáno, že všichni, kdo odmítli nabídku Boží milosti, se sami odsoudili k zániku, a proto budou zničeni.

Vzpomněl jsem si na své dětství. Lidé žijící na venkově si většinou sami vyráběli jádrové mýdlo. Můj otec si je připravoval během chladných zimních měsíců, kdy bylo příjemné ohřát se u ohně. Muselo se rozpusťt hodně zvířecího tuku, který se pak mnoho hodin vařil na velkých kamelech ve stodole, vytápěných dřívím. Spolu se svým bratrem Edgarem jsme rádi házeli malé kousky tuku na kamna. Bylo zajímavé

pozorovat, jak rychle se ona hmota rozplynula a shořela. Podobně Bůh vyhladí bezbožné a všechny projevy zla z naší země, přesně tak, jak to popisuje Bible.

Tuto lekcí jsme zakončili přečtením oddílu, ve kterém se hovoří o trestu bezbožných. Pak jsme se nad ním zamysleli. „Hle, přichází ten den hořící jako pec; a všichni opovržlivci i všichni, kdo páchají svévolností, se stanou strništěm. A ten přicházející den je sežehne, praví Hospodin zástupů; nezůstane po nich kořen ani větev ... Rozšlapete svévolníky, že budou jako popel pod chodidly vašich nohou v ten den, který připravují, praví Hospodin zástupů.“ (Malach 4,1.3)

Cyrl řekl, že Velký vládce vesmíru je nejen Bohem lásky, ale také Bohem spravedlnosti. Přestože je Bohem lásky, nesmíme zapomenout, že ti, kdo zavrhl jeho lásku a obět' Božího Syna na Golgotě, se sami odsoudili. Zavrhl ducha milosti a zůstala na nich jejich vina. „Přijde den,“ pokračoval Cyrl, „kdy bude vynesen rozsudek smrti nad těmi, kdo odmítli odpuštění, protože odplata za hřích je smrt.“ (Řim 6,23)

V té chvíli jsem pochopil, že učení o věčném trápení, o kterém mnozí křesťané káží z kazatelů, dovedlo mnoho lidí k tomu, že Boha zcela zapudili ze svého života i myšlení. Jako mladý člověk jsem se stal také obětí tohoto nesprávného názoru. Bylo mi jasné, že každý, kdo chce na základě Písma správně porozumět otázce osudu bezbožných, musí vyjít ze skutečnosti, že základem Boží vlády je princip lásky. Na tomto principu Bůh jedná se všemi lidmi, které stvořil. Proto je nesprávné věřit učení o věčných mukách. Tato biblická studie odstranila z mého srdce to podstatné, co mne zatvrzovalo proti Bohu.

Pak mi Cyrl vysvětlil, že utrpení lidstva, které trvá již celá tisíciletí, je bezprostředním důsledkem dávné satanovy vzpoury v nebi proti Bohu. Vysoké postavení které Lucifer zastával v Boží vládě, dodávalo velkou váhu tomu, co říkal a podpořilo jeho požadavky. Vlastní cíle svého úsilí však satan zahaloval do neproniknutelné tajnosti. Většina obyvatel nebes nedokázala předvídat konečné důsledky Luciferova směru, a proto hřích zachvátil mnoho nebešťanů. Lucifer dychtil po slávě a moci, která patří jediné Bohu, v tom spočívala vlastní podstata jeho hříchu. Andělé sami nedokázali odhadnout jeho vývoj a konečné důsledky. Aby to všichni mohli pochopit, musel Bůh oddělit dost dlouhý čas a dovolit Luciferovi a jeho stoupencům, aby prostřednictvím svých zlých činů zjevíli zřudnou povahu hříchu. Obyvatelé vesmíru v tiché hrůze pozorovali bidu lidstva. Všechno, co viděli, zanechalo v jejich myslích nesmazatelný dojem.

Dokázal bych po celé hodiny naslouchat Cyrilovu líčení velkého duchovního zápasu, líbilo se mi jeho podání, ale on mi nechtěl, jak s úsměvem říkal, „způsobit zažívací problémy“. V této souvislosti jsme se dotkli ještě další otázky. „Až na naší zemi budou smazány všechny stopy zla,“ řekl Cyrl, „a Kristus stvoří stejně krásný svět, jaký byl na počátku, pak v celém Božím stvoření zavládne doba štěstí a pokoje. Bude to překrásná doba.“

Způsob, jakým mi moji hostitelé líčili průběh velkého zápasu mezi dobrem a zlem, upevnil moje přesvědčení o působení Ducha svatého, který na mne po léta předivně působil, aby mne přivedl k bodu, kde jsem se nacházel onoho večera.

Ještě si vzpomínám, jak jsem se toho večera podíval na hodinky. Bylo 21.20. Bylo mi jasné — kdyby Duch Boží nezasáhl v mém životě, pak bych se nacházel mezi vyznavači démonů. Místo toho jsem se těšil vzácné předností, že jsem ve svých rukou držel a studoval bibli. S konečnou platností jsem se rozhodl, že se s Boží pomocí zcela oprostím od jakéhokoliv kontaktu s duchy. Když jsem na to pomyslel, přešel mne mráz po zádech a naskočila mi husí kůže.

Na konci lekce o osudu bezbožných jsem se manželům Grosseovým zmínil, že během studia jsem si vzpomněl na řadu dalších výrazů, které jsem znal ještě z katechismu. Doposud podporovaly mou představu o nikdy nekončícím trestu nad bezbožnými. Vybavil jsem si výraz „věčný pekelný oheň“, „věčný trest“, dobu, kdy „dým jejich muk bude stoupat na věky věků“.

Domácí řeklí, že některé z těchto výrazů skutečně v bibli jsou, ale že by se vyplatilo jejich důkladnější studium. O tři dny později jsme skutečně měli o tom zajímavou biblickou hodinu. Vedl ji kazatel L. W. Taylor, ale později se o tom ještě zmíním.

Když jsem toho večera uléhá ke spánku, byl jsem přesvědčen o tom, že dárce života je Bůh, jehož vyznává Cyrl. Je to on, komu by měli i démonští duchové děkovat za svůj život! Skutečnost, že jsem ještě několik dnů mohl studovat bibli, aniž jsem se znepokojoval, dokazovala, že jsou Bohu podřízeni.

Když jsem se však vrátil z biblického studia ve čtvrtek večer, zjistil jsem, že duchové navštívili můj byt. A když jsem se vrátil v pátek večer, bylo mi jasné, že mi chtějí něco říci.

Odpověď pro mého šéfa

Svému nadřízenému v zaměstnání jsem slíbil, že zjistím, proč Cyril světi biblickou sobotu. Proto se chci ještě zmínit o lekci studia bible, která byla věnována biblické sobotě. Ty ostatní, které jsme měli ve čtvrtek a v pátek chci přejít, abych zbytečně neprodlužoval své vyprávění.

Hned v úvodu Cyril řekl, že Písmo svaté označuje biblickou sobotu jako sedmý den týdne. Čtvrté přikázání Desatera, které lidem dal sám Bůh, nám sobotu připomíná a vybízí nás, abychom ji světili. Výzva „pamatuj“ je úvodem patrně proto, že lidé, nadmíru zaneprázdnění prací, často zapominají na důležité věci v životě.

Pak jsme si otevřeli bible a společně přečetli celé čtvrté přikázání: „Pomni na den sobotní, abys jej světil. Šest dní pracovati budeš, a dělati všeliko dílo své. Ale dne sedmého odpočinutí jest Hospodina Boha tvého. Nebudeš dělati žádného díla, ty i syn tvůj i dcera tvá, služebník tvůj i služebná tvá, zvíře tvé i přichoží, kterýž jest v branách tvých.“

Nebo v šesti dnech učinil Hospodin nebe a zemi, moře a všecko, což v nich jest, a odpočinul dne sedmého; protož požehnal Hospodin dne sobotního, a posvětil ho.“ (2 Moj 20,8—11 král.)

Byl jsem překvapen, nakolik se znění tohoto přikázání liší od přikázání v katechismu, kterým jsem se jako dítě učil. Podíval jsem se do 2. verše a začal jsem číst: „Já jsem Hospodin, tvůj Bůh; já jsem tě vyvedl z egyptské země, z domu otroctví. Nebudeš mít jiného Boha mimo mne. Nezobrazíš si Boha zpodoběním ničeho, co je nahoře na nebi, dole na zemi nebo ve vodách pod zemí. Nebudeš se ničemu takovému klanět ani tomu sloužit. Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, Bůh žárlivě milující...“ Přečetl jsem celé Desatero a zjistil jsem, že jde do mnohem větší hloubky než to, které jsem znal z katechismu. „Je pro mne těžké uvěřit, že to jsou Boží přikázání,“ namítl jsem. Cyril mi velmi taktně a přitom vážně řekl, že zde je skutečně napsán Boží zákon, Desatero, které Bůh Židům dal prostřednictvím Mojžíše. To znění Desatera, které jsem znal já, bylo už upravováno a zkráceno zásahy lidí. Nepříteli záleželo na tom, aby lidé v průběhu staletí změnili Boží přikázání.

Když jsme se potom soustředili na biblickou sobotu, zapůsobil na mne, jaký důraz Bůh klade na její svěcení. „Sedmého dne dokončil Bůh své dílo, které konal; sedmého dne přestal konat veškeré své dílo. A sedmý den Bůh požehnal a posvětil, neboť v něm přestal konat veškeré své stvořitelské dílo.“ (1 Moj 2,2—3)

Když Izraelci putovali pouští do Kanaánu, Bůh jim každý den dával pokrm, kromě soboty. Tato skutečnost mi ukázala, jak to Bůh se svým dnem miní vážně. „Hospodin řekl Mojžíšovi: Já vám sešlu chléb jako déšť z nebe. Ať lid vychází a sbírá, co denně potřebují. Tak je podrobím zkoušce, budou-li se řídit svým zákonem, či nikoli. Když budou připravovat, co přinesou, ať je toho šestého dne dvakrát tolik, než co nasbírají každodenně . . . Šest dní budete sbírat, ale sedmý den je den odpočinku.“ (2 Moj 16,4.5.26)

Je velmi poučné sledovat, jak se Bůh snažil Izraelitům poukázat na svatost svého svatého dne, soboty. Po přečtení biblické zprávy o dávání many nepochopím, jak někteří lidé mohou dávat otázku, jestli to Bůh mínil tak, jak to řekl: „Když přesto někteří z lidu sedmého dne vyšli, aby sbírali, nic nenašli.“ (v. 27)

Když jsme si přečetli řadu biblických výroků o sobotě ve Starém zákoně, začali jsme studovat novozákonní texty, abychom zjistili, jaký postoj vůči ní měl Ježíš Kristus a apoštolové. Lukáš napsal: „(Ježíš) Přišel do Nazareta, kde vyrostl. Podle svého obyčejě vešel v sobotní den do synagogy. . .“ (4,16) Židovským předákům Kristus vysvětlil, že on je Pánem soboty. (Mar. 2,28) Avšak jako Pán soboty si nepřál, aby svatý zákon jeho Otce byl někdy změněn. Ve svém kázání na hoře se jednoznačně vyjádřil ohledně neměnnosti Božího zákona: „Nedomnívejte se, že jsem přišel zrušit Zákon nebo Proroky; nepřišel jsem zrušit, nýbrž naplnit. Amen, pravím vám: Dokud nepomine nebe a země, nepomine jedině písmenko ani jediná čárka ze Zákona, dokud se všechno nestane.“ (Mat 5,17—18)

Dál jsme pročítali biblické pasáže o tom, jak první učedníci zachovávali sobotu. Po přečtení mnoha biblických textů o svěcení soboty jsem se Cyrila zeptal, jestli ví něco o tom, jak došlo k tomu, že křesťané namísto soboty začali světit neděli jako den odpočinku. Řekl mi, že ke změně došlo teprve později, když církev začala tvrdit, že Bůh ji propůjčil takovou autoritu a moc, že mohla změnit i zákon Boží. Pak přikázala lidu, aby tuto změnu přijal.

Následující neděli jsem šel do městské knihovny v Montrealu, abych si to v oddělení náboženství ověřil. V jednom katolickém katechismu jsem si nalistoval sobotní přikázání, které v něm kupodivu bylo označeno jako třetí, a našel jsem následující vysvětlení: *Otázka: Jak zní třetí přikázání?*

Odpověď: Třetí přikázání zní: Mysli na den sobotní, abys ho světil. Otázka: Který den je sobota ?

Odpověď: Sobota je sobotou. Otázka: Proč tedy světime neděli namísto soboty? *Odpověď: Neděli světime místo soboty, protože církev katolická přeložila svěcení soboty na neděli.*

Otázka: Proč církev katolická přeložila svěcení soboty na neděli? *Odpověď: Církev to udělala proto, že Kristus vstal z mrtvých v neděli a Duch svatý sestoupil na apoštoly také v neděli. Otázka: Z jaké moci uskutečnila církev tuto změnu?* *Odpověď: Církev změnila sobotu na neděli na základe moci, kterou jí Ježíš propůjčil.*

Otázka: Co přikazuje třetí přikázání? *Odpověď: Třetí přikázání nám přikazuje světit neděli jako den Páně. Tento objev mne tak zaujal, že jsem se celou pasáž naučil nazpaměť. V padesátých letech jsem si tento katechismus koupil a velmi si ho vážím.*

Mojí první úlohou bylo, abych pro svého židovského představeného zjistil, ke které církvi Cyril patří. Má druhá úloha spočívala v tom, abych zjistil, jak a kdy došlo k tomu, že křesťané začali světit namísto soboty neděli. Během následujících měsíců jsem se touto otázkou důkladně zabýval a zjistil jsem mnoho zajímavého.

Onen pátek mne po skončení studia bible manželé Grosseovi pozvali, abych s nimi následující sobotu šel na bohoslužbu. Cyril mi vysvětloval, že bude pokřtěn ponořením, a tak se stane členem církve adventistů sedmého dne. Domluvili jsme se, že k nim ráno přijdu a společně půjdeme do sboru.

11.

Nový život

V sobotu ráno jsem se u Grosseových setkal s několika jejich přáteli, kteří je doprovázeli do shromáždění. Když mne Cyril a Cynthie představili svým přátelům, ze zvyku jsem při společném rozhovoru vytáhl z kapsy cigarety a nabídl jsem jim, oni však zdvořile odmítli. Napadlo mne: Že by adventisté nekouřili? Když jsme vyšli, po chvíli jsem se na to Cyrila zeptal. Odpověděl mi, že adventisté se řídí pravidly správné životosprávy ne snad proto, aby si u Boha získali přízeň, ale proto, aby si uchovali své zdraví. Řekl mi, že o tomto předmětu budeme hovořit během některého z příštích setkání, kdy mi ukáže přednosti toho, když se nekouří. Hned jsem ho ujistil, že v přítomnosti členů církve kouřit nebudu, současně mě však napadlo i to, že to snad ani nedokážu.

O něco později jsem s Cyrilem hovořil o tom, jak byl tabák v mém životě důležitý. Řekl jsem mu, že kdyby se o kouření zmínil hned na počátku, určitě bych odmítl s nimi studovat bibli. Oni však byli ochotni snášet mé kouření, aby mne nejdříve seznámili s Kristem. Tenkrát jsem nevěděl, jak se oba ve spolupráci s Duchem svatým snaží přivést mne k dárci života.

Když jsem je například onoho sobotního rána ujistil, že nebudu před členy církve kouřit, měli z toho radost. Viděli v tom vyslyšení svých modliteb. Dřív, než mne pozvali na bohoslužbu, prosili Boha, aby na mne zapůsobil zvláště ve dvou oblastech. Nejdřív, abych poznal a přijal svatý Boží den odpočinku, a pak mne chtěli požádat, abych s nimi šel na bohoslužbu. Pokud jejich pozvání přijmu, mohli v tom vidět znamení vykupitelské moci. Pak se modlili, aby mne Bůh zbavil potřeby kouřit. Bůh zázračným způsobem vyslyšel jejich modlitby. Až do sedmi hodin večer jsem si na kouření ani nevzpomněl. Pak ale nastala dvouhodinová muka, jaká jsem doposud neprožil. Pochopil jsem, že potřebuji pomoc Vykupitele, který by ve mně milostivě vykonal zázrak a zbavil mne nadvlády nikotinu, který si tak pevně získal každou buňku mého těla.

Bylo to v Montrealu v říjnu, začínal krásný sobotní den. Příroda překypovala životem, čerstvý vzduch a zářivé sluneční paprsky, které se prodíraly korunami stromů, dávaly zemi pocítit lásku. I město se mi ten den zdálo radostnější a všude kolem byly vidět důkazy neustálé Boží lásky a péče. Už jsem si pamatoval několik biblických textů, proto získal pro mne tento den zvláštní význam.

Já jako spiritista, jsem šel spolu s věřícími lidmi na jejich sobotní bohoslužbu! Moji přátelé nevěděli o tom, že jsem se rozhodl vystoupit z řad padlého Lucifera, jejich zavilého nepřítel. Od mých posledních kontaktů s démony ještě neuplynulo mnoho dnů.

Když jsme se přibližovali k modlitebně, překvapilo mne, kolik lidí tam směřuje. U vchodu mne srdečně přivítali a dali mi do rukou natištěný program. V předšálí jsem zahlédl stánek s knihami a brožurami. Vzal jsem si malou brožuru. Když jsem vstoupil do modlitebny, bylo tam již mnoho lidí. Posadil jsem se, a během zvuku tiché hudby jsem si začal číst onu brožurku. Byl to souhrn informací o organizaci a mnohostranné Činnosti církve adventistů sedmého dne.

První část bohoslužby, sobotní škola (podobně jako nedělní škola, avšak rozdělená do skupin podle věku a programu), začala srdečným přivítáním. Tato část bohoslužby, která předchází kázání Božího slova, byla velmi zajímavá, a určitě zaujme každého návštěvníka bohoslužby. Viděl jsem, že se lidé snažili, aby byli druhým k pozehnání.

Studium bible trvalo asi čtyřicet minut. Kazatel L. W. Taylor vedl zvláštní skupinu pro návštěvníky. Společně jsme studovali naučení z Ježíšova života. Ježíš Kristus se za svého pozemského života řídil zásadami Božího slova a stal se tak naším příkladem. Kazatel Taylor tenkrát řekl větu, kterou si dodnes pamatuji: „Pokud se řídíme životním příkladem Ježíše Krista, pak získáme pokoj, spokojenost a moudrost, kterou nám svět nemůže dát ani vzít.“ Jeho slova nemohla přijít v příznivějším okamžiku. Studium bible při večerních lekcích dosáhlo svého vyvrcholení při sobotní bohoslužbě a vzbudilo ve mně touhu odevzdat Ježíši Kristu svůj život a zachovávat sobotu, sedmý den týdne.

Působivá bohoslužba začala v jedenáct hodin a byla ukončena slavností křtu. Jedním z pokřtěných byl můj přítel Cyril. Po ukončení křtu se vrátil na své místo a já jsem mu řekl, že pokud to Bůh umožní, přijdu zase příští sobotu.

U vchodu při odchodu z modlitebny se Cyril zeptal kazatele Taylora, jestli by si pro mne odpoledne neudělal trochu času, že bych s ním rád hovořil. Vysvětlil mu, že jsme spolu každý večer studovali bibli u nich doma. Kazatel nám přislíbil, že se odpoledne zastaví. Poděkoval jsem pak manželům Grosseovým

za jejich dosavadní pomoc, řekl jsem jim, zeje Duch Boží použil k tomu, aby mne přivedli k duchovní oáze. Tam mohl Kristus, stvořitel všech krásných věcí, změnit i mne ke svému obrazu.

Asi v půl třetí odpoledne přišel na návštěvu kazatel Taylor. Po chvíli rozhovoru o všedních záležitostech jsme přešli k náboženským otázkám. Zmínil jsem se o tom, že jsme minulý týden spolu studovali bibli. Zeptal se, jak daleko jsme při studiu došli a která témata jsme studovali. Když jsem je uváděl, povímal si, že je jich přes dvacet. Pamatuji si na to, jako by to bylo včera. Kazatel Taylor byl velmi překvapen a zeptal se mne, jestli dobře rozuměl. Když jsem ho ujistil o tom, že slyšel dobře, zeptal se: „Mohli byste mi říci, proč jste v tak krátké době prostudovali tolik témat?“ Už si nevzpomínám, jaký důvod jsem mu tenkrát uvedl, pamatuji si však, jak byl překvapen. Myslím si, že každý, kdo se setká s bibli v podobném stavu, v jakém jsem se nacházel tenkrát já, by bibli studoval s podobným nadšením.

Dříve, než jsem toho večera šel domů, se manželé Grosseovi o něčem zmínil. Nedávno předtím se Členové sboru chtěli naučit, jak o své víře nejlépe vyprávět jiným lidem. Požádali svého kazatele, jestli by byl ochoten je vyskolit. Kazatel Taylor jim radil, aby lidem biblické pravdy předkládali postupně, zvlášť pokud se náboženstvím předtím zabývali málo. Řekl jim, že ideální je studovat s lidmi bibli jednou, nejvíc dvakrát do týdne, aby lidé měli dost času na přemýšlení o nových skutečnostech. Kazatel tuto zdrženlivost doporučoval právem. Můj případ však byl výjimkou, a Duch svatý vedl manžele Grosseovy, aby udělali to, co jsem potřeboval nejvíc.

Zmínil jsem se kazateli Taylorovi o tom, jak velkým zážitkem pro mne byla návštěva sboru. Pak jsem se ho zeptal, proč jiné protestantské církve nezachovávají sobotu, když na tento den Bůh vložil největší požehnání z celého týdne.

Kazatel Taylor nejdřív zdůraznil, že církev adventistů sedmého dne vznikla jako výsledek naplněného proctví. Bůh v minulosti povolal Jana Křtitele, aby lidem, kteří nechápali proctví o Mesiáši řekl, že Vykupitel světa už přišel. Podobně Bůh povolal i církev adventistů, aby se stala zvěstovatelem opomíjených pravd Písma.

Pokud jde o to, že mnohé protestantské církve nesvěti biblickou sobotu, Bůh lidem svou vůli nevnucuje, vysvětloval. Naopak, Bůh si přeje, aby mu všichni lidé sloužili z lásky, protože si začali vážit jeho božské povahy a jeho stvořitelské moci. Bůh by neměl radost z vynucené poslušnosti, všem Uděm dává svobodu rozhodování a to i v otázce svěcení Božího dne odpočinku.

Cím déle jsme spolu hovořili, tím mi bylo jasnější, že se musím podělit o svou zkušenost s duchy. Z mého velkého zájmu o náboženské otázky kazatel poznal, že mne k němu musel přivést silný podnět. Bylo pro mne nepřijemné mluvit o mém spojení s demony, ale cítil jsem, že právě nyní, ve chvílích, kdy se chci cele oprostit od zlých mocností, mi kazatel může poskytnout cenné rady.

Když jsem mu vylíčil svoje zkušenosti, obrátil moji pozornost na zdroj veškeré moci a života, na Ježíše Krista. Vyhledal mi následující biblický výrok: „V něm je přece vtělena všechna plnost božství; v něm jste i vy dosáhli plnosti. On je hlavou všech mocností a sil.“ (Kol 2,9—10) Pak mi uváděl řadu dalších výroků Písma, které ukazují, že Vykupitel je mocnější než Lucifer a démoni. Poznání, že všechny mocnosti, tedy i satan a jeho spolupracovníci vděčí za svou existenci Kristu, mne povzbudilo a hned následující noc mi pomohlo při mé konfrontaci s duchy.

Využil jsem tuto příležitost a požádal jsem kazatele o vysvětlení některých výrazů, které používají lidé věřící v nesmrtnost lidské duše. Nemusel jsem dlouho čekat na odpověď. Vyzval mne, abych uvedl ještě další své otázky. Nejdřív jsem uvedl některé objevy, které jsem z bible získal v minulém týdnu, např. že jsem získal přesvědčení o tom, že člověk je smrtelný. Bible ukazuje, že v rozporu s všeobecným přesvědčením o pokračujícím životě duše po smrti člověka, jen sám Bůh je nesmrtný. Četli jsme mnoho biblických textů, dokazujících, že Kristus při svém druhém příchodu lidem dá nesmrtnost. Protože vsak lidé nevěřící neobstojí před Božím soudem a nesmrtnost neobdrží, Písmo říká, že budou zničeni.

„Jako dítě jsem se musel učit mnoho oddílů z katechismu zpaměti,“ řekl jsem, „a v něm se objevovaly výrazy, které podporovaly představu o věčném trápení bezbožných. Vzpomínám si na výrazy jako „věčný oheň“, „věčný trest“, „dým jejich muk na věky věků“. Byl bych vám vděčný, kdybyste mi tyto zdánlivé rozpory mohl vysvětlit.“

Své vysvětlení začal kazatel Taylor tím, že většina lidí si nesprávně vykládá slovo trest. Říkají, že trest zůstává trestem tak dlouho, pokud jsou lidé schopni ho smysly vnímat jako trest. Když však vezmeme lidské tresty, pak hovoříme i o tom, co jsme ztratili a nejen o utrpení a bolesti, kterou trest způsobil. Dál řekl: „Proč se například na smrt díváme jako na největší trest? Určitě smrt neznamená větší bolest než třeba bičování, které vyvolá mnohem intenzivnější bolest než třeba stěti nebo oběšení. Smrt považujeme za největší trest proto, že její důsledky jsou nejtragičtější. Připravuje člověka o veškeré vztahy a radosti života. A my hodnotíme život podle doby, po kterou se Člověk může radovat ze všech kladných hodnot. Smrtí toto všechno končí. Druhá smrt připraví hříšníky o nádherné a nekonečné roky věčnosti. Právě tak, jako bude život vykoupěných věčný, bude věčná a nikdy nezměnitelná ztráta neboli trest bezbožných.“

„Souhlasím s vaším názorem. Nechtěl bych vás již připravovat o čas, ale byl bych vám opravdu vděčen za důkladnější vysvětlení.“ „Výraz trest či oheň v bibli označuje spíš důsledky, než vlastní proces, tato

slova neoznačují trvání bez konce." Napjatě jsem seděl v křesle a čekal na to, jak kazatel odstraní další příčinu úzkosti z mého dětství. Kazatel se zeptal: „Chcete něco říci?“ „Ne, vůbec nic, poslouchám," trochu jsem si poposedl, „pokračujte prosím."

Kazatel pokračoval: „Chci uvést dva stručné příklady. V listu Židům čteme o věčné spáse, to znamená, že je věčná ve svých důsledcích, nejedná se tedy o nikdy nekončící proces. (Žid 5,9) O kapitolu dál můžeme číst o věčném soudu. Znovu se zde nehovoří o soudu, který by probíhal nekonečně dlouho, ale zdůrazňuje se zde myšlenka, že když byl jednou nad lidmi vynesen, je neodvolatelný a jeho důsledky budou trvat věčně. (Žid 6,2) A nakonec si můžeme přečíst Žid 9,12 o věčném vykoupení. To neznamená, že bychom o ně měli věčně usilovat, ale popisuje vykoupení, které nás osvobodí pro celou věčnost od moci hříchu a smrti.

Kazatel Taylor řekl, že když bible hovoří o věčném ohni, pak tím myslí jeho věčné důsledky. V listu Judově 7 čteme, že Sodoma a Gomora „jsou nám výstražným příkladem trestu věčného ohně." Přitom apoštol Petr doplňuje Judu a říká, že Bůh také „města Sodomu a Gomoru odsoudil k záhubě a obrátil v popel. Tím dal výstrahu budoucím bezbožníkům". (2 Petr 2,6)

Velmi na mne zapůsobil způsob, jak se bible sama vysvětluje. Ještě nikdy jsem nikoho neslyšel tak plynule a kompetentně vysvětlovat toto téma. Kazatel podepřel každý svůj výrok textem z bible, takže nikoho nenechal na pochybách o Boží lásce a dobrotivosti.

Byl tu však ještě jeden detail, který mi utkvěl v paměti z dětství. Chvilky jsem s otázkou váhal, jestli je to tak důležité. Pak jsem si však řekl, že bych měl mít rozptýleny všechny pochybnosti ohledně Boží lásky, a odhodlal jsem se k otázce:

„Pane Taylor, co to znamená, když je v Písmu napsáno, že jeho muka neuhasnou na věky věků?" (Zjev 14,11) Opřel jsem se do křesla a čekal na jeho odpověď.

Kazatel Taylor vysvětloval, že bible vztahuje slova „věčný" a „na věky věků" častokrát na věci, které trvají dlouho nebo neurčitou dobu. Bible používá slovo „věčný" například když hovoří o židovském kněžství, o obsazení země Kanaan, o pahorcích a horách, o zemi a také o službě otroka. Oba výrazy označují trvání nebo pokračování doby, a její délka je určena životností předmětů. Pokud se týká věcí, o kterých z bible víme, že budou trvat věčně, pak označují věčnou existenci. Když se však tento výraz používá v souvislosti s tím, co přestane, pak je jeho význam časově omezen.

To, co právě řekl, dokládá některými biblickými texty. V 2 Moj 21,2-6 čteme, že když Žid koupil otroka, pak podle Mojžíšových práv měl být po sedmi letech propuštěn na svobodu. Avšak v tom případě, kdy dobrovolně chtěl sloužit dál, musel to stvrdit určitým rituálem. Pán přivedl otroka před soudce města a v jejich přítomnosti se postavil ke dvěma a pán mu propíchl ušní lalůček. Otrok mu sloužil „navěky", což ve skutečnosti znamenalo, pokud byl živ.

V Žalmu 21,2,5 nacházíme další použití výrazu „věčný". Král David byl Bohu nesmírně vděčný za to, že mu už mnohokrát zachránil život a proto v písni říká: „Hospodine, král se raduje z tvé moci... O život tě prosil, daroval jsi mu jej do nejdelších časů, navěky, navždy." David se dožil poměrně vysokého věku, a proto zde výraz „navěky" znamená dlouhý život.

Kazatel nejdřív poukázal na texty bible, které slovo „věčný" vztahují na věci pomíjitelné a pak poukázal i na místa, kde tento výraz označuje věčnou existenci. Ve druhé kapitole Danielova proroctví nacházíme vysvětlení snu krále Nabuchodonozora. V závěru kapitoly čteme: „Ve dnech těch králů dá Bůh nebes povstat království, které nebude zničeno navěky ... samo zůstane navěky." (Dan 2,44) Doplnění této myšlenky nacházíme na jiném místě tohoto proroctví: „Ale království se ujmu svatí Nejvyššího a budou mít království v držení až na věky, totiž až na věky věků." (Dan 7,18)

Bible nám jasně vysvětluje, že Kristovo království bude trvat navěky a život vykoupených v něm bude také věčný, to znamená, že nikdy nepřestane. Avšak stejně jasně bible učí, že život lidí bezbožných, kteří odmítli nabídku spasení, bude ukončen druhou smrtí v ohni, a proto skutečně přestane.

Během studia tohoto předmětu ze mne spadla doslova hora úzkosti a omylů. Zdánlivá tajemství mých rodičů, kteří se pokoušeli uvést v soulad Boží lásku s učením o věčném trápení, roztála jako led pod tropickým sluncem. Získal jsem jistotu, že bible si v ničem neprotřečí.

V sedm hodin večer jsem dostal chuť na cigaretu. Byl jsem překvapen, když jsem si uvědomil, že jsem celý den nekouřil, ba ani na kouření nepomyslel. Napadlo mne, že to bylo asi tím, že můj duch byl natolik zaměstnán náboženskými záležitostmi. Možná, že kdybych se Častěji zabýval podobnými věcmi, mohl bych se kouření zbavit.

Pokračovali jsme v náboženském rozhovoru. Měl jsem příležitost klást otázky, které mne dřív zaměstnávaly. Velmi na mne zapůsobil, že kazatel měl na všechny biblické odpovědi.

Najednou se však objevil můj problém. Dostal jsem nezvládnutelnou touhu po cigaretě. Sliny mi v ústech tak zhoustly, že jsem stěží mluvil, cítil jsem se jako bych byl silně nastydýl. Začal jsem být neklidný,

poposedával jsem a nakonec mne začala silně bolet hlava, což se mi stávalo skutečně málokdy. Bolesti hlavy mi vystřelovaly až do zátylku.

Na moje naléhání odpovídal kazatel na moje náboženské otázky až do 9. hodin večer. Jakmile odešel, zapálil jsem si cigaretu a kouřil jsem bez přestání celou hodinu, K mému údivu zmizely všechny potíže a začal jsem se cítit dobře.

Dříve, než jsem šel domů, mluvili se mnou manželé Grosseovi ještě o zdravém způsobu života a přítom se zmínili i o kouření. Uvědomil jsem si, jak nezdravý zlovyk mne do této doby spoutával. Rozhodl jsem se, že kouření zanechám, ale věděl jsem, že to nebude nijak snadné. Jedině Pán, který mi po celou sobotu dával sílu a vzal chuť na kouření, by mne mohl natrvalo osvobodit od tohoto otroctví.

Poděkoval jsem svým přátelům a jel jsem domů. V tramvaji jsem se v myšlenkách vrátil k událostem uplynulého dne, a když jsem přemýšlel o problémech s kouřením, uvědomil jsem si, že proti mně stojí řada mocných nepřátel. Přemýšlel jsem o způsobu, jak se v budoucnosti odnaučím kouřit.

Kazatel Taylor během odpoledního rozhovoru zdůraznil, jak velikou moc má prolitá krev Ježíše Krista z Golgoty. Ukázal mi, že padlého cheruba a jeho pomocníky lze přemoci jen onou mocí, která je popsána ve Žjevení 12,11: „Oni nad ním zvítězili pro krev Beránkovu a pro slovo svého svědectví.”

Domů jsem tenkrát přišel téměř o půlnoci. Na dveřích jsem měl lístek se vzkazem od Rolanda. Prosil mne, abych mu jakkoliv pozdě zavolal. Pomyslel jsem si, že to bude muset trochu počkat. Když jsem vešel do bytu, nic nebylo na svém místě, duchové začali vyvíjet aktivitu. Byl jsem na jejich činnost už zvyklý, a proto mne to nezneklidnilo.

Nejdřív jsem ze skříně vyndal cigarety a položil jsem je na stůl. Pak jsem si otevřel bibli a četl jsem si v evangeliu Matouše 27,24-54 verše o ukřižování Krista. Pak jsem položil otevřenou bibli na cigarety, poklekl jsem vedle stolu a začal jsem s Ježíšem, velkým Veleknězem, hovořit o svých problémech. Děkoval jsem mu za jeho přiznání ke mně, přestože jsem byl jeho nepřítelem a rouhačem. Vyznal jsem mu své hříchy a převrácenost svého srdce.

Kazatel Taylor poukázal i na tu skutečnost, že Ježíš Kristus se přimlouvá v nebeské svatyni za ty, kdo se octnou v těžkostech, jako ten, kdo rozumí i zdánlivě beznadějným případům. Věděl jsem, že patřím mezi beznadějně případy, a proto jsem se chopil oné naděje. Bojoval jsem proti mocným a lstivým nepřátelům.

Děkoval jsem Bohu za jeho povzbuzení a řekl jsem mu, že vím o tom, že jeho láska mne zbavila nadvlády démonských duchů. Proto mu chci odevzdat svůj život a sloužit mu, jak a kde to uzná za vhodné. Chci se s ním radovat i z daru soboty. Pak jsem ukázal na cigarety a řekl jsem: „Milý Pane Ježíši, prosím, abys mne osvobodil od moci i tohoto nepřítele. Udělej to natrvalo, jako jsi to udělal pro dnešní den. Zbav mne touhy po kouření.” Ještě nějakou chvíli jsem rozmlouval s Pánem, děkoval jsem mu za pozehnání, která jsem přijal, i za to, že mne slyší. Vzal jsem všechny cigarety, zmačkal jsem je a spláchl na záchodě. Od této chvíle jsem nevzal cigaretu do ruky, ani jsem po ní netoužil. Bůh mi pomohl zvláštním způsobem, byl to předivný důkaz jeho lásky ke mně.

Potíže s duchy

Po chvíli jsem si vzal do rukou knihu, chtěl jsem si číst, najednou však bylo po klidu. Lístek se zprávou od Rolanda začal létat po místnosti. Pak narazil na knihu tak prudce, že mi vypadla z rukou a svezla se mi po nohách na zem. Zlý duch působil. Už jsem měl na jazyku pokárání, ale rozhodl jsem se, že s ním vůbec nezačnu hovor, i kdyby dělal cokoliv. Zastrčil jsem lístek do knihy a Četl jsem dál. Krátce na to mi jakási síla vytrhla knihu z rukou a mrštila ji na protější stěnu.

Ne snad kvůli činnosti ducha, ale proto, že jsem si vážil svého přítele, jsem se rozhodl zavolat Rolandovi. V chodbě byla sice telefonní budka, šel jsem však o kousek dál, do restaurace. Když jsem vzal do ruky telefonní sluchátko, podíval jsem se na hodinky. Byla jedna hodina po půlnoci. Vytočil jsem číslo, po druhém zazvonění vzal Roland sluchátko a řekl: „Jsi to ty, Roger?“ „Ano, jsem to já.“ Roland mne napadl: „Rogere, ty kluku jeden, co se s tebou děje? Neber to ode mne špatně. Chci ti ovšem říci, že si zahráváš se svým životem. Nepřeskočilo ti náhodou?“ „Mluvíš nějak neklidně, o co ti jde?“ odpověděl jsem mu. „Já nemám problémy, ale ty jsi v nich až po uši a přitom mluvíš tak bezstarostně, jako by se nic nedělo. Rogere, vždycky jsem si vážil tvé rozvážnosti, ale teď jsi zašel příliš daleko. Postavil ses proti duchům, kteří ti doposud pomáhali, ale teď tě zničí. Překvapilo mne, že jsi doposud naživu. Děláš mi velké starosti. Chci, aby ses měl dobře, a proto celý večer sedím u telefonu a čekám na tvoje zavolání. Co mi k tomu všemu řekneš?“ „Rád bych ti k tomu něco řekl, ty mne ale vůbec nepustíš ke slovu!“ Roland okamžitě pokračoval: „Rogere, ty si asi vůbec neuvědomuješ, v jakém nebezpečí se nacházíš! Už ve středu, co ses tak postavil k duchům, jsi byl ohrožen. Řekl mi to satanův kněz. Teď už je však příliš pozdě, je pozdě!“

„Rolande,“ přerušil jsem ho, „když se uklidníš, snadněji se domluvíme. Řekni mi, co se dělo ve středu večer.“ Za několik okamžiků se ovládl.

„Když jsem ve středu přišel do modlitebny, hned mne poslali do kanceláře velekněze. Ptal se mě, jestli jsem tě během minulého týdne neviděl. V obličejí jsem mu četl, ve vlničkách jsem mu četl, a Ptal jsem se ho, co se ti přihodilo, jestli nejsi mrtvý. Řekl mi, že se nacházíš v mnohem horší situaci. V úterý v noci během svatě půlnoční chvíle se mu zjevil poradce ze světa duchů a řekl mi, že studuješ bibli s lidmi, kteří světi sobotu. Tyto lidé mistr velmi nenávidí. Kněz mne vyzval, abych tě našel a upozornil tě na nebezpečí, které ti hrozí. Nemohl jsem tě však nikde zastihnout.“ „Všechno je pod kontrolou a nehrozí mi žádné nebezpečí,“ odpověděl jsem mu. „To si myslíš ty,“ zvýšil opět hlas. „Dnes navečer mi zase volal velekněz a řekl mi, že jsi byl s těmito lidmi v jejich shromáždění, a to mistra velice pohněvalo. Co mi k tomu můžeš říci?“

„Ano, několik dnů se intenzivně zabývám bibli a v sobotu jsem byl ve shromáždění adventistů. Je mi však úplně jedno, co vůči mně cítí padlý anděl. Pokud budeš chtít vědět něco z toho, co jsem minulý týden prožíval, pak se u mne ráno zastav.“

Než jsem došel z restaurace domů, modlil jsem se a pak jsem šel spát. Po dvaceti minutách se v pokoji rozsvítila světla. Zhasl jsem je, ale okamžitě se rozsvítila znovu. Rozhodl jsem se, že budu spát při světle. Za několik minut se v pokoji začalo všechno hýbat a létat. Obraz letěl na druhou stěnu a zůstal tam viset. Stolní lampa visela ve vzduchu, aniž by ji někdo držel. Když jsem to pozoroval, bylo mi jasné, že díky mým modlitbám někdo činnost duchů omezoval. Nemohli se mnou mluvit a určitě by to rádi ukeřlali. Poručil jsem jim ve jménu Ježíše Krista, aby odešli. Lampa i obrazy spadly na zem. Zvedl jsem spadlou lampu a narovnal poškozené stínidlo. Nechal jsem však na zemi rozbité sklo od obrazů, abych je rádo uklidil. Poděkoval jsem Pánu Ježíši za jeho pomoc a znovu jsem se uložil ke spánku. Myšlenka, že mocní duchové se vzdělili, když jsem vyslovil Ježíšovo jméno, mi dodala odvahy. Tento soubor mne posílil i v mém přesvědčení, že vše je pod kontrolou, jak jsem řekl Rolandovi.

Duchové se vrátili znovu asi za hodinu. Znovu jsem je přiměl, aby odešli a já se opět pokusil o spánek. Ale kolem čtvrté hodiny vše začalo znovu. Posadil jsem se na posteli a přemýšlel, proč Pán dovoluje, aby se duchové vraceli. Napadlo mne, že třeba musím od duchů slyšet, co si myslí o tom, že jsem přijal Ježíše Krista za svého Pána a záchrance. Později jsem si uvědomil, jak nebezpečné bylo s nimi mluvit.

„Vy tedy se mnou chcete mluvit,“ řekl jsem, „mluvte tedy.“ „Proč s námi odmítáš komunikovat?“ ptal se jeden duch hlasem, který jakoby se přeléval po pokoji. „Našel jsem lepšího Mistra.“ „Proč jsi nás opustil

když jsme pro tebe připravili velké bohatství?" „Klamali jste mne dost dlouho, a nemám vůči vám už žádnou důvěru." „My jsme s tebou jednali čestně od chvíle, co ses spojil s těmi, kdo znají zdroj moci a bohatství," řekl jiný hlasem, který vzbuzoval úctu a autoritu.

Poznal jsem, že mluvím s jedním z hlavních poradců ze světa duchů. Jakoby celý prostor byl doslova nabit energií. Uvědomil jsem si, že sám si s touto mocí neporadím, a proto jsem se potichu modlil: „Pane Ježíši, prosím tě, abys mi pomohl." Náhle jsem si vzpomněl na jedno biblické místo, na které mne upozornil kazatel Taylor: „Přišel do svého vlastního, ale jeho vlastní ho nepřijali. Těm pak, kteří ho přijali a věřili v jeho jméno, dal moc stát se Božími dětmi." (Jan 1,11—12) V tom okamžiku jsem nabyl jistoty, že mne Bůh vítězně provede i tímto střetnutím.

Když jsme pokračovali v rozhovoru, měl jsem dojem, že duch se dostal do určité krize. Zdálo se mi, že je nervózní z toho, jak se zbytečně namáhá dostat mne na svoji stranu. „Dobře poslouchěj," řekl mi duch, „řeknu ti pravdu. Jestli se vzdáš kontaktu s lidmi, které mistr nenávidí a přestaneš svítit sobotu, kterou opovrhuje, chce ti dát velké bohatství."

„Duchu, věřím, že mluvíš pravdu, já však po tvém bohatství netoužím. Je to málo, co nabízíš. Dostal jsem lepší nabídku za svoji věrnost. Mohu mít zlata, kolik budu chtít a k tomu radostný život bez konce. Proto jsem se rozhodl odevzdat svůj život Ježíši Kristu."

„To jméno už nevyslovuj," řekl duch zlostně. Musím s tebou mluvit, ale toto jméno už neuváděj. Jsem hlavní poradce. Spolu se svými spolupracovníky jsme ti připravili cestu k bohatství. Jiřímu jsme již poskytli slávu a čest, ze které má radost. Setkání vás dvou jsme připravili my, chtěli jsme, abys poznal, jak velkolepé plány jsme ti připravili. Žádám tě, abys nepropásl svoji příležitost!"

„Duchu," řekl jsem, „ještě před deseti dny by tvůj trik zabral, ale dnes už ne. Dnes už jsem bývalý vyznavač démonů, který si zvolil novou cestu se všemi důsledky. Dnes je mým Místrem Ježíš a s jeho pomocí se spolu s ostatními chci řídit jeho zákony. Chci se připojit k těm, kteří světi jeho den odpočinku, které ty tak nenávidíš. Co se týká tebe a tvých pomocníků v duchovním světě, jste všichni klamajícími přáteli. Nabízíte zlato výměnou za věčný život. Na to zapomeňte, já budu raději čekat, až Pán přijde. Pak dostanu veškeré zlato, které na nové zemi budu potřebovat."

Asi dvě minuty bylo slyšet jen tikání budíku. Bylo zřejmé, že poradce ze světa duchů s takovou reakcí nepočítal. Potřeboval Čas, aby si promyslel další strategii.

„Dobře," řekl nakonec, „odmítáš bohatství a slávu, kterou ti mistr nabízí, proto bude údělem tvého života chudoba. To ovšem pouze v případě, že zůstaneš ještě nějaký čas nazívu. Ode dneška se bude pohybovat pod hrozbou smrti."

Pak jsem slyšel smích, jaký jsem ještě nikdy neslyšel. Jako by to byl smích krutosti. Žáda mi polil studený pot, i když jsem si byl jist, že mne Bůh bude chránit.

„Duchu, říkám ti, že jsem se odevzdal do ochrany Krista, který zemřel na Golgotě a jsem ochoten žít ve stínu smrti, pokud on bude stát při mně. Nyní tě v jeho jménu žádám, abys odešel."

Jedny dveře vedoucí k zadnímu balkónu se otevřely a narazily klikou do zdi takovou silou, že v ní zůstal hluboký důlek. Pak se dveře s bouchnutím zavřely a duch mne opustil.

Hrozba smrti

V neděli ráno jsem se probudil k novému životu. Místo, abych sáhl po balíčku s cigaretami, jsem si uvědomil, že na kouření nemám chuť. Když jsem si uvědomil, že v Kristu mám nového mocného přítele, zaplavila mne vlna štěstí. V mysli se mi vybavily okamžiky, jak mi před několika hodinami žehnal Boží Duch při střetnutí s duchy. Uvědomoval jsem si svoji lidskou slabost, a proto jsem Pána prosil, aby mne posílil pro další chvíle. V minulosti jsem se někdy nechal vlivem druhých svěst ke špatným rozhodnutím. Dal jsem na rady svého přítele Rolanda, který mne přivedl k uctívání duchů.

Několik následujících minut jsem se potichu modlil. Slyšel jsem, že démoni nemohou slyšet modlitbu pronesenou v duchu, a proto jsem chtěl své nepřátele o kousek předběhnout. Nechal jsem je tím v nejistotě. Cítil jsem se velmi poctěn tím, že jako obyčejný, nehodný člověk mohu hovořit s mocnou bytostí vesmíru tak, že to démoni neslyší.

Rekl jsem Pánu, že nevím, jak předložit poznané pravdy svému příteli Rolandovi. Pravděpodobně nebude ochoten ani naslouchat, aby nezarmoutil duchy. Hlavně jsem se však ptal sám sebe, jak budu schopen obstát v tlaku, který mne čeká. Když jsem přemýšlel, vybavil se mi znovu text z Janova evangelia: „Těm pak, kteří ho přijali a věří v jeho jméno, dal moc stát se Božími dětmi.“ (1,12) Znovu jsem získal jistotu, že Pán mne vítězně povede.

Na mém nočním stole ležela bible. Začal jsem v ní listovat. Pak jsem ji zavřel a otevřel a začal číst místo, které jsem otevřel. Byla to 37. kapitola Izaiášova proroctví. Četl jsem jak král Ezechiáš obdržel od syrského despoty Senacheriba, který v čele velké armády vnikl do jeho země, vyzývavý a zmalomyšlnující dopis. Ale způsob, jakým Bůh tuto situaci vyřešil, mi dal důvěru, abych se nebál toho, co mne očekává. Přemýšlel o tom jsem musel, ale starost jsem mohl vložit na někoho jiného.

Roland přišel ve stanovenou dobu. Když jsem ho spatřil, zeptal jsem se: »Vypadáš úplně strhaný, nejsi nemocný?«

„Rogere, tys nás s Jifim vystrašil k smrti. Nemůžeme uvěřit tomu. Že bys byl schopen se tak nevděčně a nepřátelsky zachovat k Jifimu i přesto, co pro nás udělal. Už vůbec nedokážeme pochopit, že bys zavřel a zarmoutil mistra tím, že bys odmítl bohatství, které ti chce dát.“

„Kdy jsi o tom slyšel?“ „Dnes ráno v půl šesté. Jifí mi telefonoval hned potom, když mu hlavní poradce sdělil tvé nerozumné rozhodnutí. Prosil mne, abych tě přivedl k rozumu, jinak tě to bude stát život!“

„Umím si představit, jak to hlavního poradce muselo rozhněvat, když na mou výzvu musel odejít.“

„Cože? Ty říkáš, že jsi hlavního poradce vykázal? Já tě nechápu.“

„Rozuměl jsi dobře. Asi ve čtyři hodiny ráno jsem měl s jedním poradcem rozhovor, a když na mne příliš naléhal, prosil jsem Božího Ducha, aby ho vykázal... Vě stěně naproti dveřím zanechal svou stopu.“ Ukázal jsem mu prohlubeň od kliky ve stěně.

„Rogere, ty jsi měl rozhovor s hlavním poradcem ze světa duchů? Víš o tom, že mnoho našich členů, kteří už léta vyzývají duchy, ještě nikdy nehovořili přímo s hlavním poradcem. A tobě, i když jsi ve styku s duchy velmi krátce, byla prokázána už taková čest. Je vidět, že mistr si tě velmi cení.“ Jeho obličej zazářil nadšením, když zvolal: „Ty a já máme před sebou úžasnou budoucnost. Nechej křesťanství křesťanstvím a půjdeme spolu za veleknězem. On pro tebe znovu získá přízeň a všeho bude zase v pořádku. Kněz se na tebe nebude hněvat proto, že ses zajímal o náboženství. Má tě skutečně rád. Říká o tobě, že máš dobrodružnou povahu a je ti vlastní hledat stále novou cestu. To jediné, co se mu na celé věci nelíbí je, že se nezajímaš o jinou církev než o tu, kde světi sobotu. Rogere, ty ani nevíš, jaký rozruch jsi způsobil mezi duchy. Velekněz na nás čeká ve své kanceláři, a pokud tam se mnou teď půjdeš, bude zase všechno v pořádku. Půjdeš se mnou jako starý přítel?“

Když vytáhl z kapsy balíček cigaret a nabídl mi jednu, odmítl jsem se slovy „už nekouřím.“ Roland překvapeně poznamenal: „Rogere, ty jsi úplně jiný člověk. Zpozoroval jsem to hned, jakmile jsem vkročil. Necítím se ve tvé přítomnosti dobře. Možná, že to, co ti řeknu, se ti bude zdát nesmyslné, ale mám pocit, jako by tu pro mne nebylo místo a přál bych si být jinde.“

Když mluvil, bylo mi jasné, že Kristus v mém životě naplnil slova zaznamenaná Janem: „Těm pak, kteří ho přijali a věří v jeho jméno, dal moc stát se Božími dětmi.“ Měl jsem pocit, jakoby mne obklopovala sláva Ježíše Krista a jeho přítomnost, moc a majestát byla příčinou toho, že se zde můj přítel takto cítil.

„To, co cítíš v mé přítomnosti ukazuje, že Duch, který stojí při mně, je silnější než ten, který doprovází tebe. Co se týče toho, že jsem úplně jiný člověk, máš pravdu. Už nebudu Rogerem Morneauem, kterého jsi znal předtím. Během jednoho minulého týdne jsem získal takové poznatky, že je nevyváží všechno zlato a stříbro na zemi. A to je důvod, proč nemohu přijmout bohatství, které mi nabízejí duchové. Kdybych to udělal, nesmírně bych si tím uškodil. Prosím tě, abys mne správně pochopil. Vím, že nabídka duchů je velkorysá, chybí v ní ten nejdůležitější prvek, a to je život. Život v takové míře, aby se vyplatilo vlastnit takové bohatství. Dostal jsem lepší nabídku. Získám jednou všechno zlato, kolik si budu přát, a k tomu ještě věčný život bez konce.“

Pak jsem mu začal vyprávět o těch krásných skutečnostech. I když jsem zatím nebyl tak zkušený, abych všechno dokládal biblickými výroky jako manželé Grosseovi, umožnil Boží Duch Rolandovi, aby asi tři čtvrtě hodiny naslouchal Božím slovu. Poukázal jsem na všechny body, které se mi zdály důležité. Když jsem se u jedné otázky pozdržel poněkud déle a očekával jsem jeho reakci, krátce poznamenal: „Teď chápu.“ Na nic se však nezeptal, nic nepoznamenal, proto jsem pokračoval dál.

„Vidím, že nemáš v úmyslu jít se mnou k velebnězi.“ řekl konečně. To však musíme udělat. Musíš se vrátit do reality. Všechny ty krásné věci, o kterých jsi mluvil, nejsou ani pro jednoho z nás, zapomeň na ně. Nechci na žádný krásný život čekat, protože já ho chci žít už teď“. A co se týká tebe, Rogere, nemáš jinou volbu. Možná, že si myslíš, že máš, ve skutečnosti však nemáš. Cosi si jen namlouváš. Úvědom si, že už nejsi svým pánem. Přál bych si, abys jím byl, ale nejsi jím. Duchové tě celého ovládají, jsi jejich a čím dřív to uznáš, tím lépe pro tebe.“

Byl velmi rozrušený, protože předvídal tragédii. Začal po pokoji přecházet sem a tam, lomil rukama a nakonec řekl: „Byla mi svěřena velice nesnadná úloha. To, co ti mám říci, bych raději řekl svému nepříteli, než svému letitému příteli.“ Přestože bylo v pokoji příjemně chladno, začal se potit. „Rogere, tvé dny jsou sečteny, a týká se to i onoho manželského páru, který tě odvedl od mistra. A musím ti říci, že od tohoto plánu je možné upustit pouze v případě, že se mnou hned půjdeš k velebnězi. On ti získá zpátky přízeň duchů a všechno bude v pořádku. Nikomu se nic nestane.“

Na chvíli se odmlčel, aby si s čela a obličje setřel pot. „Velebněz si přeje, aby sis uvědomil následující. Nikdo neopustil naši společnost živý, po společnosti nás přivedli duchové, proto musíme být podřízeni mému jím, a ne oni nám. Dovol, abych ti to vysvětlil: Dosud jsme si mysleli, že naše setkání s Jiřím a jeho pozvání, abychom s ním šli do restaurace, bylo pouhou náhodou, ale není tomu tak. V noci předtím se mu zjevil duch a přikázal mu, aby šel se svojí ženou na spiritistickou seanci. Duch mu tehdy řekl, že se setká s dvěma muži, kteří sloužili u námořnictva. Dopodrobna ho instruoval, co má říkat a co má dělat. Duchové se postarali i o to, aby se jeho žena tak zajímavě bavila s médiiem a pak poslala Jiřího samotného domů.“

Pojďme příteli, čas ubíhá.“

Měl ruku na klíce a čekal, že půjdu. Ukázal jsem mu na křeslo a prosil ho, aby si ještě na chvíli sedl. Chtěl jsem mu vysvětlit, proč k velebnězi nepůjdu. Zdráhal se s tím, že toto místo je pro něj nesnesitelné. Přítomnost jiné duchovní moci, která mu byla cizí, mu nedovolila, aby si uvolněně sedl.

Řekl jsem mu, že jsem ráno prosil o pomoc Duha svatého, která mi pomůže. Upěnlivě jsem prosil svého přítele, aby se oprostil od démonů a spojil se s vyšší mocí. Ujistil jsem ho, že mu tento přestup bude umožněn, že se nikoho nemusí obávat. Pak jsem šel ještě o krok dál a pozval celou skupinu vyznavačů démonů do společenství věřících a řekl jsem mu, že zaručuji, že se nikomu nic nestane.

„Máte rádi úctu a respekt. Víš, co udělám? Zavolám svému kazateli, aby vám v sobotním shromáždění zajistil přední místa. Budu vám rezervovat sto míst, abyste mohli pohodlně sedět.“

„To si můžeš ušetřit,“ odpověděl Roland. „Jsem spokojený tam, kam jsem se dostal.“ Znovu si musel setřít pot s tváře. „A vím, že ostatní budou mít názor jako já.“

„Chtěl jsem vám všem nabídnout pozhánání věčného života.“

Pak jsem změnil téma a vrátil jsem se k ultimátu, které mi dal. „Říkal jsi, že moje dny stejně jako dny mých přátel jsou sečteny. Říkáš, že démoni se chystají tento rozsudek vykonat. Proto chci tobě a všem, kteří mají tyto špatné úmysly, říci jedno: Už jsem řekl poradci ze světa duchů, že jsem své přelouče i sebe vložil do ochrany dárce života, Ježíše Krista. A jsem připraven kráčet ve stínu smrti, dokud mne on nepovede.“

Můj přítel byl tak vyděšený, že dobrou minutu nemohl promluvit. Jeho pohled znehybněl, v obličje zbledl, myslel jsem si, že upadl do bezvědomí. „Co je s tebou, jsi v pořádku?“ Neodpovídal mi. Znovu jsem se zeptal: „Rolande, není něco v pořádku?“ Stále žádná odpověď. Potichu jsem se modlil: „Pane Ježíši, prosím tě, abys mi pomohl!“

Konečně pohnul hlavou a řekl: „Nevím, co se to se mnou stalo. Měl jsem pocit, že jsem na okamžik ztratil vědomí. Rogere, vím, že duch, který tě doprovází, je veliký a hrozný. Už se o něm nezmiňuj, nahání mi strach.“

Po chvíli se zdálo, že je již plně duchem přítomen, a proto jsem ho poprosil, aby velebnězi tlumočil můj vzkaz.

„Rogere, co se týká ultimáta, ještě jsem neřekl všechno. Netušíš, co všechno ti duchové mohou udělat, tvůj život je ohrožený. Úzký výbor vedoucích našeho společenství se domnívá, že tvým odchodem se mohou některé tajné informace dostat na veřejnost, a to by mohlo poškodit mistrovy záležitosti. Mluvílo se o tom, jak tě připraví o život. Jeden člen byl ochoten dát deset tisíc dolarů za tvé odstranění. Tento návrh byl jako nemoudrý zavřen. Když nás bude některý duch informovat, že jsi s někým, kdo nepatří do našeho okruhu, mluvil o činnosti naší tajné společnosti, pak tě některý ze tří dobrovolníků zastřelí. Toto řešení výbor přijal jako přijatelné. Celá záležitost zůstane mezi námi a nevznikne nebezpečí, že by se společnost dostala do rozporu se zákony. Předložili jsme tento plán jednomu poradci ze světa duchů, a on jej nezáujatě schválil. Navíc dal těmto třem dobrovolníkům dar jasnovidectví, aby stále věděli, kde se zdržuješ. Myslím jsem si, že ti to nebudu muset říkat, ale tvůj odpor vyhovět přání velekněze mi nedává na vybranou. Je mi to líto.“

„Řekni veleknězi, že jsem smělý, ale nejsem hloupý,“ odpověděl jsem. O tajné společnosti můžu mlčet, nic z toho nebudu mít, kdybych o ní mluvil. Ale spoléhat se na slovo lživého ducha jen abych přežil, to neudělám. Řekni knězi, že jsem v osobě Ježíše Krista našel nového přítele. On je všemohoucí a zaslouží si úctu také proto, že když je vysloveno jeho jméno, i démoni se před ním třesou. A když je v jeho jménu vysloven příkaz tak, jak jsem to udělal včera v noci, pak i ďáblovi poradci vyklízejí pole.“

Nevím, co se ve mně stalo, snad bych to mohl nazvat spravedlivým hněvem. Rolandovy výhrůžky mne vedly k tomu, abych mu zdůraznil, že pokud je živ, musí si uvědomit, že Bůh je spravedlivý a také nejmocnější. „Zdá se mi, že kněz má bibli. Ať si přečte v Mstu Kolosenským 2,9—10. Tam je napsáno to, co jsem o svém Pánu již řekl. Napsal jsem "vedený text na kousek papíru, aby ho můj přítel nezapomněl. „A když bude mít bibli v ruce,“ dodal jsem, „byl bych rád, kdyby si vzpomněl ještě na jeden příběh. Před staletími vládl jeden mocný panovník, který s velkým vojskem napadl muže, který měl Boha jako svého osobního přítele. Výsledkem bylo, že ztratil 185 000 vojáků. Přežil jen několik důstojníků Senacheriba, aby mohli potvrdit hanebné důsledky vychloubačnosti svého krále. A když se vrátili zpátky do Ninive, jeho dva vlastní synové ho usmrtili mečem.“ (Izaiáš 37 kap.)

Rolande, řekni knězi, že si má dobře rozmyslet, než dá odstranit Rogera Mornauea, aby ti, kdo chtějí zabít, sami nebyli zabiti. Od této chvíle já budu určovat pravidla hry záhuby. Chci to udělat s plnou pomocí svého přítele, který mi dnes ráno ukázal, jak má v úmyslu řešit můj problém.“

Jak Roland poslouchal, rozšiřovaly se mu oči. Když jsem šel ke stolu, kde ležela bible otevřená právě v 37. kapitole Izaiášova prorocství, vyzval jsem Rolanda, aby ke mně přistoupil a podíval se. Měl jsem ony verše červeně podtržené, protože jsem se je chtěl naučit z paměti, (v. 14—22 a 33—38) Ukázal jsem mu napsané to, co jsem mu právě řekl a řekl jsem mu, že mi tyto texty Bůh ráno ukázal. Vyprávěl jsem mu, jak má otevřít bibli, abych se dozvěděl, že jedině on, Bůh, může vyřešit mé problémy. Pak jsem mu přečetl některé verše.

„Vidím, že i nám by se mohlo přihodit něco podobného,“ řekl Roland a bylo vidět, že má starost.

„Ano, odpovědnost leží na veleknězi. Řekni mu, že v den, kdy on se svými pomocníky budou uvažovat o tom, že Mornauea zabijí, mohl by dárcé života usmrtit všechny vynazvače démonů, takže by mohl zůstat jen kněz, aby jim vystrojl pohřeb. To by se mohlo stát i při některém shromáždění, kdy jsou zývání nepraví bohové. Pak by vaši modlitěbna naplnilo smrtelné ticho.“

Roland se posadil a zapálil si cigaretu. Začal se tak trást, že nedokázal cigaretu položit na popelník. Musel jsem to udělat místo něho.

„Rogere, musím už jít. Bojím se, že kdyby to věděl jen kněz, mohlo by se něco takového stát. Proto co nejdřív zavolám Jiřího. Řeknu mu, že pokud se nepodaří zmařit rozhodnutí těch tří dobrovolných zabijáků, octne se život všech nás v nebezpečí. Jestliže se to dozví od něj všichni dřív, než ode mne bude kněz vyžadovat mlčenlivost, pak je tu ještě šance. Možná, že se pak pod nátlakem ostatních vzdá myšlenky na tvou smrt.“

Když jsem mu naposled podal ruku, řekl, že se budeme vyhýbat společným setkáním, protože by se duchům nerad znelíbil. I kdybychom se někdy setkali, nebudeme se k sobě znát. Řekl jsem mu, že když si to přeje, je to jeho věc. Tím skončila moje cesta do nadpřirozeného světa, plná napětí, a já jsem přišel o svého přítele. Tímto obratem jsem však získal mnoho vzácných pozhennání. Skutečnost, že ještě dnes žiji, je svědectvím o Boží lásce a dobrotě a o moci Ježíše Krista, který chce zachránit každého člověka.

S Rolandem jsem se již nikdy nesetkal, jen jednou jsem ho na jedné rušné třídě viděl vycházet z jednoho obchodu. Měl na sobě bílý klobouk, hedvábný oblek a nasedal do nešprné zaparkovaného Cadillacu. Vypadal honosně, ale nezáviděl jsem mu. Když jsem šel během toho krásného červnového dne na stanici městské dopravy, přemýšlel jsem o své radosti v Pánu. V myšlenkách jsem se dostal až do nebeské svatyně, rozmlouval jsem s Kristem o svém plném a šťastném životě.

I když jsem se odvrátil od duchů a od všech jejich nabídek, pokoušeli se znovu se mnou navázat kontakt. Celé měsíce u mne noc co noc klepali. Jednou večer se Cyril stal svědkem, a když duchy slyšel, řekl: „Pojďme pryč! Jak tady můžeš být? Proč se nepřestěhuješ?“

Nechtěl jsem duchům dávat najevo, že se jich snad bojím. Myslel jsem si, že kdybych před nimi začal utíkat, musel bych před nimi utíkat celý život. Proto jsem důvěřoval Pánu Ježíši, který mi poskytoval pomoc a chránil mne vždy, když jsem to potřeboval.

Mohu jen děkovat

Když jsem tenkrát poprvé odcházel z modlitebny adventistů sedmého dne, prosil jsem Pána, aby mi umožnil přijít i další sobotu. Doma jsem pak opravdově děkoval Bohu za to, že mi v uplynulých dnech tak předivně pomáhal. Ve skutečnosti se sobota skládala z řady požeňání proložených radostí v Pánu.

Později jsem se přesvědčil o tom, jak dobré je, když si tyto zkušenosti znovu připomínáme. Sobotní příkázání považuji za prostředek, který byl člověku dán proto, aby se mohl oprostít od tlaku a napětí všedních dnů. Je to čas, kdy člověk může být bliž Stvořiteli, získat duševní, duchovní i tělesné síly a má čas přemýšlet o významu Božích příkázání.

Po střetnutí s duchy se můj život opět ustálil. Rozhodl jsem se, že v knihách o světových dějinách vyhledám, kdy se začala světít neděle místo biblické soboty. Podobně jsem studoval otázku původu učení o nesmrtelné duši a o věčném trápení. Asi dva měsíce jsem trávil svůj volný čas v knihovně v Montrealu. S velkým zájmem jsem četl knihy o církvi z pohledu biblických prorocství. Studoval jsem život některých svatých, kteří jsou považováni za sloupy rané katolické církve a zkoumal jsem jejich vliv na křesťanství. Dějiny papežů pro mne dostaly nový význam. Zvláště výrazně mne upoutal Origenes z Alexandrie, jeden z prvních církevních otců, který žil mezi lety 185—254 n.l., kterému se podařilo sloučit některé prvky filozofie eklektiků a novoplatoniků s křesťanským učením. Ona doba pečlivého studia a zkoumám mne ještě více upevnila v biblické víře.

V dubnu 1947 jsem v jednu sobotu prožil tu nezapomenutelnou zkušenost, byl jsem totiž pokřtěn ponořením a stal jsem se členem církve adventistů sedmého dne. V tu samou sobotu jsem se setkal s mladou dívkou, která se jmenovala Hilda Mousseauová.

Když jsme ten sobotní večer odcházeli domů, kazatel Taylor nabídl, že čtyři lidi vezme na zastávku městské dopravy. Když jsme vystoupili z jeho vozu, cestou jsme se s Hildou seznámili a pak jsme podobně sešli ještě několikrát. Objevili jsme vzájemnou náklonnost a po určité době mezi námi vzniklo opravdové přátelství.

Jednoho dne jsem se rozhodl, že se jí zeptám, jestli by se chtěla stát mojí ženou. V té době nebylo tak snadné, aby muž nabídl mladé dívce manželství. Muselo se to říci na pravém místě a v pravý okamžik. Když jsem o tom přemýšlel, řekl jsem si, že ji požádám o ruku jednoho nedělního večera.

Tak důležitou otázku jsem jí chtěl položit v klidné atmosféře. Snad ideální chvílí bude, když budeme s Hildou čekat na vrátného jejich ubytovny, než jí otevře dveře. Hilda tenkrát pracovala v sanatoriu v Montrealu a bydlela na ubytovně sester. Všechny zdravotní sestry, které tam bydlely, musely být nejpозději do 22. hodin doma. Čím víc se blížila tato doba, tím kratší dobu se čekalo, než vrátný otevře. Ubytovaná sestra musela nejdřív 3x zazvonit a někdy až po deseti minutách přišel vrátný otevřít. Záleželo to na tom, ve které části budovy zrovna byl. Proto jsem si myslel, že tato doba bude dost dlouhá, a proto i nejvhodnější.

Byl krásný červnový den. Podle plánu jsme spolu prožili krásné nedělní odpoledne a večer jsme projížděli městem v otevřeném tramvajovém voze.

Pokaždé, když se vůz rozjel rychleji, vlály Hildě její světlé vlasy nad rameny. Její modré oči se leskly odrazem světla a neónových reklam. Čím déle jsem se díval do jejich očí, tím větší bylo moje přesvědčení, že by se měla jmenovat Hilda Geraldine Morneauová.

Když jsme přišli ke vchodu internátu, Hilda zazvonila a obrátila se zády ke dveřím, protože počítala, že bude čekat delší chvíli. Hned jsem se jí zeptal, jestli by si mne chtěla vzít. Sotva jsem to dořekl, přišel vrátný, otevřel dveře, udělal několik kroků zpět a podíval se tak, jako by mi chtěl říci, abych Hildu na rozloučenou políbil.

Moje otázka i náhlý příchod vrátného Hildu překvapily. „Vy si mne chcete vzít? Myslela jsem si, že mi tuto nabídku někdy dáte.“ Ujistil jsem ji, že mi stačí dnes její ano a pak si o tom promluvíme jindy, až bude více času.

Sotva jsem to řekl, vrátný energicky řekl: „Slečno, pojďte dovnitř, nebo chcete zůstat venku? Mám další práci. Jestli nepůjdete, pak vás nechám venku.“

Rekla mi rychle ano, letmo mne políbila a se slzami na krajíčku vešla dovnitř.

„Já vás, děvčata, naučím, abyste šly dovnitř hned, když otevřu dveře,“ huoval vrátný.

„Ovšem ne každý večer dává mladý muž dívce otázku, jestli si ho chce vzít za manžela," odpověděla Hilda.

Hlídač byl překvapen. „Promiňte mi to. Mrzí mne to. Proč jste mi neřekla, že je to důležité? Ještě chvíli bych vám počkal."

Odcházel jsem domů a mel jsem legrační pocit, že mi to s tím mým plánováním jaksi nevyšlo.

Při první příležitosti telefonovala Hilda mamince, aby ji informovala o svých plánech. „Maminko, chci ti říci něco senzačního." „A co je to?" „Budu se vdávat." „Zbláznila ses? Je ti teprve 21 roků. A koho si budeš brát?" „Budu si brát Rogera, toho mladého muže ze sboru. Znáš ho, už několikrát jsi ho viděla." „Znáte se teprve krátce, proč byste spěchali?" Při telefonním rozhovoru se Hilda rozplakala a maminka jí řekla, že si o věci spolu pohovoří, až přijede domů.

Jak se později ukázalo, měla maminka pro naše úmysly porozumění a my jsme si zvolili 20. září jako náš svatební den. Léto rychle uběhlo a nastal snad ještě krásnější podzim. Bylo teplo, všechno hýřilo krásnými barvami a v náš svatební den byla příroda plná života. Když jsme se vrátili ze shromáždění, bylo 25 stupňů nad nulou.

Naši přátelé Ruth a Arthur Cheesemanovi nám k svatební pobožnosti dali k dispozici svůj dům. Přáli jsme si jen malou společnost s několika dobrými přáteli. Oddával nás kazatel Taylor.

Paní Cheesemanová, Mousseauová a další ženy krásně vyzdobily dům. Když jsme spolu s nevěstou po kazateli opakovali svatební slib, stál jsem hrdě a vzpřímeně. Ne, abych okouzlit své přátele, nýbrž kvůli neviditelným bytostem, které sňatku přihlížely: andělům, kteří přišli z Boží přítomnosti, aby se s námi radovali, a démonům, kteří, jak se domnívám, byli posláni svým vůdcem bez srdce. Museli však vidět, jak byly zmařeny jejich snahy, když jsem z milosti Pána Ježíše opustil jejich řady.